

Liaknona

A woman with a white headscarf and a yellow top is shown in profile, looking down at a baby lying in a hospital bed. The scene is lit with warm, soft light, creating a tender and intimate atmosphere. The woman's hands are visible, gently touching the baby.

**Me seuraamme
Jeesusta Kristusta,
s. 16, 22, 28**

**Miksi me tarvitsemme
järjestäytynyttä
uskontoa, s. 44**

**Kuinka selviydyin
loukkauksesta? s. 46**

Pelataan!... Vaiko ei? s. 70

*“Nöyryys on
hedelmällistä
maaperää,
jossa hengelli-
syys kasvaa ja
tuottaa innoi-
tuksen hedel-
mää eli tiedon,
mitä tehdä.”*

Vanhin Richard G.
Scott kahdentoista
apostolin koorumista,
“Kuinka saatte
ilmoitusta ja innoitusta
omaan elämäänne”,
Liahona, toukokuu
2012, s. 47.

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Sananen epäröivälle lähetyssaarnaajalle**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 8** **Kotikäyntiopetussanoma: Kääntyneitä Herraan**

KANNESSA

Edessä: valokuva vauvaansa hoivaavasta äidistä vuoden 2010 Haitin maanjäristyksen jälkeen, Jeffrey D. Allred © *Deseret News*. Takana: valokuva Howard Collett © IRI. Kansilehden sisäsivu: valokuva Royce Bair © Flickr/Getty Images.

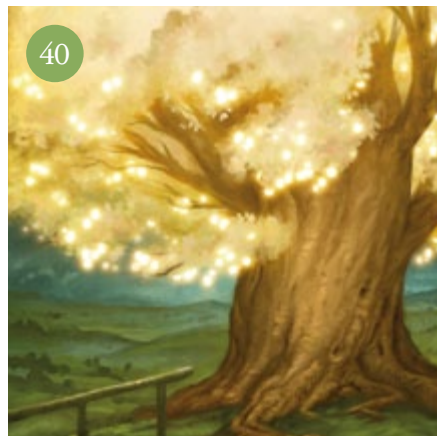

ERIKOISARTIKKELIT

- 16** **Nuhteettomuus – Kristuksen kaltaisen elämän perustus**
Vanhin Tad R. Callister
Nämä seitsemän periaatetta innoittavat meitä tekemään nuhteettomuudesta oman elämämme perusluonteenpiirteen.
- 22** **Opetuslapseutta kaikkina aikoina, kaikessa, kaikkialla**
Melissa Merrill
Kuusi jäsentä kertoo siitä, mitä he oppivat "opetuslapseuskokeilusta".
- 28** **Totuuden ja suvaitsevaisuuden tasapainottamista**
Vanhin Dallin H. Oaks
Meidän täytyy puohustaa totuutta, vaikka osoitammekin suvaitsevaisuutta ja kunnioitusta omistamme eroavia uskonkäsityksiä ja ajatuksia kohtaan.

OSASTOT

- 9** **Nuorten voimaksi -kirjasta opettaminen: Ajanviete ja media**
- 10** **Lokakuun konferenssin muistikirja**
- 13** **Kotimme, perheemme: Isäni anteeksipyyntö**
David Hixon
- 14** **Mihin me uskomme: Meidän täytyy syntyä vedestä ja Hengestä**
- 36** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 76** **Kirkon uutisia**
- 79** **Perheiltaideoita**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Muistakaamme Häntä sapattina**
Michael R. Morris

40

40 Tasovaatimuksia kaikkia aikoja varten

Lori Fuller

Mitä teet, kun edessäsi on harmaalta näyttävä alue oikean ja väärän välillä? Nämä viisi periaatetta Mormonin kirjasta voivat opastaa sinua.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Katso taivasta.

50

44 Me tarvitsemme Kristuksen kirkkoa

David A. Edwards

Jotkut ihmettelevät, miksi tarvitaan järjestäytyynyttä uskontoa. Tässä on viisi syytä.

46 Kysymys ja vastaus

Eräs ystävästäni on todella loukannut minua. Tiedän, että minun pitäisi olla anteeksiantavainen, mutta kuinka selviydyn loukkauksesta?

48 Nuorten voimaksi: Valot... kamera... käy!

Adrián Ochoa

50 Riippuvainen videopeleistä

Julkaistaan nimettömänä

Kun aloin jättää väliin kirkon kokoukset ja pyhien kirjoitusten tutkimisen, jotta voisin pelata videopelejä, tajusin, että minun pitää löytää taas tasapaino.

52 Keskittykää arvoihin

Vanhin Russell M. Nelson

Näiden kahdeksan arvon omaksuminen elämäsi auttaa sinua tulemaan sellaiseksi kuin taivaallinen Isä haluaa sinun tulevan.

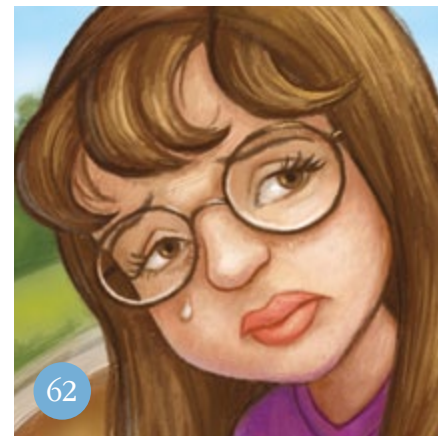
56 Meidän palstamme

58 Vastauksia kysymyksiin pelastussuunnitelmasta

Lyhyitä vastauksia neljään kysymykseen, joita ystäväillasi saattaa olla.

60 Miten johdan kokouksen?

Yritä noudattaa näitä seitsemää ehdotusta, kun johdat kokousta.

62

61 Erityinen todistaja: Kuinka pyhät kirjoitukset voivat auttaa minua?

Vanhin Richard G. Scott

62 Se, millä on todella merkitystä

Charlotte Wood Wilson

Kun ystäväni koulussa tekivät minusta pilaa, äiti opetti minulle, että vain kahdella mielipiteellä on todella merkitystä.

64 Meidän sivumme

65 Loistava ajatus

66 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Maapallo luotiin taivaallisen Isän lapsia varten

68 Kauneutta kaikkialla

Marissa Widdison

Katsele kuvataidetta ja puukai-verruksia, jotka presidentti Boyd K. Packer teki ollessaan nuori poika.

70 Suositussääntö

Jennifer Maddy

Mitä Ethan tekee, kun Chase alkaa pelata videopeliä, joka ei vastaa Ethanin perheen tasovaatimuksia?

72 Pienille lapsille

81 Profeetan henkilökuva: Brigham Young

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon
Neuvojat: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jr., Anthony D. Perkins

Toiminnanjohtaja: David T. Warner
Perhe- ja jäsentuen johtaja: Vincent A. Vaughn
Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg
Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Julkaisuavustaja: Mellissa Zenteno
Toimittajat: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Garry H. Garff, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen
Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson
Suunnittelut: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Intellectual Property -koordinaattori: Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters
Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty
Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick
Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:
Mirkku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747
Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
MSR Filialen
Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilustiedot:
Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:
Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20
Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org
Verkkotilaukset: store.lds.org
Vuositilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella **Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.**

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatin, korean, kreikan, kroatian, latvian, lietuan, malagasin, marshallin, mongolian, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
February 2013 Vol. 65 No. 2. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä Liahona.Lds.org

AIKUISILLE

Mihin me uskomme -palsta (s. 14) opettaa perusoppeja helppotajuisesti. Monia muita yksinkertaisia selityksiä eri opeista ja periaatteista on verkossa osoitteessa lds.org/topics.

NUORILLE

Sivulla 48 Adrián Ochoa, toinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa, opettaa, miksi on tärkeää valita viisaasti se media, jota katsomme ja kuuntelemme. Voit oppia lisää viestintää ja ajanvietettä koskevista tasovaatimuksista kohdasta *For the Strength of Youth* osoitteessa youth.lds.org.

Sivulla 52 vanhin Russell M. Nelson kahentoista apostolin koorumista kommentoi kaikkia kahdeksaa Nuorten Naisten arvoa. Nuoret naiset voivat oppia lisää näistä arvoista ja suorittaa Edistymisen-ohjelmaa verkossa osoitteessa PersonalProgress.Lds.org.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Aktivointi, 8
Anteeksianto, 46
Arvot, 52
Esimerkki, 4, 28, 36, 38, 39
Henkilökohtainen arvo, 52, 60
Jeesus Kristus, 22
Kaste, 14
Kielenkäyttö, 13, 56
Kokoukset, 60
Konfirmointi, 14
Kotikäyntiopetus, 8
Kristillisuus, 38, 44
Kunnioitus, 28

Kuuliaisuus, 40
Käännynnäisten aktiivisena pitäminen, 8
Lepopäivä, 80
Liitot, 14
Luominen, 66, 68, 72
Lähetytystyö, 4
Media, 9, 13, 48, 50, 70
Nuhteettomuus, 16, 52
Omavaraisuus, 37
Opettaminen, 9
Opetuslapseus, 22
Palveleminen, 22
Perehdyttäminen, 8
Perhe, 13

Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 22, 56, 61
Rehellisyys, 36
Ruokavara, 37
Seminaari, 56
Suvaitsevaisuus, 28
Tasovaatimukset, 9, 13, 28, 39, 40, 48, 70
Totuus, 28
Uskontojen väliset suhteet, 28, 38
Yleiskonferenssi, 10
Young, Brigham, 81
Ystävyyys, 57

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

SANANEN epäroivälle lähetyssaarnaajalle

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsilla on aina ollut velvoite viedä Hänen evankeliumiaan maailmalle (ks. Mark. 16:15–16). Siitä huolimatta meidän on toisinaan vaikeaa avata suumme ja puhua uskostamme lähipiirisämme oleville. Vaikka joillakuilla kirkon jäsenillä on luontainen kyky puhua muille uskonnosta, toiset ovat vähän epäroivia tai voivat tuntea vaivautuneisuutta, hämmennystä tai jopa pelkoa tehdä niin.

Siitä syystä saanen ehdottaa neljää asiaa, jotka jokainen voi tehdä noudattaakseen Vapahtajan antamaa tehtävää saarnata evankeliumia ”kaikille luoduille” (OL 58:64).

Olkaa valona

Eräs sanonta, josta pidän kovasti ja jota usein pidetään Fransiskus Assisilaisen ajatuksena, kuuluu: ”Julista evankeliumia kaikkina aikoina, ja mikäli tarpeen, käytä sanoja.”¹ Tämä sanonta antaa ymmärtää, että usein voimallisimmat saarnat ovat ääneen lausumattomia.

Kun olemme nuhteettomia ja elämme jatkuvasti tasovaatimustemme mukaan, ihmiset panevat sen merkille. Kun säteilemme iloa ja onnea, he panevat sen merkille sitäkin enemmän.

Jokainen haluaa olla onnellinen. Kun me kirkon jäsenet säteilemme evankeliumin valoa, ihmiset voivat nähdä onnemme ja aistia Jumalan rakkauden täyttävän elämämme yli äyräiden. He haluavat tietää syyn. He haluavat ymmärtää salaisuutemme.

Se johdattaa heidät esittämään sellaisia kysymyksiä kuin ”Miksi olet niin onnellinen?” tai ”Miksi sinulla on aina niin

myönteinen asenne?” Vastaukset näihin kysymyksiin johtavat tietenkin oivallisesti keskusteluun Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista.

Olkaa keskustelevia

Uskonnon ottaminen puheeksi – etenkin ystäviemme ja rakkaittemme kanssa – voi tuntua pelottavalta ja haastavalta. Sen ei tarvitse olla sitä. Hengellisistä kokemuksista mainitseminen tai kirkon toiminnoista tai tapahtumista puhuminen satunnaisessa keskustelussa voi olla helppoa ja miellyttävää, jos meillä on vähän rohkeutta ja tervettä järkeä.

Vaimoni Harriet on tästä erinomainen esimerkki. Kun asuimme Saksassa, hän löysi aina tavan tuoda kirkkoon liittyviä puheenaiheita keskusteluihinsa ystävien ja tuttavien kanssa. Jos esimerkiksi joku kysyi hänen viikonlopustaan, hän saattoi sanoa: ”Tänä sunnuntaina kirkossamme meillä oli vaikuttava kokemus! Eräs 16-vuotias poika piti hienon puheen 200 seurakuntalaisemme edessä siitä, miten elää puhdasta elämää.” Tai: ”Kuulin 90-vuotiaasta naisesta, joka kutoi yli 500 peittoa ja antoi ne kirkkomme humanitaariseen ohjelmaan lähetettäväksi hädänalaisille kaikkialle maailmaan.”

Varsin usein ihmiset, jotka kuulivat tällaista, halusivat tietää lisää. He esittivät kysymyksiä. Ja se johti tilaisuuksiin puhua evankeliumista luontevalla, varmallalla ja tunkeilemattomalla tavalla.

Internetin ja sosiaalisen median tultua on nykyään helpompaa kuin koskaan ennen puhua näistä asioista

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Yksi tehokas tapa opettaa on rohkaista niitä, joita opetat, asettamaan ”tavoitteita, jotka voivat auttaa heitä elämään opettamasi periaatteen mukaisesti” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 166). Voit kehottaa niitä, joita opetat, asettamaan rukoillen tavoitteen kertoa evankeliumista tässä kuussa yhdelle tai useammalle henkilölle. Vanhemmat voivat keskustella tavoista, joilla pienemmät lapset voisivat auttaa. Voit myös auttaa perheenjäseniä keksimään yhdessä tai esittämään roolileikkinä keinoja ottaa evankeliumi esiin jokapäiväisissä keskusteluissa ja miettimään tulevia kirkon toimintoja, joihin he voisivat kutsua jonkun ystävän.

keskustelevaan sävyyn. Me tarvitsemme vain rohkeutta tehdä niin.

Olkaa armollisia

Valitettavasti on hyvin helppoa olla töykeä. Liian usein käy niin, että me väittelemme, vähättelemme ja tuomitsemme. Kun me suutumme, olemme epäkohteliaita tai loukkaamme ihmisiä, he eivät todellakaan halua tietää meistä lisää. On mahdotonta tietää, kuinka moni ihminen on joko jättänyt kirkon tai ei ole koskaan liittynytkään siihen, koska joku sanoi jotakin, mikä loukkasi tai satutti heitä.

Maailmassa on nykyään niin paljon epäkohteliaisuutta. Koska internetissä voi esiintyä nimettömänä, on helpompaa kuin koskaan sanoa verkossa myrkyllisiä tai loukkaavia asioita. Eikö meillä lempeän Kristuksemme toiveikkaina opetuslapsina pitäisi olla ylevämpi, armeliaampi käyttäytymisnormi? Pyhissä kirjoituksissa opetetaan: ”Puhukaa aina ystävällisesti, kuitenkin sananne suolalla höystäen. Teidän on tiedettävä, miten kullekin vastaatte.” (Kol. 4:6.)

Pidän ajatuksesta, että sanamme olisivat kirkkaita kuin aurinkoinen taivas ja täynnä armollisuutta. Voitteko kuvitella, millaisia perheemme, seurakuntamme, kansakuntamme ja jopa maailma olisivat, jos voisimme omaksua tämän yksinkertaisen periaatteen?

Olkaa täynnä uskoa

Joskus laskemme liikaa omaksi ansioksemme tai syyksemme sen, kuinka muut ottavat vastaan evankeliumin. On tärkeää muistaa, ettei Herra odota meidän kääntymävän ihmisiä.

Kääntymys koetaan Pyhän Hengen taivaallisen palvelutyön – ei meidän sanojemme – ansiosta. Joskus vain yksi ainoa lause todistuksestamme tai jostakin kokemuksestamme voi alkaa hellyttää jonkun sydäntä

tai avata jonkun ovea, mikä voi johtaa muita kokemaan innoittavia totuuksia Hengen vaikutuksesta.

Presidentti Brigham Young (1801–1877) sanoi tienneensä, että evankeliumi on totta, kun hän näki ”miehen vailla kaunopuheisuutta tai lahjoja julkiseen puhumiseen, miehen, joka voi sanoa vain: ”Tiedän Pyhän Hengen avulla, että Mormonin kirja on tosi ja että Joseph Smith on Herran profeetta””. Presidentti Young sanoi, että kun hän kuuli tuon nöyrän todistuksen, ”niin Pyhä Henki, joka tuosta miehestä lähti, valaisi ymmärrykseni, ja valo, kirkkaus ja kuolemattomuus [olivat] edessäni”.²

Veljet ja sisaret, uskokaa. Herra voi suurentaa sanat, jotka puhutte, ja tehdä ne voimallisiksi. Jumala ei pyydä teitä kääntymään vaan pikemminkin avaamaan suunne. Kääntymystehtävä ei ole teidän – se kuuluu sananne kuulevalle henkilölle ja Pyhälle Hengelle.

Jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja

Rakkaat ystäväni, nykyään meillä on enemmän kuin koskaan ennen tapoja avata suumme ja kertoa muille Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ilouutisesta. Jokaiselle – jopa epäroivälle lähetyssaarnaajalle – on olemassa tapa osallistua tähän suureen työhön. Kukin meistä voi löytää keinon käyttää omia erityisiä kykyjämme ja kiinnostuksen kohteitamme tukeakseen tätä suurta työtä, joka täyttää maailman valolla ja totuudella. Kun teemme niin, koemme ilon, joka koituu niille, jotka ovat riittävän uskollisia ja rohkeita ”olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina” (Moosia 18:9). ■

VIITTEET

1. Julkaisussa William Fay ja Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear*, 1999, s. 22.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 67.

Todistin ystävälle

Adriana Vásquez, Kolumbia

Kun yhtenä päivänä opiskelin seminaarin oppituntia varten, sain hienon ja selkeän vaikutelman. Lukiessani seuraavan päivän oppiaihetta näin erään koulukaverini kasvot ja sain voimakkaan tunteen, että minun pitäisi lausua hänelle todistukseni.

Tuon vaikutelman selkeydestä huolimatta minä pelkäsin. Olin huolissani siitä, että ystäväni saattaisi torjua minut, etenkin siksi, ettei hän vaikuttanut sellaiselta tytöltä, jota olisi kiinnostanut kirkkoon liittyminen.

Muistelin Nuorten Naisten ylimpään johtokuntaan kuuluvan sisar Mary N. Cookin puhetta, jossa hän haastoi meidät tekemään ahkerasti töitä ja olemaan uskollisia.¹ Halusin olla sellainen, joten kirjoitin tälle tytölle kirjeen ja todistin, että kirkko on totta ja että rakastan Mormonin kirjaa. Seuraavana päivänä sujautin

Mormonin kirjan ja kirjeeni hänen laukkuunsa.

Yllätyksekseni ystäväni suhtautui hyvin avoimesti evankeliumiin. Siitä päivästä alkaen hän kertoi aina minulle, mitä hän oli oppinut tutkiessaan Mormonin kirjaa. Muutaman viikon kuluttua esittelin hänet lähetyssaarnaajille. Hän sai miltei heti Pyhäältä Hengeltä vahvistuksen, että se, mitä hän parhailaan oppi, oli totta. Lähetyssaarnaajat ja minä itkimme, kun hän kertoi meille tunteistaan. Ystäväni meni pian kasteelle, ja hänen vanhempansa hämmästyivät nähdessään muutokset, joita hänessä oli tapahtunut.

Olen hyvin onnellinen siitä, että kykenin voittamaan pelkoni ja autoin evankeliumin tuomisessa hänen elämäänsä.

VIITE

1. Ks. ”Älkää koskaan, koskaan, koskaan antako periksi!”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 117–119.

LAPSILLE

Minä voin olla valona muille

Presidentti Uchtdorf sanoo, että jos me olemme valona muille, sanojemme pitäisi olla ”kirkkaita kuin aurinkoinen taivas ja täynnä armollisuutta”. Sanojemme pitäisi olla iloisia, rehellisiä ja ystävällisiä. Mitä sinä voit tehdä tai sanoa, että olisit valona muille? Etsi alla oleviin laatikoihin piilotettu viesti värityksellä mustalla ne laatikot, joissa sanotaan tai tehdään jotakin, mikä on ilkeätä tai loukkaavaa.

Voit kirjoittaa päiväkirjaasi viisi mukavaa asiaa, jotka suunnittelet sanovasi perheenjäsenille tai ystäville.

”Kiitos”	Ole iloinen	Ole rauhantekijä	”Jaan kanssasi”	Ole kohtelias
”Olen pahoillani”	Väittele	”On kiva nähdä sinut”	Tappele	”Auttaisin mielelläni”
”Saisinko?”	Ole ystävällinen	”Pois tieltä”	”Rakastan sinua”	”Ole hyvä”
Suutu	”Hyvin tehty”	Lausu jokin kohteliaisuus	”Ollaan ystäviä”	Älä huomaa häntä
Autta jotakuta	Loukkaa	Juoruile	Kiusaa	Ole lempeä

Tutkikaa rukoillen tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä soveltuvin osin niiden sisarten kanssa, joiden luona käynte. Käyttäkää oheisia kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäännne. Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Kääntyneitä Herraan

Kirkon uudet sisaret – Apuyhdistykseen siirtyvät nuoret naiset, aktiivisuuteen palaavat sisaret ja uudet käännynnäiset – tarvitsevat kotikäyntiopettajien tukea ja ystävyyttä. ”Jäsenten osuus on ratkaiseva käännynnäisten aktiivisena pitämisessä ja vähemmän aktiivisten jäsenten saamisessa uudelleen täysin aktiivisiksi”, vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut. ”Koettakaa saada näkemys siitä, että Apuyhdistyksestä – – voi tulla [yksi voimallisimmista perhehdyttämismavaroista], mitä meillä kirkossa on. Ottakaa varhaisessa vaiheessa yhteyttä niihin, joita opetetaan ja aktivoidaan uudelleen, ja rakastakaa heidät kirkkoon apujärjestönne kautta.”¹

Me Apuyhdistyksen jäsenet voimme auttaa uusia jäseniä oppimaan kirkon peruskäytäntöjä kuten

- pitämään puheen
- lausumaan todistuksen
- elämään paaston lain mukaan
- maksamaan kymmenykset ja muut lahjoitukset
- osallistumaan sukututkimustyöhön
- menemään kasteille ja konfirmoitaviksi edesmenneiden esivanhempiansa puolesta.

”Tarvitaan huomaavaisia ystäviä, jotta uudet jäsenet voisivat tuntea

olonsa mukavaksi ja tuntea olevansa tervetulleita kirkkoon”, vanhin Ballard on sanonut.² Meillä kaikilla, mutta etenkin kotikäyntiopettajilla, on tärkeä ja vastuullinen tehtävä luoda ystävyys-suhteita uusiin jäseniin auttaaksemme sillä tavoin näitä kääntymään lujasti Herraan (ks. Alma 23:6).

Pyhistä kirjoituksista poimittua

2. Nefi 31:19–20; Moroni 6:4

VIITTEET

1. ”Jäsenet ovat avain”, *Liahona*, syyskuu 2000, s. 18–19.
2. ”Jäsenet ovat avain”, s. 17.
3. ”Jokainen käännynnäinen on kallisarvoinen”, *Liahona*, helmikuu 1999, s. 9.
4. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 103.

Mitä minä voin tehdä?

1. Rukoilenko toverini puolesta ja pyydäkö, että Henki ohjaa meitä, kun palvelemme sisariamme?

2. Millä tavoin me palvelemme kutakin sisarta, josta huolehdimme, niin että hän tietää, että me todella välitämme hänestä?

Usko, perhe,
auttaminen

Historiastamme poimittua

”Kasvavan käännynnäismäärän myötä”, presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) on sanonut, ”meidän täytyy yhä voimakkaammin ponnistella auttaaksemme heitä, kun he etsivät tietään. Jokainen heistä tarvitsee kolmea asiaa: ystävää, tehtävää ja sitä, että heitä ravitaan ’Jumalan hyvällä sanalla’ (Moroni 6:4).”³

Kotikäyntiopettajat ovat asemassa, jossa he voivat auttaa vastuullaan olevia sisaria. Ystävyys tulee usein ensin, kuten kävi nuorelle Apuyhdistyksen sisarelle, joka oli vanhemman sisaren kotikäyntiopettaja. Ystävyys syntymisen oli ollut hidasta, kunnes he työskentelivät rinta rinnan eräessä siivoustehtävässä. Heistä tuli ystävät, ja kun he puhuivat kotikäyntiopetussanomasta, he kumpikin tulivat ravituiksi ”Jumalan hyvällä sanalla”.

Presidentti Joseph Fielding Smith (1876–1972) on sanonut, että Apuyhdistys ”on keskeinen osa Jumalan valtakuntaa maan päällä ja – – auttaa uskollisia jäseniään saamaan iankaikkisen elämän Isämme valtakunnassa”⁴.

AJANVIETE JA MEDIA

Yhteiskuntamme on täynnä media- vaihtoehtoja. Meidän täytyy olla tarkkoja siitä, mitä kuvia ja ajatuksia päästämme mieleemme, koska kaikki, mitä luemme, kuuntelemme tai katselemme, vaikuttaa meihin (ks. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2011, s. 11). Adrián Ochoa, toinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa, kirjoittaa ajanvietteestä ja mediasta tämän numeron sivulla 48.

”Muista, että todellisuudessa sinä olet täällä tässä elämässä, jotta voit kasvattaa uskoasi ja tulla koetelluksi sekä oppia ja olla onnellinen”, hän kirjoittaa. ”Koska olet Kristuksen tosi kirkon jäsen, sinulla on apunasi suurta voimaa. Sinulla on Pyhän Hengen voima, joka varoittaa sinua, kun jokin kohtaamasi asia on väärin. Sinulla on myös tahdonvapauden voima, joten voit valita, mitä teet ja mitä et tee.”

Ehdotuksia nuorten opettamiseen

- Keskustele teiniesi kanssa niistä elokuvista, joita katselette yhdessä perheenä. Kuuntele heidän musiikkiaan. Miettikää yhdessä, kuinka tuo media vastaa *Nuorten voimaksi* -kirjasen tasovaatimuksia.
- Mene osoitteeseen **youth.lds.org** ja napsauta kohdan Youth Menu alla olevaa kohtaa ”For the Strength of Youth”. Siellä on

videoita, pyhien kirjoitusten viitteitä, Mormon Channel -radioaseman ohjelmia, kysymyksiä ja vastauksia sekä artikkeleita (ks. esim. ”Getting Real”) ja johtavien auktoriteettien puheita.

- Harkitse sellaisen perheillan pitämistä, jossa aiheena on hyvän median valitsemisen tärkeys. (Hyvää lähdeaineistoa on David A. Bednarin artikkeli ”Asiat niin kuin ne todella ovat”, *Liahona*, kesäkuu 2010, s. 22–31.)

Ehdotuksia lasten opettamiseen

Kertomuksessa ”Suositussääntö”, joka on sivulla 70, Ethan tiesi, mitä mediaa hänen oli turvallista käyttää, koska hänen perheensä oli puhunut asiasta. Voit lukea tämän artikkelin lastesi kanssa ja aloittaa oman keskustelunne käyttäen näitä kysymyksiä:

- *Kuka* voi auttaa meitä tekemään hyviä mediaa ja ajanvietettä koskevia päätöksiä?
- *Millaista* mediaa meidän on hyvä katsoa, lukea ja kuunnella?
- *Milloin* mediaa on hyvä käyttää?
- *Missä* meidän pitäisi käyttää mediaa?
- *Miksi* on tärkeää olla tarkka ajanvietteen suhteen? Harkitkaa mediaoppaan laatimista perheellenne taittamalla tyhjiä

”Jos on jotakin hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää, sitä me etsimme” (UK 13).

papereita puoliksi ja niittaamalla ne yhteen taitteen kohdalta, niin että muodostuu kirjanen. Voisitte kirjoittaa joka sivulle jonkin viestintävälineen, jota kodissanne käytetään, sekä perheen tasovaatimuksia ja profeetallisia neuvoja, jotka koskevat juuri sitä mediaa.

Voisit myös lukea Danielle Kenningtonin artikkelin ”Sammuta ja kerro” (*Liahona*, kesäkuu 2011, s. 64–66), joka auttaa sinua aloittamaan keskustelun sopivasta median käytöstä. ■

LOKAKUUN KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi lokakuun 2012 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden Konferenssin muistikirjaa) apuna tutkiessasi ja toteuttaessasi käytännössä elävien profeettojen ja apostolien sekä muiden kirkon johtohenkilöiden äskettäisiä opetuksia.

KERTOMUKSIA KONFERENSSISTA

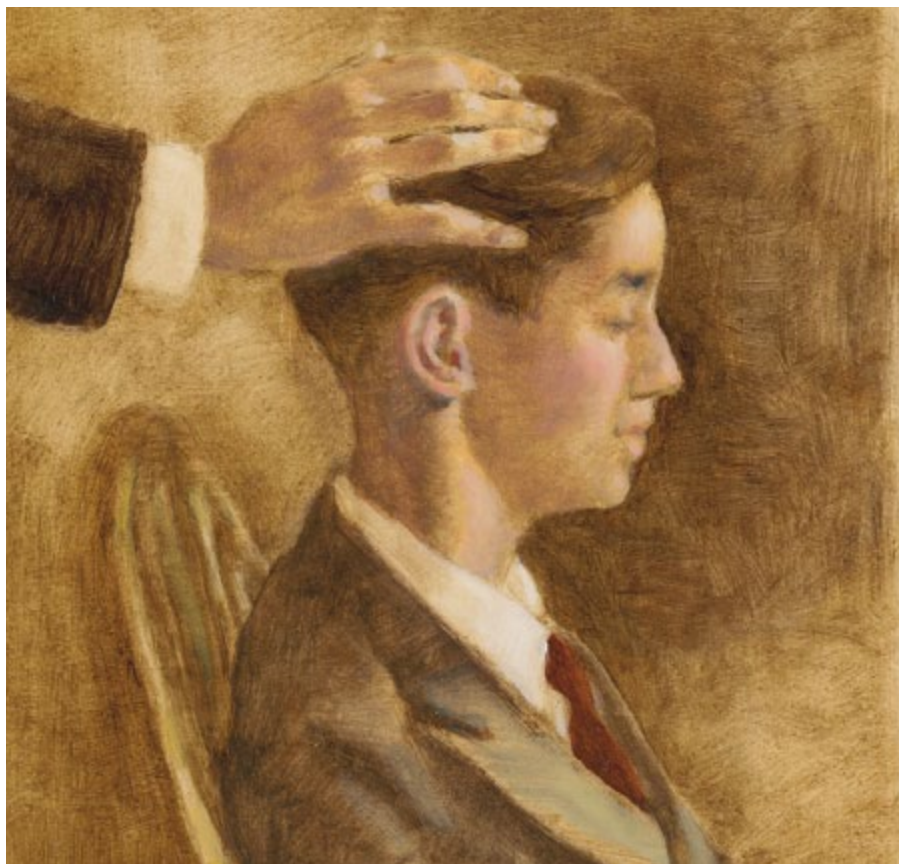
Jumala tuntee meidän lahjamme

Kun minusta tuli 12-vuotiaana diakoni, asuimme New Jerseyssä, 80 kilometriä New York Citystä. Haa-veilin, että minusta tulisi suuri baseballin pelaaja. Isäni lupasi viedä minut

katsomaan peliä, joka pelattaisiin vanhalla ja historiallisella Yankee-stadionilla Bronxissa. Näen yhä mielessäni, kuinka Joe DiMaggion maila viuhahti, kun hän löi kunniajuoksun

keskikentän istumakatsomoon isäni istuessa vieressäni. Se oli ainoa kerta, kun koskaan menimme baseballin pääsarjan otteluun yhdessä.

Mutta eräs toinen päivä isäni kanssa muovasi elämäni ikiajoiksi. Hän vei minut New Jerseystä erään asetetun patriarkan kotiin Salt Lake Cityssä. En ollut milloinkaan ennen nähnyt tätä miestä. Isä jätti minut kynnykselle. Patriarkka ohjasi minut eräälle tuolille, asetti kätensä pääni päälle ja lausui Jumalan lahjana

Profeetallinen lupaus

”Voin luvata teille, että te siunaatte [muita] auttamalla heitä tunnistamaan ne hengelliset lahjat, jotka heillä oli syntyessään. Jokainen ihminen on erilainen ja jokaisella on annettavaan erilainen panos. Kenenkään ei ole tarkoitus epäonnistua.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Auttakaa heitä tähtäämään korkealle”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 60.

siunauksen, johon sisältyi sydämeni suuren toiveen julistus.

Hän sanoi, että minä olin yksi niistä, joista on sanottu: ”Autuaita rauhantekijät” [Matt. 5:9]. Olin niin yllättynyt siitä, että joku tuiki tuntematon henkilö voisi tuntea sydämeni, että avasin silmäni nähdäkseni huoneen, jossa sellainen ihme oli tapahtumassa. Tuo mahdollisuuksiani koskeva siunaus on muovannut elämäni, avioliittoani ja pappeuden palvelutyötäni.

Siitä kokemuksesta sekä siitä, mitä sen jälkeen on seurannut, voin todistaa: ”Sillä kaikille ei ole annettu jokaista lahjaa; sillä lahjoja on monia, ja jokaiselle ihmiselle on annettu lahja Jumalan Hengen kautta” [OL 46:11].

Sen ansiosta, että Herra ilmoitti minulle lahjasta, olen pystynyt huomaamaan mahdollisuuksia ja valmistautumaan niihin voidakseni käyttää tätä lahjaa niiden siunaukseksi, joita rakastan ja palvelen.

Jumala tuntee meidän lahjamme. Haasteeni teille ja itselleni on rukoilla, jotta tietäisimme, mitä lahjoja meille on annettu, tietäisimme, kuinka voimme kehittää niitä, ja tunnustaisimme Jumalan meille antamia mahdollisuuksia palvella muita. Mutta ennen kaikkea rukoulen, että teitä innoitettaisiin auttamaan muita löytämään omat erityiset Jumalan antamat lahjansa palvella.

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunmassa, ”Auttakaa heitä tähtäämään korkealle”, Liahona, marraskuu 2012, s. 67.

Tämän sanoman toteuttaminen käytännössä

- Kun luet kohdan OL 46:11–26 ja pohdit sitä, rukoile, jotta tietäisit, mitä hengellisiä lahjoja sinulla kenties on.
- Kuinka muiden palveleminen voi auttaa sinua kehittämään hengellisiä lahjojasi?
- Jos et ole vielä saanut patriarkallista siunausta, harkitse sellaisen hankkimista.

Voisit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaasi tai keskustella niistä muiden kanssa.

Lisäaineistoa aiheesta: *Lujana uskossa*, 2005, ”Hengen lahjat”, s. 28–30; ”Spiritual Gifts” sivuston lds.org kohdassa Gospel Topics.

VOIMAA KOETTELEMUKSIIN

”Kuinka voimme pysyä lujina ja järkkymättöminä [ks. Alma 1:25] uskon koettelemuksessa? Uppoutumalla juuri niihin asioihin, jotka auttoivat rakentamaan uskomme ytimen:

- me osoitamme uskoa Kristukseen
- rukoilemme
- pohdimme pyhiä kirjoituksia
- teemme parannusta
- pidämme käskyt
- palvelemme muita.”

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, ”Uskon koettelemus”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 40, luetelmamerkit lisätty.

TÄYTÄ TYHJÄT KOHDAT

1. "Päätös palvella lähetystyössä muovaa lähetysaarnajan, hänen aviopuolisonsa ja heidän jälkeläisensä _____ sukupolvien ajan" (Russell M. Nelson, "Kysykää lähetysaarnajilta! He voivat auttaa teitä!", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 18).
2. "Auttaakseni meitä paremmin _____ haluaisin ehdottaa, että painamme mieleen tämän nelisanaisen ohjeen: 'Ensin huomaa, sitten palvele'" (Linda K. Burton, "Ensin huomaa, sitten palvele", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 78).
3. "Temppeli- ja _____ työ on yhtä ja samaa työtä, joka jakautuu kahteen osaan" (Richard G. Scott, "Kuolleiden lunastamisen aikaansaama ilo", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 93).
4. "Rakkauden tärkein ominaispiirre on aina _____" (Jeffrey R. Holland, "Käskyistä suurin ja tärkein", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 85).

Vastaukset: 1. hengellistä kohtaloa; 2. rakastamaan toisiamme; 3. sukututkimus; 4. uskollisuus

VALOKUUVAKUUTUS CODY BELL © IRI

PERHEKULTTUURIN LUOMINEN

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista opetti viisi asiaa, joita vanhemmat voivat tehdä luodakseen vahvemman perhekulttuurin. Hän sanoi: "Nämä ehdotukset vahvemman perhekulttuurin luomiseksi toimivat sopusoinnussa kirkon kulttuurin kanssa. Vahvistunut perhekulttuurimme tulee olemaan suojana lapsillemme."

1. "Vanhemmat voivat rukoilla vilpittömästi ja pyytää iankaikkista Isäämme auttamaan heitä."
2. "He voivat pitää perherukouksen, perheillat, tutkia yhdessä pyhiä kirjoituksia ja syödä yhdessä mahdollisimman usein."
3. "Vanhemmat voivat käyttää täysin hyväkseen kirkon tukiverkoston."
4. "Vanhemmat voivat lausua usein lapsilleen todistuksensa."
5. "Me voimme järjestää perheemme niin, että sen perustana ovat selkeät, yksinkertaiset perheen säännöt ja odotukset, tervehenkiset perheen perinteet ja rituaalit sekä 'perheen talous'."

Artikkelista "Hyviksi vanhemmiksi tuleminen", *Liahona*, marraskuu 2012, s. 28.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

ISÄNI ANTEEKSIOPYNTÖ

*Se oli vaikuttavampi
kuin tuhat saarnaa.*

David Hixon

Olin 16-vuotias ja kuuntelin uutta rokkialbumiani ensimmäistä kertaa. Kuunnellessani minä ikäväkseni petyin kuullessani viimeisessä laulussa kirosan. Minua nolotti. Tiesin, etteivät vanhempani hyväksyisi sitä – levy ei vastannut perheemme tasovaatimuksia. Mutta pidin muista kappaleista, joten aina kun soitin levyä, pienensin äänenvoimakkuutta juuri ennen kuin se kirošana laulettiin.

Hyvää tarkoittava siskoni kertoi albumista isälle. Myöhemmin, kun istuimme isän kanssa päivällispöydässä, hän kertoi olevansa huolissaan siitä sopimattomasta sanasta. Vaikka hän esitti kommenttinsa ystävällisesti, minä ryhdyin itsepäisesti puolustuskannalle.

Käytin jokaisen keksimäni perustelun saadakseni isän vakuuttuneeksi siitä, että voisin pitää levyn. ”En tiennyt, että se sana oli albumilla, kun ostin sen”, sanoin, ”ja kun se kappale tulee, hiljennän äänen.”

Kun hän sanoi, että minun pitäisi siltikin hankkiutua levystä eroon, sanoin: ”Jos olet sitä mieltä, niin sitten minun pitäisi hankkiutua eroon koulustakin! Kuulen sen sanan – ja *pahempia* – joka päivä koulussa!”

Hän alkoi turhautua. Hän tähdensi uudelleen, ettei meidän kodissamme pitäisi olla kiro sanoja sisältävää musiikkia. Väittely kiihtyi, kun sanoin, että on pahempiakin syntejä, joihin voisin syyllistyä, ja etten ikinä käyttänyt sitä sanaa.

Koetin kääntää asetelman päällelleen: ”Yritän todella kovasti olla hyvä, ja sitten sinä keskityt tähän pikkuasiaan ja pidät minua kamalana synnintekijänä!”

Sittenkään isä ei antanut periksi. Enpä antanut minäkään. Marssin yläkertaan huoneeseeni, läimäytin oven kiinni ja menin makaamaan vuoteelleni kiukusta kihisten. Kävin mielestäni yhä uudelleen läpi perusteluitani tullen yhä varmemmaksi vajavaisessa päättelyssäni ja vakuuttuen siitä, että olin oikeassa.

Kymmenen minuuttia myöhemmin ovelta kuului hiljainen koputus. Siellä oli isä. Hänen ilmeensä oli muuttunut. Hän ei ollut tullut väittelemään. ”Olen pahoillani, että suutuin”, hän sanoi. ”Annatko minulle anteeksi?” Hän kertoi minulle, kuinka paljon hän rakasti

minua ja kuinka suuresti hän arvosti minua. Hän ei saarnannut. Hän ei antanut minulle neuvoja. Sitten hän kääntyi ja lähti hiljaa huoneesta.

Tuhatkaan saarnaa nöyryydestä eivät koskaan olisi voineet vaikuttaa minuun voimakkaammin. En ollut enää vihainen hänelle vaan vain itselleni siitä, että olin niin itsepäinen ja hankala. Otin levyn, napsautin sen kahtia ja heitin pois. En tiedä, kerroinko ikinä isälle, mitä tein, mutta sillä ei ollut väliä. Sillä sen sijaan oli väliä, että olin oppinut, että isäni arvosti suhdettamme enemmän kuin omaa ylpeyttään, jopa silloin kun hän oli ollut oikeassa. ■

David Hixon asuu Texasissa Yhdysvalloissa.

SÄVYISÄ VASTAUS

”Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun, loukkaava sana nostaa vihan.”

Sananl. 15:1

MEIDÄN TÄYTYY SYNTYÄ VEDESTÄ JA HENGESTÄ

Me uskomme, että meidät täytyy kastaa ja että meidän täytyy saada Pyhän Hengen lahja (toimituksessa, jota sanotaan konfirmoinniksi), jotta pelastumme taivaan valtakuntaan. Vapahtaja on opettanut: ”Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan” (Joh. 3:5).

Herra on myös opettanut, että kastetoimituksen – kuten kaikkien muidenkin evankeliumin toimitusten – suorittajana täytyy olla kelvollinen pappeudenhaltija: ”Jumalan kutsuman henkilön, jolla on Jeesukselta Kristukselta valtuus kastaa, tulee mennä alas veteen henkilön kanssa, joka on tullut kastettavaksi – –. Sitten hänen tulee upottaa hänet veteen ja tulla sitten pois vedestä.” (OL 20:73–74.)

Upotuskaste on vertauskuva syn-tisen ihmisen hautaamisesta ja hänen

hengellisestä uudestisyntymisestäään ”[elämään] uutta elämää” (Room. 6:4). Kasteessa me jätämme taaksemme vanhan elämämme ja aloitamme uuden elämän Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina. Kun meidät konfirmoidaan, meistä tulee Hänen kirkkonsa jäseniä.

Kasteeseen sisältyy myös pyhä liitto, lupaus taivaallisen Isän ja kasteen ottavan henkilön välillä. Me lupaaamme pitää Hänen käskynsä, palvella Häntä ja Hänen lapsiaan ja ottaa päällemme Jeesuksen Kristuksen nimen. Hän lupaa antaa anteeksi syntimme, vuodattaa Henkeään runsaammin päällemme (ks. Moosia 18:10) ja tarjota meille iankaikkista elämää.

Vapahtaja itse piti käskyn mennä kasteelle, vaikka Hän oli synnitön (ks.

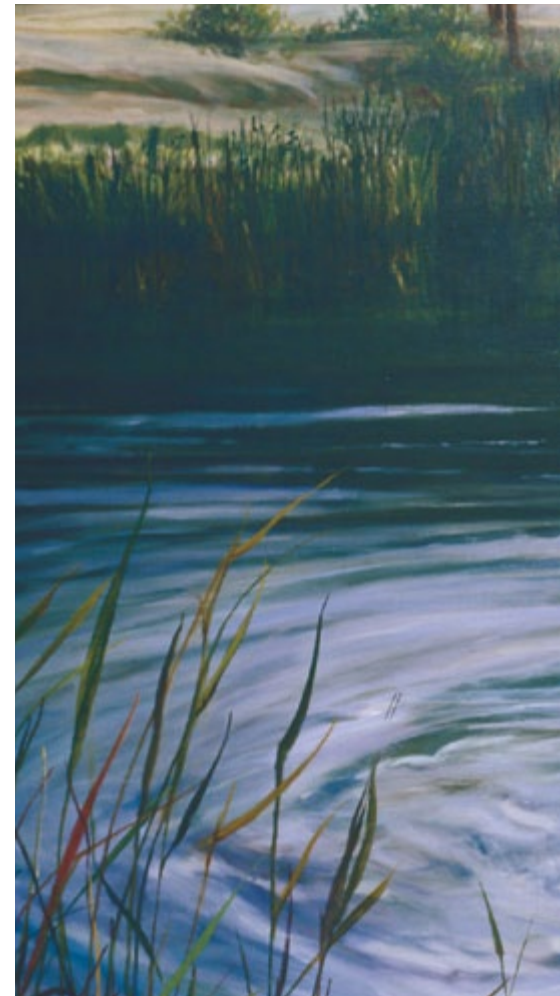
Matt. 3:13–17). Hän otti kasteen ollakseen kuuliainen, antaakseen meille esimerkin ja täyttääkseen kaiken vanhurskauden (ks. 2. Nefi 31:5–9). Siten ne, jotka menevät kasteelle, noudattavat Vapahtajan esimerkkiä. ■

Lisätietoa on julkaisun *Kirkon presidenttien opetuksia*: Lorenzo Snow, 2012, luvussa 2.

PYHÄ LIITTO

”[Kaste] on toimitus, joka merkitsee astumista pyhään ja sitovaan liittoon Jumalan ja ihmisen välillä. Ihmiset lupaavat hylätä maailman, rakastaa ja palvella lähimmäisiään, käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdingoissaan, julistaa rauhaa, saarnata evankeliumia, palvella Herraa ja pitää Hänen käskynsä. Herra lupaa vuodattaa ‘Henkeään runsaammin’ (Moosia 18:10) meidän päällemme, lunastaa pyhänsä ajallisesti ja hengellisesti, lukea heidät ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon ja antaa iankaikkisen elämän.”

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista, ”Jeesuksen Kristuksen evankeliumi”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 46.

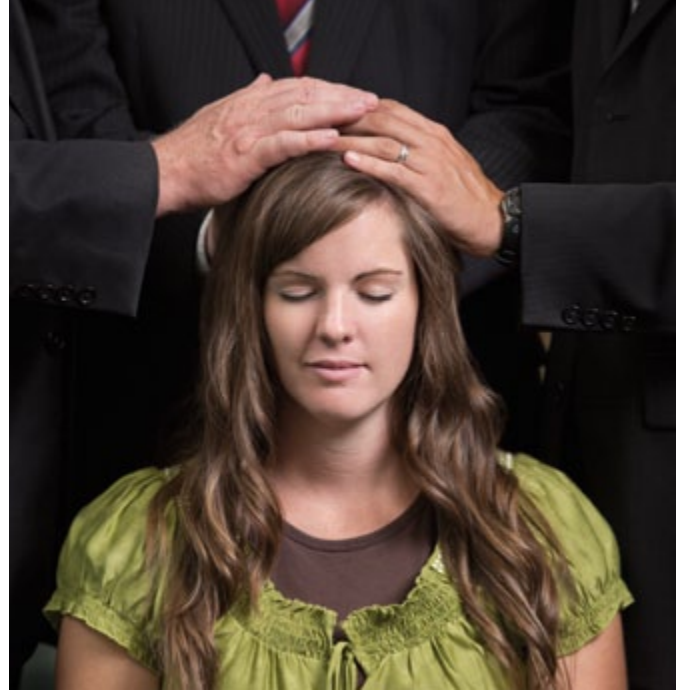
Kasteelle haluavien täytyy nöyryä Jumalan edessä, todistaa seurakunnan edessä, että "he ovat todella tehneet parannuksen kaikista synneistään ja [tahtoa] ottaa päälensä Jeesuksen Kristuksen nimen" (OL 20:37).

Me uskomme upotuskasteeseen (ks. UK 4).

Kasteen jälkeen meidät konfirmoidaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniksi ja meille annetaan Pyhän Hengen lahja. Kasteen ja konfirmoinnin ansiosta Jeesuksen Kristuksen sovitus voi saada elämässämme aikaan hengellisen puhdistumisen, johon sisältyy syntien anteeksisaaminen (ks. OL 33:11).

Kasteen ja konfirmoinnin myötä meistä tulee Jumalan perhettä, samaa kansaa kuin pyhät (ks. Ef. 2:19).

**Vanhin
Tad R. Callister**

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Robert Boltin klassinen näytelmä *A Man for All Seasons* on kertomus sir Thomas Moresta. More oli hankkinut mainetta oppineena, lakimiehenä, suurlähettiläänä ja viimein Englannin lordikanslerina. Hän oli mies, joka oli ehdottoman nuhteeton. Näytelmä alkaa näillä sir Richard Richin sanoilla: ”Jokaisella miehellä on hintansa! – – Myös rahassa. – – Tai mielihyvässä. Tittelit, naiset, omaisuus, aina on jotakin.”¹

Se on näytelmän teema. Se on myös elämän teema. Onko tässä maailmassa miestä tai naista, jota ei voi ostaa, jonka nuhteettomuudella ei ole hintaa?

Nuhteettomuus

Nuhteettomuus on rohkeutta tehdä oikein seurauksista ja hankaluuksista riippumatta.

Näytelmän edetessä kuningas Henrik VIII haluaa ottaa avioeron kuningatar Katariinasta ja naida Anne Boleynin. Mutta asiassa piilee ongelma: katolinen kirkko on kieltänyt avioeron. Ja niin kuningas Henrik VIII, joka ei anna minkään olla halujensa esteenä, vaatii alaisiaan vannomaan valan, joka tukee häntä hänen avioerossaan. Ilmenee kuitenkin uusi ongelma.

Sir Thomas More, jota tavallinen kansa rakastaa ja ihailee, on vastarannan kiiski – hänen omatuntonsa ei anna hänen allekirjoittaa valaa. Hän on haluton antamaan periksi, vaikka kuningas pyytää sitä henkilökohtaisesti. Sitten seuraavat tulikokeet. Hänen ystävänsä käyttävät viehätysvoimaansa ja painostustaan, mutta hän ei taivu. Häneltä riistetään omaisuus, asema ja perhe, mutta hän ei allekirjoita. Viimein hän joutuu perusteettomasti oikeuteen, jossa hänen henkensä on uhattuna, mutta vieläkin hän ei alistu.

KRISTUKSEN
KALTAISEN
ELÄMÄN
PERUSTUS

Häneltä on viety rahat, poliittinen valta, ystävät ja perhe – ja viedään vielä henkikin – mutta häneltä ei voida viedä hänen nuhteettomuuttaan. Se ei ole kaupan mistään hinnasta.

Näytelmän huipennuksessa sir Thomas Morea syytetään väärin perustein maanpetoksesta. Sir Richard Rich syyllistyy väärään valaan, joka tarvitaan Moren tuomitsemiseen. Kun sir Richard lähtee oikeussalista, sir Thomas More kysyy häneltä: ”Nuo asemaa osoittavat käädyt, jotka ovat ylläsi. – – Mitä [ne ovat]?”

Syyttäjä Thomas Cromwell vastaa: ”Sir Richard on nimetty Walesin kruununjuristiksi.”

Silloin More katsoo Richiä silmiin hyvin halveksien ja tokaisee: ”Walesin? Voi Richard, ihmistä ei hyödytä voittoa omakseen edes koko maailmaa sielunsa hinnalla. – – Saati sitten Walesia!”²

Tulevassa elämässä moni epäilemättä katsoo taakseen keskellä hillittömien nyhkytysten ja toistaa yhä uudelleen: ”Miksi vaihdoin sieluni Walesiin tai hetkelliseen fyysiseen mielihyvään tai maineeseen tai arvosanaan tai ystäväni hyväksyntään? Miksi myin nuhteettomuuteni siitä hinnasta?”

Nuhteettomuuden periaatteita

Haluaisin käsitellä seitsemää nuhteettomuuden periaatetta, joiden toivon innoittavan meitä tekemään tästä Kristuksen kaltaisesta ominaisuudesta oman elämämme perusluonteenpiirteen.

1. *Nuhteettomuus on luontemme ja kaikkien muiden hyveiden perustus.* Pyhät aloittivat Suolajärven temppelin rakentamisen vuonna 1853. Suurimman osan kahta pitkää, ankaraa vuotta pyhät kaivoivat pohjaa ja laskivat perustuksen, jonka he tekivät hiekkakivestä noin 2,5 metrin syvyyteen. Eräänä päivänä presidentti Brigham Youngin luo tuli työnjohtaja, jolla oli järkyttäviä uutisia: hiekkakivilohkareissa oli halkeamia. Brigham Youngilla oli edessään tämä pulma: 1) tehdäkö parhaansa halkeamien korjaamiseksi ja rakentaa paljon kevyempi ja vaatimattomampi temppeli kuin oli ennakoitu vai 2) repiäkö pois kahden vuoden työ ja korvata se graniittiperustuksella, joka kannattaisi sitä mahtavaa temppeliä, jonka Jumala oli näyttänyt heille näyssä. Onneksi presidentti Young valitsi jälkimmäisen toimintatavan.³

Nuhteettomuus on perustus, jolle rakentuu luonne ja Kristuksen kaltainen elämä. Jos tuossa perustuksessa on halkeamia, niin se ei kannata niiden muiden Kristuksen kaltaisten ominaisuuksien painoa, jotka sen varaan on rakennettava. Kuinka me voimme olla nöyriä, jos meiltä puuttuu nuhteettomuus tunnustaa omat heikkoutemme? Kuinka me voimme oppia rakkautta muita kohtaan, ellemmme ole täysin rehellisiä toimiessamme heidän kanssaan? Kuinka me voimme tehdä parannuksen ja olla puhkaita, jos me tuomme piispallemme totuudesta esiin vain osan? Jokaisen hyveen perustuksena on nuhteettomuus.

Kristitty kirjailija C. S. Lewis on huomauttanut, että tehdessämme kerran virheen laskutehtävää ratkaistessamme emme voi vain jatkaa eteenpäin: ”Kun olen aloittanut laskun väärin, niin mitä pikemmin myönnän sen ja aloitan alusta, sitä nopeammin pääsen siinä eteenpäin.”⁴

Emme voi täysin saada muita Kristuksen kaltaisia hyveitä, ennen kuin ensin teemme nuhteettomuudesta elämämme graniittiperustuksen. Joissakin tapauksissa se voi edellyttää sitä, että käymme läpi tuskallisen prosessin repiäksemme pois petokselle rakennetun nykyisen perustuksen ja korvataksemme sen kivi kiveltä nuhteettomuuden perustuksella. Mutta se on mahdollista.

2. *Nuhteettomuus ei ole vain sen tekemistä, mikä on laillista, vaan sen, mikä on moraalista tai Kristuksen kaltaista.* On ehkä laillista tehdä aviorikos, on ehkä laillista olla sukupuoli-suhteissa ennen avioliittoa, on ehkä laillista juoruilla, mutta mikään noista ei ole moraalinen tai Kristuksen kaltainen teko. Nuhteettomuus ei ole vain lain sääntöjen noudattamista vaan se on myös ylevempien moraalissääntöjen noudattamista. Yhdysvaltain presidentti Abraham Lincoln onkin ehdottanut elämistä sopu-soinnussa ”luonteemme parempien enkeleiden” kanssa.⁵

Jokaisella nuorella miehellä on moraalinen velvollisuus suojella ja varjella seurustelukumppaninsa hyveellisyyttä, ja jokaisella nuorella naisella on vastaava moraalinen velvollisuus seurustelukumppaniaan kohtaan. Se on heidän nuhteettomuutensa koetus. Mies tai nainen, joka pyrkii nuhteettomuuteen, kehittää päättäväisyyttä ja itseuria, jotka voittavat jopa fyysisten tunteiden voimakkaan kiihkeyden. Juuri nuhteettomuus Jumalaa, itseä ja muita kohtaan tukee heitä ja antaa heille voimia silloinkin kun Saatana päästää valloilleen moraalisten kiusausten arsenaalinsa heidän kohdallaan. Herra on sanonut tälle sukupolvelle: ”Minä nostan itselleni puhtaan kansan” (OL 100:16). Jumala luottaa siihen, että me olemme tuo sukupolvi.

Joitakin vuosia sitten liikekumppanini ja minun piti irtisanoa eräs työntekijä. Keskusteltuamme jonkin aikaa päädyimme sopimukseen, jolla korvaisimme hänelle hänen vaivansa. Minusta sopimus oli enemmän kuin oikeudenmukainen, mutta siitä huolimatta neuvottelut johtivat hieman kireisiin väleihin. Sinä iltana tunsin lohduttomuuden valtaavan mieleni. Yritin karkottaa sen järkeilemällä itsekseeni, että olin ollut oikeudenmukainen, mutta tunne ei häipynyt. Sitten tuli tämä

ajatus: ”Ei riitä, että olet oikeudenmukainen. Sinun täytyy myös pyrkiä olemaan Kristuksen kaltainen.” Ylevimpien moraalissääntöjen noudattaminen on nuhteettoman miehen tai naisen tuntomerkki.

3. *Nuhteeton ihminen tekee päätöksiä, jotka perustuvat iankaikkisiin seuraamuksiin.* Yksi nuorista naisista seurakunnassamme osallistui kokeeseen eräässä paikallisessa lukiossa. Kun hän nosti katseensa, hän näki yhden ystävästään lunttaavan. Heidän katseensa kohtasivat. Nolona ystävä kohautti harteitaan ja muodosti huulillaan sanat: ”Tarvitsen hyvän arvosanan.” Jollakin tavoin tämä nuori nainen oli kadottanut iankaikkisen näkemyksensä – määränpäänämme eivät ole arvosanat vaan jumaluus. Mitä hyötyä on tulla hyväksytyksi arvovaltaisimpaan yliopistoon mutta menettää siinä sivussa korotuksemme? Joka kerta se, joka lunttaa, vaihtaa hengellisen esikoisoikeutensa keittolautaselliseen (ks. 1. Moos. 25:29–34). Lyhytnäköisyydessään hän on valinnut dollarin tänään eikä ääretöntä rikkautta tulevassa elämässä.

Eräs pettynyt isä kertoi minulle kerran, että hänen teini-ikäinen tyttärensä halusi ”nauttia elämästä” ja sitten kolme kuukautta ennen aiottua avioitumistaan korjata käyttöksensä, jotta hän voisi saada temppeleisuosituksen. En tunne yhtään vaaranjohtajaa, joka antaisi suosituksen sellaisissa olosuhteissa. Mutta vaikka se annettaisiinkin, se olisi kirous eikä siunaus. Nuhteettomuus ei ole lyhytnäköistä – se ei ole vain hetkellistä käyttökseen muutosta vaan se on luonteen muuttumista pysyvästi.

Kuningas Benjamin on kertonut meille, kuinka me voisimme muuttaa luontomme luonnollisesta ihmisestä hengelliseksi ihmiseksi: ”Sillä luonnollinen ihminen on Jumalan vihollinen ja on ollut Aadamin

Emme voi täysin saada muita Kristuksen kaltaisia hyveitä, ennen kuin ensin teemme nuhteettomuudesta elämämme graaniittiperustuksen. Joissakin tapauksissa se voi edellyttää sitä, että käymme läpi tuskallisen prosessin repiäksemme pois petokselle rakennetun nykyisen perustuksen ja korvataksemme sen kivi kiveltä nuhteettomuuden perustuksella.

Luonteemme – eikä vain käytöksemme – muuttamista auttaa iankaikkinen näkökulma: että me olemme Jumalan lapsia, että meissä on Hänen jumalallisuutensa kipinä ja että sovituksen kautta meistä voi tulla sellaisia kuin Hän, joka on täydellinen malli nuhteettomuudesta.

lankeemuksesta asti ja on oleva aina ja ikuisesti, *ellei* hän taivu Pyhän Hengen kutsuun ja riisu päältäan luonnollista ihmistä ja tule pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta ja tule lapsen kaltaiseksi, alistuvaksi, sävyiseksi, nöyräksi, kärsivälliseksi, sellaiseksi, joka on täynnä rakkautta ja halukas alistumaan kaikkeen, mitä Herra näkee hyväksi panna hänen kannettavakseen, niin kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon” (Moosia 3:19, kursivointi lisätty).

Luonteemme – eikä vain käytöksemme – muuttamista auttaa iankaikkinen näkökulma: että me olemme Jumalan lapsia, että meissä on Hänen jumalallisuutensa kipinä ja että sovituksen kautta meistä voi tulla sellaisia kuin Hän, joka on täydellinen malli nuhteettomuudesta.

4. Nuhteettomuus on koko totuuden ja ainoastaan totuuden esiin tuomista. Minä uskon, että Herra voi tulla toimeen heikkouksiemme ja virheidemme kanssa, mikäli me osoitamme halua ja pyrkimystä parannukseen. Siitähän juuri sovituksessa on kyse. Mutta en usko, että Hän noin vain suvaitsee petollista sydäntä tai valehtelevaa kieltä.

Muutama vuosi sitten kiersin eräällä lähetyksentällä. Muutamilla lähetyssaarnaajista oli vaikeuksia olla kuuliaisina. Sinä iltana lähetysohjohtaja ja minä pidimme puhuttelun joidenkuiden lähetyssaarnaajien kanssa. Seuraavana aamuna lähetysohjohtaja aloitti piirikonferenssimme pitämällä erinomaisen puheen nuhteettomuudesta. Tunsin innoitusta puhua lisää tuosta aiheesta. Huomasimme, että jokusen hetken päästä pitäisimme lisää puhutteluja. Pyysimme, etteivät lähetyssaarnaajat pelaisi sellaista peliä, jossa totuus tuodaan esiin vain, jos esitetään täsmälleen oikea kysymys.

Henki oli läsnä, ja neljä edellisillan lähetyssaarnaajista tuli yksityisesti sanomaan: ”Meillä

on muutakin kerrottavaa.” Yksi heistä sanoi: ”Haluan olla rehellinen mies.” Sinä päivänä hän muutti hiekkaperustuksensa nuhteettomuuden graniittiperustukseksi.

5. Nuhteettomuus ei tunne verukkeita eikä tekosyitä. Mieheessä tai naisessa, joka myöntää heikkoutensa ja kantaa siitä täyden vastuun ilman tekosyitä tai verukkeita, on jotakin ylevöittävää. Joseph Smith tallensi monissa tilanteissa heikkouksiaan Oppiin ja liittoihin kaikkien luettavaksi. Se kertoo meille, ettei hän ollut täydellinen, mutta se kertoo meille myös, ettei hänellä ollut mitään salattavaa – hän oli nuhteeton mies. Miten se vaikuttaa hänen uskottavuuteensa silloin kun hän kertoo ensimmäisestä näystä tai Mormonin käynneistä? Se kertoo meille, että me voimme luottaa häneen, että meistä voi uskoa hänen jokaisen sanansa, koska hän on todellakin nuhteeton mies.

6. Nuhteettomuus on liittojemme ja sitoumustemme pitämistä jopa hankalina aikoina. Nuhteettomuus on rohkeutta tehdä oikein seurauksista ja hankaluuksista riippumatta. Presidentti N. Eldon Tanner (1898–1982), ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on kertonut seuraavan kokemuksen:

”Jokin aika sitten eräs nuori mies tuli luokseni ja sanoi: ”Tein erään miehen kanssa sopimuksen, joka edellyttää, että suoritan vuosittain tiettyjä maksuja. Jotkin maksut ovat jääneet rästiin, enkä pysty maksamaan niitä, sillä jos maksan ne, menetän taloni. Mitä minä teen?”

Katsoin häntä ja sanoin: ”Pidät sopimuksesi.”

”Vaikka se maksaisi minulle taloni?”

Sanoin: ”En puhu talostasi. Puhun sopimuksesi. Ja luulen, että vaimosi mieluummin haluaisi miehen, joka pitää sanansa,

täyttää velvoitteensa, pitää sitoumuksensa eli liittonsa, ja ennemmin asuisi vuokra-asunnossa kuin omistaisi talon sellaisen miehen kanssa, joka ei pidä liittojaan ja sitoumuksiaan.”⁶

Hänellä oli vaikea valinta: talo vai nuhteettomuus. Nuhteeton mies tai nainen ei anna periksi tai alistu pelkästään siksi, että se on vaikeaa tai kallista tai hankalaa. Tässä suhteessa Herralla on täydellinen käsitys nuhteettomuudesta. Hän on sanonut: ”Mikä olen minä – – , että olisin luvannut mutta en olisi täyttänyt?” (OL 58:31.)

Yksi nuhteettomuutemme ankarimpia koetuksia on se, pidämmekö sitoumukset ja lupaukset, jotka olemme tehneet, vai onko sanassamme porsaanreikiä.

7. *Nuhteettomuutta ei ohjaa muiden läsnäolo.* Se lähtee sisäلتäpäin eikä ulkoa. Vanhin Marion D. Hanks (1921–2011) seitsemänkymmenen koorumista on kertonut miehestä ja tämän pienestä pojasta, jotka pysähtyivät ”syrjäisen maissipellon laitaan kaukaisella maantiellä” ja katselevat aidan toisella puolen olevia herkkuisia maissintähkiä. Isä – katsottuaan eteensä, taaksensa, vasemmalle ja oikealle puolelleen – ”alkoi kiivetä aidan yli” ottamaan muutamia maissintähkiä. Hänen poikansa katsoi häntä ja sanoi moittivasti: ”Isä, unohdit katsoa ylös.”⁷

Shakespearen näytelmässä *Hamlet* Polonius sanoo pojalleen Laertesille:

*”Mut etenkin: älä itseäsi petä,
Ja siitä seuraa, niinkuin päivää yö,
Että et voi pettää muita.”*⁸

Mikä suurenmoinen neuvo! Valinta on meidän. Me voimme joko tarttua hetkeen ja hallita elämäämme tai tulla pelkiksi ympäristömme ja ikätoveriemme sätkynukeiksi.

Katsoisitteko pornografiaa äitinne, seurustelukumppaninne, puolisonne tai piispanne nähden? Jos se on väärin muiden ollessa läsnä, se on aivan yhtä väärin heidän ollessaan poissa. Nuhteeton ihminen, joka on tosi itselleen ja Jumalalle, valitsee oikein riippumatta siitä, katsooko joku vai ei, koska hän hallitsee itse itseään eikä ole ulkoisesti hallittavissa.

Olkoon nuhteettomassa sielussamme kyltti, jossa lukee suurin mustin kirjaimin: ”EI MYYNNISSÄ MISTÄÄN HINNASTA”, jotta meistä voitaisiin sanoa samoin kuin Hyrum Smithistä: ”Siunattu on palvelijani Hyrum Smith, sillä minä, Herra, rakastan häntä hänen sydämensä vilpittömyyden vuoksi” (OL 124:15).

Tulkoon meistä kaikista nuhteettomia miehiä ja naisia – ei siksi, että meistä pitää tulla, vaan koska me haluamme, että meistä tulee. Herra on ilmoittanut palkinnon niille, jotka tekevät niin: ”Totisesti minä sanon teille: Kaikki heidän keskuudessaan, jotka tietävät, että heidän sydämensä on vilpittön – – ja jotka haluavat noudattaa liittojaan uhrin kautta, – – *heidät minä hyväksyn*” (OL 97:8, kursivointi lisätty).

Kunpa Jumala hyväksyisi meidät kaikki, koska me pyrimme tulemaan nuhteettomiksi miehiksi ja naisiksi. ■

Brigham Youngin yliopistossa 6. joulukuuta 2011 pidetystä hartaustilaisuuden puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play of Sir Thomas More*, 1960, s. 2.
2. *A Man for All Seasons*, s. 95.
3. Ks. Richard Neitzel Holzapfel, ”Jokainen ikkuna, jokainen torni puhuu siitä, mikä on Jumalan”, *Liahona*, marraskuu 1993, s. 12.
4. *Tätä on kristinusko*, 1985, s. 36.
5. Ensimmäinen virkaanastujaispuhe, 4. maaliskuuta 1861.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 99.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 116.
8. ”Hamlet”, *William Shakespearen kootut draamat*, suom. Paavo Cajander, 1953, osa I, s. 19.

*Pyrkiessään pal-
velemaan muita
Vapahtajan tavoin
eräs kiireinen äiti
oivalsi, että hänellä
oli monia tilaisuuksia
palvella – ei kotinsa
ulkopuolella vaan
sisäpuolella.*

Opetuslapseutta

KAIKKINA AIKOINA,
KAIKESSA,
KAIKKIALLA

Melissa Merrill

Kun Alma selitti kasteenliiton Mormonin vesien luona, hän opetti, että siihen sisältyy Jumalan todistajana oleminen ”kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla” (Moosia 18:9). Se on mittapuu, jonka mukaan Vapahtajan opetuslapset pyrkivät edelleen tänä aikana elämään, ja liitto, jonka kirkon jäsenet uudistavat joka viikko sakramentissa, kun he lupaavat muistaa aina Vapahtajan (ks. OL 20:77).

Miltä sellainen opetuslapseus tarkalleen ottaen näyttää? Kirkon lehdet pyysi myöhempien aikojen pyhiä eri puolilla maailmaa osallistumaan ”opetuslapseuskokeiluun”, kuten me sitä nimitimme. Pohjimmiltaan me kehoitimme näitä jäseniä keskittymään johonkin tiettyyn Jeesuksen Kristuksen opetukseen tai Häntä koskevaan kertomukseen, johdonmukaisesti tutki-
maan ja pohtimaan tuota valittua pyhien kirjoitusten kohtaa viikon ajan sekä raportoimaan, kuinka Vapahtajan elämän ja opetusten omistautunut tutkiminen vaikutti siihen, kuinka he seuraavat Häntä ”kaikkina aikoina” elämässään.

Opetuslapseutta kaikkina aikoina

Kara Laszczyk Utahista Yhdysvalloista oli jo pitkään pitänyt opetuslapseutta haluna noudattaa Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä ja tulla

enemmän Hänen kaltaisekseen sekä auliutena tehdä uhrauksia ja palvella Hänen evankeliuminsa eteenpäin viemisessä. Mutta hän tunsi jonkinlaisena esteenä sen, että hän on luonteeltaan ujo ja hiljainen.

”Minulla on taipumus pysytellä vain omissa oloissani, koska minusta on epämukavaa puhua ja olla tekemisissä muiden kanssa”, hän selittää. ”Kannan liian paljon huolta siitä, mitä toiset ihmiset ajattelevat minusta, verrattuna siihen, mitä itse ajattelen itsestäni ja mitä Vapahtajani ajattelee minusta.”

Mutta sisar Laszczyk sanoo, että hänen kokeilunsa, jossa hän viikon ajan tutki lukua Luuk. 7, jossa kerrotaan siitä, kuinka Vapahtaja palveli useita ihmisiä, sai hänet harkitsemaan uudelleen motiivejaan. Hän kysyi itseltään: ”Johtuvatko tekoni aidosta halusta tulla Vapahtajan kaltaiseksi ja välittää muista, vai rastinko vain kohtia luettelostani, jotta minusta tuntuisi hyvältä tietää, että olen suorittanut jonkin tehtävän? Olenko enemmän kiinnostunut muiden hyvinvoinnista vai siitä, mitä muut ajattelevat teoistani?”

Hän sanoo oppineensa ymmärtämään, että Vapahtajan seuraaminen – sen tekeminen, mitä Hän tekisi jossakin tietyssä tilanteessa – tarkoitti myös rakastamista ja palvelemista silloin

OPETUSLAPSEUDEN HAASTEET

”Kun me lupaamme seurata Vapahtajaa, kulkea Hänen jalanjäljissään ja olla Hänen opetuslapsiaan, me lupaamme mennä sinne, minne jumalallinen polku meidät johtaa. Ja pelastuksen polku on aina johtanut tavalla tai toisella Getsemanen halki. Jos siis Vapahtaja kohtasi sellaista vääryyttä ja nujertamista, sellaista vainoa, jumalattomuutta ja kärsimystä, me emme voi odottaa, että me emme joutuisi kohtaamaan jotakin sellaista, jos aiomme yhä kutsua itseämme Hänen totisiksi opetuslapsikseen ja uskollisiksi seuraajikseen.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdenoista apostolin koorumista, ”Libertyn vankilan opetuksia”, kirkon koululaitoksen hartaustilaisuus nuorille aikuisille, 7. syyskuuta 2008.

kun häntä tarvittiin, eikä vain silloin kun se hänelle sopi.

”Opetuslapseus ei ole passiivista”, hän sanoo. ”Se ei ole aina helppoa. Se aika, energia sekä resurssit, joita uhraamme aidosti ja rakastavasti palvellessamme muita, auttavat meitä pääsemään lähemmäksi Vapahtajaa.” Hän lisää myös rohkaistuvansa siitä tiedosta, ettei Herra pyydä meitä juoksemaan nopeammin kuin kykenemme (ks. Moosia 4:27) eikä tekemään sellaista, mihin emme pystyisi ilman Hänen apuaan.

Noiden periaatteiden tietäminen auttoi sisar Laszczykia osallistumaan paastoon perheenjäsenten puolesta, vaikka paastoaminen on ollut hänelle aiemmin heikko kohta. Tuo tieto on myös motivoinut häntä muuttumaan muillakin tavoin.

”Haluan olla aloitteellisempi palvelemisessa sen sijaan että vain odottaisin siihen asti kun vapaaehtoisista kiertää”, hän sanoo. ”Haluan olla parempi kotikäyntiopettaja. Haluan etsiä joitakin tapoja, joilla voin palvella asuinpaikkakunnallani muuallakin kuin kirkossa. Haluan, että ensimmäinen ajatukseni on: ’Mitä minä voin tehdä heidän hyväkseen?’ tai ’Mitä he tarvitsevat?’ eikä ’Onko minulla aikaa?’ tai ’Kuinka tämä vaikuttaa minuun?’

Me tarvitsemme Vapahtajaamme”, hän sanoo lopuksi, ”mutta myös Vapahtajamme tarvitsee meitä. Hän tarvitsee meitä auttamaan ja kohottamaan toisiamme.”

Chihuahuassa Meksikossa asuva Francisco Samuel Cabrera Perez sanoo, ettei hän pidä itseään huonona ihmisenä, sillä hän on pyrkinyt noudattamaan käskyjä ja täyttämään velvollisuutensa perhettään ja lähimmäisiään kohtaan siitä asti kun hänet 16-vuotiaana kastettiin.

Mutta kokeilu, jossa piti tutkia Vapahtajan elämää, auttoi häntä ymmärryksessään opetuslapseudesta siirtymään teoriasta käytäntöön.

Tutkiessaan kohtaa Joh. 6:27–63, saarnaa, jossa Vapahtaja kutsuu itseään elämän leiväksi,

veli Cabrera oppi tunnistamaan itsessään taipumuksen, joka on monilla: sen, että huolehtii ensin omasta mukavuudestaan.

”Löydän aina yhden tai useamman ’syyntekosyyntä – lykätä velvollisuuksiani”, hän selittää. Hän sanoo, että mieleen tulee sellaisia ajatuksia kuin ”kohta” tai ”huomenna” tai ”ei ole mitään kiirettä”, jotka ”liitelevät kuin korpikotkat ja estävät edistymistäni, mitä tulee perheeseeni sekä taloudellisiin, sosiaalisiin ja ennen kaikkea iankaikkisiin asioihin”.

Vapahtajan seuraaminen vasta sen jälkeen kun olemme tehneet sitä, mistä pidämme, tekee meistä veli Cabreran mukaan ”lähes opetuslapsia”, ei todellisia sellaisia. Kun veli Cabrera luki Vapahtajan sitoumuksesta alistua Isän tahtoon, se lisäsi hänen omaa sitoutumistaan, ja hän oppi ymmärtämään paremmin, kuinka sakramentin nauttiminen joka viikko auttaa häntä ”riisumaan päältään luonnollisen ihmisen” (ks. Moosia 3:19).

”Minä alistun Pyhän Hengen vaikutukselle ja annan sovituksen voiman tehdä minusta pyhän”, veli Cabrera selittää. ”Jotta niin tapahtuisi, minun pitää saada Kristuksen ominaisuuksia: tulla lapsen kaltaiseksi, alistuvaksi, sävyisäksi, nöyryksi, kärsivälliseksi, rakastavaksi ja sellaiseksi, joka on halukas alistumaan Herran tahtoon” (ks. Moosia 3:19).

Kun veli Cabrera pyrki suunnitelmallisesti riisumaan päältään luonnollisen ihmisen, hän huomasi rakastavansa enemmän taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta, perhettään, johtajiaan ja työtovereitaan. Hän huomasi, että hänen työsuorituksensa parani. Ja ennen kaikkea hän huomasi, että hän nautti – ei kärsinyt – tehdessään asioita Jumalan valtakunnan rakentamiseksi.

”Siinä missä ennen pidin Vapahtajan opetuslapseutta kuormana, näen nyt, että Hänen ikeensä on hyvä kantaa ja Hänen kuormansa on kevyt” (ks. Matt. 11:30), veli Cabrera sanoo. ”Sitä suuri onnensuunnitelma on: että

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena oleminen ei ole vain ajoittaista toimintaa vaan elämäntapa.

seuraa Jeesusta Kristusta ja riemuitsee Hänen kanssaan nyt ja iankaikkisuuksissa.”

Opetuslapsuutta kaikessa

Chioma N., joka on 15-vuotias nigerialainen, tutki lukuja Joh. 7 ja 3. Nefi 14, koska hän halusi olla kuuliaisempi. Hän myöntää, että on vaikeaa ”tehdä joitakin asioita, joiden tekemistä inhoan – etenkin keittiön siistimistä, kun olen väsynyt”. Mutta hänellä on myös halu rakastaa ihmisiä lähipiirissään, ja hän on huomannut, että kuuliaisuus on yksi tapa osoittaa tuota rakkautta (ks. Joh. 14:15).

Kun Chioma tutki Vapahtajan opetuksia kuuliaisuudesta ja luki Vapahtajan alistumisesta taivaallisen Isän tahtoon, hän ymmärsi, että koska taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus tiesivät, että me tekisimme syntiä ja kulkisimme harhaan, He antoivat meille käskyjä auttaakseen meitä pysymään kaidalla ja kapealla polulla. Hän oppi myös, että ellemme ole kuuliaisia, me emme voi päästä Jumalan valtakuntaan.

”Opin, ettei kukaan ole täydellinen, mutta kuuliaisuuden avulla me kaikki voimme pyrkiä kohti täydellisyyttä”, hän sanoi. ”Ja olen oppinut, että meidän tulee olla kuuliaisia, jotta taivaallinen Isä voi siunata meitä.”

Hän löysi tilaisuuden osoittaa kuuliaisuutta koulussa, kun häntä pyydettiin lakaisemaan luokkahuone, vaikka silloin ei ollut hänen vuoronsa.

”Tottelin nöyrästi, kun kuuntelin, kuinka Pyhä Henki neuvoi minua olemaan kuuliainen ja lakaisemaan luokkahuoneen. Luokkatoverini olivat yllättyneitä ja opettajamme samoin. Tuon tapauksen johdosta minut tunnetaan nyt kuuliaisena ja nöyränä tyttönä. Minusta tuntui hyvältä koko viikon ajan, koska olin kuuliainen.”

Michelle Kielmann Hansen varttui Grönlannissa ja asuu nyt Tanskassa. Kummassakin

maassa on tapana ”osoittaa ystävällisyyttä ja olla avulias”, hän sanoo. Ne paikat, joissa hän on asunut, ovat hänen mielestään auttaneet tekemään Kristuksen kaltaisen elämän elämisen monessa mielessä helpommaksi.

Toisaalta hän on kuitenkin sitä mieltä, että on vaikeaa auttaa ihmisiä ymmärtämään, että Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena oleminen ei ole vain ajoittaista toimintaa vaan pikemminkin elämäntapa. Hän sanoi, että hänen ikätovereillaan, muiden muassa hänen kahdella huonetoverillaan, jotka eivät kuulu kirkkoon, on usein vaikeuksia ymmärtää elämäntapaa, johon kuuluvat ”kaikki ne tunnit kirkossa”, tempelissä käyminen, pyhien kirjoitusten tutkiminen ja kuukausittainen paasto. Opetuslapsena elämisestä tulee vielä vaikeampaa, kun hän kohtaa sopimatonta mediaa, karkeaa kielenkäyttöä tai muita kielteisiä ulkoisia vaikutteita. ”Noiden vaikutusten vuoksi”, hän sanoo, ”voi olla hyvin haasteellista muistaa, että minä todella olen Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi.”

Sisar Hansen myöntää, että on vaikeaa olla nuori aikuinen maailmassa, jossa moraalit näyttää olevan jatkuvasti muuttumassa. Joissakin tapauksissa päätös oikean ja väärän välillä on selkeä. Toisissa tapauksissa se ei ole. Mutta vaikka hänen kohtaamansa tilanteet ovat hänen mielestään joskus monimutkaisia, pyhät kirjoitukset ovat yksinkertaisia.

”On vaikeampaa olla Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi, jos ei tunne Häntä”, sisar Hansen sanoo. ”Pyhät kirjoitukset ovat meille välineitä, joilla opimme tuntemaan Hänet. Joka kerta

*Yksi jäsen sanoi:
”Joka kerta kun
tutkimme Vapah-
tajan elämää, me
voimme löytää jonkin
uuden tavan olla
Hänen kaltaisensa.
Ja sitten me opimme
sitä edelleen nou-
dattamalla Hänen
esimerkkiään.”*

kun en tiennyt, kuinka toimia, palasin vaistomaisesti katsomaan sitä, mitä olin tutkinut aamuin ja illoin”, hän sanoo. ”[Vapahtajan] elämän ja opetuksen tutkiminen auttoi minua ymmärtämään paremmin, että Hän teki sen mitä teki, koska Hän rakastaa meitä jokaista.

Kun opin Jeesuksesta Kristuksesta enemmän, ymmärsin, että Hänen opetuslapsenaan oleminen tarkoittaa sitä, että tiedän, kuka Hän on. Ja se auttoi minua toimimaan siten kuin Hän opetti. Opetuslapsuus on sitä, että tietää, mitä Jeesus Kristus tekisi missä tahansa tilanteessa [ja valitsee sen] – siksi on tärkeää tutkia Hänen opetuksiaan usein.”

Opetuslapsuutta kaikkialla

Stacey White, neljän lapsen äiti Indianassa Yhdysvalloissa, kaipasi tilaisuutta auttaa naapuria, ystävää tai jopa jotakuta vierasta ihmistä sillä viikolla, kun hän tutki kohtaa Matt. 25:35–40, jossa Vapahtaja opettaa, että yhden ”näistä vähäisimmistä” palveleminen on itse asiassa Hänen palvelemistaan (ks. jae 40).

”Koska olen kiireinen kotiäiti, jolla on neljä pientä lasta, turhaudun joskus siksi, etten pysty palvelemaan niin usein kuin haluaisin”, sisar White selitti. ”Minulla on niin paljon puuhaa oman perheeni tarpeista huolehtimisessa, ettei minulle jää juuri aikaa mihinkään ylimääräiseen.”

Sisar White pani merkille, että kun hän jatkoi tutkimista, haki ristiviitteitä, pohti näitä pyhien kirjoitusten kohtia ja rukoili tilaisuuksia palvella, ”viikon stressitaso tuntui kohoavan siitä, mitä normaalisti äitiyteen liittyy” – se ei

todellakaan ollut sitä, mitä hän oli toivonut.

”Oli kouluprojekteja, joissa piti auttaa, tavallista enemmän sotkuja siivottavana, sisarusten välisiä tappe-luita selvittävänä ja pyykkivuori, joka tuntui uudentuvan itsestään. Tehtävien asioiden luettelo ei näyttänyt koskaan lyhenevän. Rukoukseni tuntuivat jäävän vaille vastausta, kun kaipasin vapaa-aikaa ja energiaa palvellak-seni jotakuta muuta kuin miestäni ja lapsiani.”

Mutta sitten keskellä viikkoa sisar White sai oivalluksen: se, ettei hänellä ollut tilaisuutta palvella kotinsa ulkopuolella, ei todellakaan tarkoittanut sitä, että Herra oli jättänyt vastaamatta hänen rukouksiinsa, eikä se tarkoittanut sitä, etteikö hän ollut palvellut merkityksellisin tavoin.

”Herra *oli* vastannut rukoukseeni antamalla minulle noita tilaisuuksia oman perheeni keskuudessa”, hän sanoo. ”Toisinaan minusta tuntuu, ettei omassa perheessäni palvelemista jotenkin oteta lukuun – että palveleminen luokitellaan vain sellainen, mitä tehdään kodin ulkopuolella jollekulle muulle kuin perheenjäsenelle. Mutta uuden ymmärryksen turvin minä vuoteita sijatessani, pyykkiä pestessäni, lapsia kuljettaessani ja kaikkia äidin päivittäisiä velvollisuuksiani hoitaessani koin enemmän iloa. Tehtäväni eivät tuntuneet aivan niin arkisilta, ja minä ymmärsin, että tein jotakin tärkeää perheeni hyväksi.”

Vladivostokissa Venäjällä asuvalle Dima Ivanoville kutsu osallistua ”opetuslapsuuskokeiluun” tuli kiireiseen aikaan. Veli Ivanov oli juuri sanoutunut irti työpaikastaan aloittaakseen

oman yrityksen, ja koska hänellä oli harkittavanaan niin monia työhön liittyviä asioita, hän mietti, olisiko hänelle vaikeaa pitää opetuslapsuus ajatuksissaan etusijalla.

Hän suostui silti osallistumaan, ja koska opetuslapsuus tarkoitti hänelle ”opettajan ohjauksen tai neuvojen toteuttamista ja noudattamista”, hän syven-tyi vuorisaarnaan, joka on luvuissa Matt. 5 ja 3. Nefi 12.

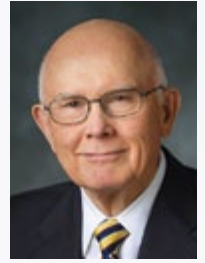
Tutkiessaan tuon saarnan piirteitä veli Ivanov löysi omasta mielestään omat heikkoutensa. Mutta tietäen, että Vapahtaja oli luvannut, että niiden kohdalla, jotka nöyrytyvät, heikkoudet tehdään vahvuuksiksi (ks. Et. 12:27), veli Ivanov kääntyi Herran puoleen etsien tilaisuuksia kasvaa.

”Tunsin, että Vapahtaja on lähempänä minua”, veli Ivanov raportoi. ”Opin, että Hän on suurin Opettaja, ja opin tapoja, joilla voisin tulla enemmän Hänen kaltaiseksi. Kun tutkin, mitä opetuslapsuus on, opin, että joka kerta kun tutkimme Vapahtajan elämää, me voimme löytää jonkin uuden tavan olla Hänen kaltaisensa. Ja sitten me opimme sitä edelleen noudattamalla Hänen esimerkkiään. Meidän täytyy toteuttaa käytännössä sitä, mitä opimme.”

Hän sanoi, että hänen ymmärryksensä opetuslapsuudesta muuttui viikon kuluessa. ”Vapahtajan seuraaminen ei ole vain evankeliumin periaatteiden tutkimista tai Hänen käskyjensä noudattamista”, hän selitti. Missä sitten olemmekin tai mitä sitten teemme, meillä voi olla ”todellinen halu noudattaa Hänen esimerkkiään ja vakaa aikomus tulla Hänen kaltaiseksi”. ■

Melissa Merrill asuu Idahossa Yhdysvalloissa.

tasa

TOTUUDEN JA SUVAITSEVAISUUDEN painottamista

Totuuden olemassaolo ja luonne on yksi kuolevaisen elämän perustavaa laatua olevia kysymyksiä. Jeesus sanoi roomalaiselle maaherra Pilatukselle, että Hän tuli maailmaan todistaakseen totuuden puolesta. Tuo epäuskoinen vastasi: ”Mikä on totuus?” (Joh. 18:37–38.) Aiemmin Vapahtaja oli julistanut: ”Minä olen tie, totuus ja elämä” (Joh. 14:6). Nykyajan ilmoituksessa Hän julisti: ”Totuus on tieto asioista sellaisina kuin ne ovat ja kuin ne ovat olleet ja kuin ne tulevat olemaan” (OL 93:24).

Me uskomme *ehdottomaan totuuteen*, kuten Jumalan olemassaoloon sekä Hänen käskyjensä säätämään oikeaan ja väärään. Me tiedämme, että Jumalan olemassaolo ja ehdottoman totuuden olemassaolo ovat tämän maanpäällisen elämän kannalta perustavanlaatuisia seikkoja, uskottiinpa niihin tai ei. Tiedämme myös, että paha on olemassa ja että jotkin asiat ovat yksinkertaisesti, vakavasti ja ikuisesti väärin.

Jonkin käytöksen suvaitsemien on kuin kolikko, jolla on kaksi puolta. Kolikon toisella puolella on suvaitsevaisuus tai kunnioitus, mutta toisella puolella on aina totuus.

Järkyttävät reportaasit laajamittaisesta varastelemisestä ja valehtelemisestä sivistyneissä yhteiskunnissa viittaavat moraaliseen tyhjiöön, jossa monilla ei ole juurikaan käsitystä oikeasta ja väärästä. Laajalle levinnyt mellakointi, ryöstely ja huijaaminen on saanut monet miettimään, onko meiltä katoamassa se moraalinen perusta, jonka länsimaat ovat saaneet juutalaiskristillisenä perintönä.¹

On hyvä kantaa huolta moraalisesta perustastamme. Me elämme maailmassa, missä yhä useammat vaikutusvaltaiset henkilöt opettavat ja toimivat sen käsityksen pohjalta, ettei ole mitään ehdotonta oikeaa ja väärää – että kaikki auktoriteetti ja kaikki käyttäytymissäännöt ovat ihmislähtöisiä päätöksiä, jotka voivat mennä Jumalan käskyjen edelle. Monet jopa kyseenalaistavat sen, onko olemassa Jumalaa.

Moraalisen relativismin filosofia, joka tarkoittaa, että jokainen ihminen on vapaa päättämään itse, mikä on oikein ja väärin, on muodostumassa epäviralliseksi uskonnoksi monille Yhdysvalloissa ja muissa länsimaissa. Äärimmäistapauksissa ne pahat teot, joita aiemmin rajoitettiin ja joita peiteltiin kuin mätäpaisetta, ovat nyt laillisia ja niitä esitellään kuin banderollia. Tämän filosofian houkuttelemina monet nousevasta sukupolvesta

intoutuvat itsekkäisiin nautintoihin, pornografiaan, epärehellisyyteen, karkeaan kielenkäyttöön, paljastaviin asuihin, pakanamaalauksiin ja kehon osien lävistyksiin sekä antavat periksi halventaville seksuaalisille haluilla.

Monet uskonnolliset johtajat opettavat, että on olemassa Jumala, joka on ylin lainantaja ja jonka määräyksestä tietty käyttäytyminen on ehdottoman oikein ja totuuden mukaista ja että toisenlainen käyttäytyminen on ehdottoman väärin ja vastoin totuutta.² Raamatun ja Mormonin kirjan profeetat ovat nähneet ennalta tämän ajan, jolloin ihmiset rakastaisivat ”enemmän nautintoja kuin Jumalaa” (2. Tim. 3:4) ja tosiaanakin kieltäisivät Jumalan (ks. Juud. 4; 2. Nefi 28:5; Moroni 7:17; OL 29:22).

Tässä vaikeassa tilanteessa meidän haasteenamme, jotka uskomme Jumalaan ja sen myötä ehdottoman oikean ja väärän totuuteen, on elää jumalattomassa ja yhä

Meidän täytyy puolustaa totuutta silloinkin kun osoitamme suvaitsevaisuutta ja kunnioitusta sellaisia uskonkäsityksiä ja ajatuksia kohtaan, jotka eroavat omistamme.

moraalittomammassa maailmassa. Tässä tilanteessa meillä kaikilla – ja varsinkin nousevalla sukupolvella – on velvollisuus nousta esiin todistamaan, että Jumala elää ja että on olemassa ehdottomia totuuksia, jotka perustuvat Hänen käskyihinsä.

Monet opettajat kouluissa, korkeakouluissa ja yliopistoissa opettavat suhteellista moraalisuutta ja toimivat sen mukaan. Tämä muovaa niiden monien nuorten asenteita, jotka siirtyvät heidän paikalleen opettamaan lapsiamme ja muovaamaan yleisiä asenteita median ja viihdeteollisuuden välityksellä. Tämä moraalisen relativismin filosofia kieltää sen, mitä miljoonat uskovat kristityt, juutalaiset ja islaminuskoiset pitävät perustavanlaatuisena, ja tuo kieltäminen luo

vakavan ongelman meille kaikille. Se, mitä uskovien tulisi tehdä tämän asian suhteen, johdattaa aihekaksikkoni toiseen osaan, suvaitsevaisuuteen.

Suvaitsevaisuuden määritellään tarkoittavan ystävällistä ja oikeudenmukaista suhtautumista vieraisiin tai erilaisiin mielipiteisiin ja käytäntöihin tai niitä kannattaviin tai harjoittaviin henkilöihin. Koska nykyajan liikenne- ja kommunikointivälineet ovat tuoneet meidät kaikki lähemmäksi erilaisia kansoja ja erilaisia käsityksiä, me tarvitsemme enemmän suvaitsevaisuutta.

Tämä suurempi erilaisuuden kohtaaminen sekä rikastaa elämäämme että mutkistaa sitä. Kanssakäymisemme eri kansoihin kuuluvien ihmisten kanssa monipuolistaa elämäämme, mikä muistuttaa meitä Jumalan lasten suurenmoisesta erilaisuudesta. Mutta kulttuurien ja arvojen erilaisuus tuo meille myös haasteen nähdä, mikä on sopusoinnussa evankeliumin kulttuurimme ja arvojemme kanssa ja mikä voidaan ottaa vastaan ja mitä ei. Tällä tavoin erilaisuus lisää ristiriitojen mahdollisuutta ja vaatii meitä pohtimaan enemmän suvaitsevaisuuden luonnetta. Mitä suvaitsevaisuus on, mihin se soveltuu ja mihin se ei sovellu?

Nämä ovat vaikeampia kysymyksiä niille, jotka vahvistavat Jumalan ja ehdottoman totuuden olemassaolon, kuin niille, jotka uskovat moraaliseen relativismiin. Mitä heikompi ihmisen usko Jumalaan on ja mitä vähemmän hänellä on ehdottomia moraalisia periaatteita, sitä harvemmin tulee tilanteita, jolloin muiden käsitykset tai käytännöt asettavat hänelle haasteen olla suvaitsevainen. Esimerkiksi ateistin ei tarvitse päättää, millaista kielenkäytön karkeutta tai jumalanpilkkua voidaan suvaita ja millaista tulee vastustaa. Ihmiset, jotka eivät usko Jumalaan eivätkä ehdottomaan totuuteen moraalialueissa, voivat pitää itseään kaikkein suvaitsevaisimpina. Heille käy miltei mikä tahansa. Tällainen uskonkäsitys pystyy suvaitsemaan lähes minkäläistä käyttäytymistä tahansa ja lähes ketä tahansa. Valitettavasti joillakuilla, jotka uskovat moraaliseen relativismiin, näyttää olevan vaikeuksia suvaita niitä, jotka väittävät, että on olemassa Jumala, jota tulee kunnioittaa, ja että on tiettyjä ehdottomia moraalisia periaatteita, joita tulee noudattaa.

Kolme ehdotonta totuutta

Mitä siis suvaitsevaisuus merkitsee meille ja muille uskoville, ja mitä erityisiä haasteita meillä on sen soveltamisessa? Aloitan kolmesta ehdottomasta totuudesta. Esitän ne Herran Jeesusuksen Kristuksen apostolina, mutta uskon,

Koska Jeesuksen Kristuksen seuraajien on määrä olla maailmassa mutta ei maailmasta, meidän täytyy yrittää saada osaksemme suvaitsevaisuutta niiltä, jotka vihaavat meitä sen vuoksi, ettemme ole maailmasta.

että uskovat ihmiset yleensä ottaen yhtyvät useimpiin näistä ajatuksista.

Ensimmäiseksi, kaikki ihmiset ovat Jumalan lapsina veljiä ja sisaria, ja heitä opetetaan oman uskontonsa piirissä rakastamaan toisiaan ja tekemään hyvää toisilleen. Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) ilmaisi tämän ajatuksen myöhempien aikojen pyhille: ”Jokainen meistä [erilaisissa uskontokunnissa] uskoo siihen, että Jumala on Isä, vaikka meidän tulkintamme Hänestä saattavatkin erota. Jokainen meistä kuuluu suureen perheeseen, ihmiskunnan perheeseen, Jumalan poikiin ja tyttäriin, ja olemme siten veljiä ja sisaria. Meidän on tehtävä ahkerammin työtä rakentaaksemme keskinäistä kunnioitusta, kärsivällisyyden asennetta, suvaitsevaisuutta toisiamme kohtaan mahdollisesti omaksumistamme opeista ja filosofioista riippumatta.”³

Huomatkaa, että presidentti Hinckley puhui sekä keskinäisestä kunnioituksesta *että* suvaitsevaisuudesta. Yhdessä eläminen toinen toisensa eroja kunnioittaen on haaste nykyajan maailmassa. Kuitenkin – ja tässä yhteydessä lausun julki *toisen* ehdottoman totuuden – tämä eroavuuksien kanssa eläminen on sitä, mitä Jeesuksen Kristuksen evankeliumi opettaa meitä tekemään.

Jeesus opetti, että Jumalan valtakunta on kuin hapate (ks. Matt. 13:33). Hapate – hiiva – laitetaan ison massan sekaan, niin että koko massa hapattuu eli kohoaa hapatteen vaikutuksesta. Vapahtajamme opetti myös, että Hänen seuraajansa ovat ahtaalla maailmassa (ks. Joh. 16:33), että heidän joukkonsa ja valtapiirinsä on vähäinen (ks. 1. Nefi

14:12) ja että heitä vihataan, koska he eivät kuulu maailmaan (ks. Joh. 17:14). Se on kuitenkin meidän tehtävämme. Meidät kutsutaan elämään muiden Jumalan lasten kanssa, jotka eivät yhdy uskoomme eivätkä arvoihimme ja joilla ei ole niitä liiton mukaisia velvollisuuksia, jotka me olemme ottaneet vastaan. Meidän on määrä olla *maailmassa* mutta ei *maailmasta*.

Koska Jeesuksen Kristuksen seuraajia käsketään olemaan kuin hapate, meidän täytyy yrittää saada osaksemme suvaitsevaisuutta niiltä, jotka vihaavat meitä sen vuoksi, ettemme ole maailmasta. Tähän liittyen meidän on toisinaan tarpeen kyseenalaistaa lakeja, jotka pyrkivät rajoittamaan vapauttamme harjoittaa uskoamme, ja teemme sen turvautuen perustuslaillisiin oikeuksiimme harjoittaa vapaasti uskontoa. Suurena huolenaiheena on ”kaikkiin uskontokuntiin kuuluvien ihmisten kyky rakentaa suhteensa Jumalaan ja toisiin ihmisiin ilman että valtiovalta seuraa heitä heidän olkansa yli”⁴. Siksi me tarvitsemme ymmärtämystä ja tukea, kun meidän täytyy kamppailla uskonnonvapauden puolesta.

Myös meidän täytyy osoittaa suvaitsevaisuutta ja kunnioitusta muita kohtaan. Kuten apostoli Paavali opetti, kristittyjen tulee rakentaa rauhaa (ks. Room. 14:19) ja mahdollisuuksiensa mukaan elää rauhassa kaikkien kanssa (ks. Room. 12:18). Näin ollen meidän tulee olla valppaita kunnioittamaan sitä hyvää, jota meidän pitäisi nähdä kaikissa ihmisissä ja monissa mielipiteissä ja käytännöissä, jotka eroavat omistamme. Kuten Mormonin kirjassa opetetaan:

”Kaikki, mikä on hyvää, tulee Jumalasta – –.

Sen tähden kaikki, mikä kutsuu ja kannustaa tekemään hyvää ja rakastamaan Jumalaa ja häntä palvelemaan, on Jumalan innoittamaa.

Ja nyt, varokaa – –, ettette katso – – sellaisen, mikä on hyvää ja Jumalasta, olevan Perkeleestä.” (Moroni 7:12–14.)

Tällainen suhtautuminen erilaisuuteen johtaa suvaitsevaisuuteen ja myös kunnioitukseen meitä kohtaan.

Suvaitsevaisuutemme ja kunnioituksemme muita ja heidän uskonkäsityksiään kohtaan ei saa meitä hylkäämään omaa sitoutumistamme ymmärtämiimme totuuksiin ja tekemiimme liittoihin. Se on *kolmas* ehdoton totuus. Meidät lähetetään taistelemaan totuuden ja erheen välillä käytävissä sodassa. Ei ole mitään välimaastoa. Meidän täytyy puolustaa totuutta silloinkin kun osoitamme suvaitsevaisuutta ja kunnioitusta erilaisia uskonkäsityksiä ja ajatuksia sekä niitä kannattavia ihmisiä kohtaan.

Suvaitsevaisuus käytöstä kohtaan

Samalla kun meidän tulee osoittaa suvaitsevaisuutta ja kunnioitusta muita ja heidän uskonkäsityksiään kohtaan, kuten heidän oikeuttaan selittää ja puolustaa kantaansa, meitä ei vaadita kunnioittamaan ja suvaitsemaan *vääriä käytöstä*. Meidän velvollisuutemme totuutta kohtaan vaatii meitä pyrkimään siihen, ettei meidän tarvitse kärsiä käytöksestä, joka on väärin. Tämä on helppoa äärimmäisten käyttäytymistapojen kohdalla, joita useimmat uskovat ja epäuskoiset pitävät väärinä tai mahdottomina hyväksyä.

Mitä tulee käyttäytymistapoihin, jotka eivät ole niin äärimmäisiä ja joiden suhteen uskovatkaan eivät ole yhtä mieltä siitä, ovatko ne väärinä, on paljon vaikeampi määrittellä sitä, millaista käytöstä ja missä määrin meidän tulisi suvaita. Niinpä eräs pohdiskeleva myöhempien aikojen pyhiin kuuluva nainen kirjoitti minulle kantavansa huolta siitä, että ”maailman määritelmää ’suvaitsevaisuudesta’ näyttää käytettävän yhä kasvavassa määrin viitattaessa jumalattomien elämäntapojen suvaitsemiseen”. Hän kysyi, kuinka Herra määritteli *suvaitsevaisuuden*.⁵

Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on sanonut: ”Sana *suvaitsevaisuus* ei esiinny yksin. Se vaatii kohteen ja vastareaktion täyttääkseen hyveen vaatimukset. – – Suvaitsevaisuutta usein vaaditaan mutta harvoin osoitetaan. Varokaa sanaa *suvaitsevaisuus*. Se on hyvin epävarma hyve.”⁶

Kuten apostoli Paavali opetti, kristittyjen tulee rakentaa rauhaa ja mahdollisuuksiensa mukaan elää rauhassa kaikkien kanssa.

Tämä innoitettu varoitus muistuttaa meitä siitä, että ihmisille, jotka uskovat ehdottomaan totuuteen, jonkin käytöksen suvaitseminen on kuin kolikko, jolla on kaksi puolta. Kolikon toisella puolella on suvaitsevaisuus tai kunnioitus, mutta toisella puolella on aina totuus. Teillä ei voi olla tai te ette voi käyttää suvaitsevaisuuden kolikkoa ilman että tiedostatte sen kummankin puolen.

Vapahtajamme noudatti tätä periaatetta. Kun Jeesus kohosi aviorikoksesta kiinni jääneen naisen, Hän puhui suvaitsevaisuuden lohdullisia sanoja: ”En tuomitse minäkään.” Kun Hän sitten lähetti naisen pois, Hän puhui käskeviä totuuden sanoja: ”Mene, äläkä enää tee syntiä” (Joh. 8:11). Tämän esimerkin sekä suvaitsevaisuuden että totuuden sanojen puhumisesta tulisi valistaa ja vahvistaa meitä kaikkia: ystävällisyyttä kommunikoinnissa mutta päättäväisyyttä totuudessa.

Eräs toinen pohdiskeleva myöhempien aikojen pyhä kirjoitti: ”Kuulen usein Herran nimeä lausuttavan turhaan, ja minulla on myös tuttuja, jotka kertovat asuvansa yhdessä poikaystävänsä kanssa. Olen huomannut, että lepopäivän pyhittäminen on lähestulkoon vanhentunut käytäntö. Kuinka voin pitää liittoni olla todistajana loukkaamatta näitä ihmisiä?”⁷

Aloitin henkilökohtaisesta käyttäytymisestäämme. Kun sovellamme näitä totuuden ja suvaitsevaisuuden toisinaan kilpailevia vaatimuksia näiden kolmen käyttäytymistavan – karkean kielenkäytön, avoliiton ja lepopäivän rikkomisen

– sekä monien muiden kohdalla, meidän ei pidä soveltaa suvaitsevaisuutta itseemme. Totuuden vaatimusten tulee ohjata meitä. Meidän tulee olla lujia käskyjen ja liittojemme pitämisessä, ja kun emme onnistu siinä, meidän tulee tehdä parannus ja edistyä.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Tänä päivänä synti verhotaan usein suvaitsevuuden naamioilla. Älkää antako pettää itseänne, sillä sen julkisivun takana on syvä surua, murhetta ja tuskaa. – Jos niin kutsutut ystävänne yllyttävät teitä tekemään jotakin sellaista, minkä tiedätte vääräksi, *te* olette niitä, jotka puolustavat päättäväisesti sitä, mikä on oikein, siinäkin tapauksessa että jäisitte yksin.”⁸

Samalla tavoin lastemme ja muiden kohdalla, joita meillä on velvollisuus opettaa, velvollisuutemme totuutta kohtaan on tärkein. Opettamispyrkimyksemme kantavat hedelmää tietenkin vasta muiden käyttäessä tahdonvapauttaan, joten meidän tulee aina opettaa rakastavasti, kärsivällisesti ja taivuttelemalla.

Siirryn nyt totuutta ja suvaitsevaisuutta koskeviin velvollisuuksiin henkilökohtaisissa suhteissamme niihin läpiirissämme oleviin, jotka käyttävät karkeaa kieltä meidän läsnä ollessamme, jotka asuvat avoliitossa tai jotka eivät pyhitä lepopäivää asianmukaisella tavalla.

Velvollisuutemme suvaitsevaisuutta kohtaan tarkoittaa sitä, ettei minkään näistä käyttäytymistavoista – tai muista, joita pidämme totuudesta poikkeamisina – pitäisi koskaan saada meitä sanomaan mitään vihaisena tai tekemään mitään epäystävällistä. Mutta velvollisuudellamme totuutta kohtaan on omat vaatimuksensa ja omat siunauksensa. Kun puhumme toinen toisellemme totta ja kun noudatamme totuutta ja rakkautta (ks. Ef. 4:15, 25), me toimimme Herran Jeesuksen Kristuksen palvelijoina tehden Hänen työtään. Enkelit seisovat rinnallamme, ja Hän lähettää Pyhän Hengensä johdattamaan meitä.

Tässä arkaluonteisessa asiassa meidän tulee ensiksi miettiä, tuleeko meidän – ja missä määrin – puhua ihmisille heidän käytöstään koskevista asioista, jotka tiedämme tosiksi. Useimmissa tapauksissa tämä päätös voi riippua siitä, kuinka suoraan se vaikuttaa meihin henkilökohtaisesti.

Karkea kieli, jota käytetään jatkuvasti meidän läsnä ollessamme, antaa meille sopivan syyn ilmaista se tosiasia, että se loukkaa meitä. Karkea kieli, jota epäuskoiset käyttävät muualla kuin meidän läsnä ollessamme, ei todennäköisesti antaisi meille aihetta asettua vastustamaan rikkojia.

Me tiedämme avoliiton olevan vakava synti, johon myöhempien aikojen pyhät eivät saa ryhtyä. Kun ympärillämme on niitä, jotka elävät avoliitossa, se voi olla yksityistä käyttäytymistä tai sellaista, mitä meitä pyydetään suvaitsemaan, kannattamaan tai helpottamaan. Tasapainoillessamme totuuden ja suvaitsevaisuuden kanssa suvaitsevaisuus voi olla hallitseva periaate silloin kun käyttäytyminen ei koske meitä henkilökohtaisesti. Jos yhdessä asuminen kuitenkin koskettaa meitä henkilökohtaisesti, silloin hallitsevana periaatteenamme tulee olla velvollisuutemme totuutta kohtaan. Esimerkiksi se, että on piittaamatta vakavista synneistä, kun ne ovat yksityisasiota, on aivan eri asia kuin se, että pyydetään kannattamaan tai epäsuorasti tukemaan niitä, kuten sallimalla yhdessä asuminen omassa kodissamme.

Lepopäivän pyhittämisessä meidän tulisi kenties selittää uskonkäsitystämme, jonka mukaan lepopäivän pyhittämisemme, johon sisältyy sakramentin nauttimisemme,

Samalla kun meidän tulee osoittaa suvaitsevaisuutta ja kunnioitusta muita ja heidän uskonkäsityksiään kohtaan, kuten heidän oikeuttaan selittää ja puolustaa kantaansa, meitä ei vaadita kunnioittamaan ja suvaitsemaan väärää käytöstä.

uudistaa meitä hengellisesti ja tekee meistä parempia ihmisiä tuleviksi arkipäiviksi. Sitten voisimme ilmaista muille uskoviille arvostavamme sitä seikkaa, että meille on yhteistä se, mikä on kaikkein tärkeintä: me jokainen uskomme Jumalaan ja ehdottoman totuuden olemassaoloon, vaikka näitä perusasioita koskevat määritelmämme eroavatkin toisistaan. Sen lisäksi meidän tulee muistaa Vapahtajan opetus siitä, että meidän tulee välttää kiistelyä (ks. 3. Nefi

Vapahtajan esimerkin suvaitsevaisuuden ja totuuden sanojen puhumisesta tulisi valistaa ja vahvistaa meitä kaikkia: ystävällisyyttä kommunikoinnissa mutta päättäväisyyttä totuudessa.

11:29–30) ja että meidän esimerkkimme ja meidän saarnaamisemme tulee olla ”varoittavana äänenä, jokaisen lähimmäisellen lempeydessä ja sävyisyydessä” (OL 38:41).

Kaikessa tässä meidän ei pidä ryhtyä tuomitsemaan lähimmäisiämme tai työtovereitamme heidän käyttäytymistapansa lopullisten seurausten pohjalta. Se tuomio kuuluu Herralle, ei meille.

Periaatteet julkisella areenalla

Kun uskovat astuvat julkiselle areenalle ja pyrkivät vaikuttamaan uskonkäsitystensä mukaisten lakien laatimiseen tai säätämiseen, heidän tulee noudattaa joitakin eri periaatteita.

Ensimmäiseksi, heidän täytyy etsiä Herran innoitusta päättääkseen harkitsevasti ja viisaasti, mitä tosia periaatteita

he pyrkivät edistämään lain tai säädöksen kautta. Yleensä heidän tulisi pidättäytyä tavoittelemasta sellaisia lakeja tai hallinnollisia toimia, jotka helpottavat uskoille ominaisten uskonkäsitysten harjoittamista edes epäsuorasti, esimerkiksi erilaisten palvelusalojen toimeenpanoa. Uskovat voivat vapaammin tavoitella valtion toimia silloin kun se palvelisi periaatteita laajemmin kuin vain helpottaisi heidän omien uskonkäsitystensä harjoittamista, kuten lakeja, jotka koskevat kansanterveyttä, turvallisuutta ja moraalialia.

Uskovat voivat ja heidän täytyykin tavoitella lakeja, jotka säilyttävät uskonnonvapauden. Moraalisen relativismin kasvun lisäksi yleinen arvostus uskontoa kohtaan Yhdysvalloissa ja muissa kansakunnissa on levottomuutta herättävällä tavalla vähenemässä. Uskonto, joka aiemmin oli hyväksytty osa amerikkalaista elämää, herättää nykyään monien mielessä epäilyksiä. Jotkin vaikutusvaltaiset tahot jopa kyseenalaistavat sen, missä määrin perustuslakiemme tulisi suojella vapaata uskonnon harjoittamista, esimerkiksi oikeutta noudattaa ja saarnata uskonnollisia periaatteita.

Tämä on tärkeä asia, jossa meidän, jotka uskomme Korkeimpaan Olentoon, joka on

säätänyt ehdottoman oikean ja väärän ihmisen käyttäytymisessä, täytyy yhdessä vaatia perinteisiä oikeuksia harjoittaa uskontoamme, äänestää omantuntomme mukaan julkisissa kysymyksissä ja osallistua vaaleihin ja väittelyihin julkisissa paikoissa ja oikeussaleissa. Meidän tulee seistä rinta rinnan muiden uskovien kanssa suojellaksemme ja vahvistaaksemme vapautta puolustaa uskonkäsityksiämme ja elää niiden mukaan, olivatpa ne mitä tahansa. Tästä syystä meidän tulee kulkea yhdessä samaa polkua, jotta takaisimme vapautemme kulkea eri teitämme silloin, kun eri uskonkäsityksemme niin vaativat.

Toiseksi, kun uskovat edistävät kantaansa julkisuudessa, heidän tulee aina olla suvaitsevaisia niiden kantoja ja mielipiteitä kohtaan, jotka eivät yhdy heidän uskonkäsityksiinsä. Uskovien tulee aina puhua rakastavasti ja osoittaa

kärsivällisyyttä, ymmärtämystä ja myötätuntoa vastustajiaan kohtaan. Kristittyjä uskovia on käsketty rakastamaan lähimmäisiään (ks. Luuk. 10:27) ja antamaan anteeksi (ks. Matt. 18:21–35). Heidän tulee myös muistaa Vapahtajan opetus siunata niitä, jotka heitä kiroavat, tehdä hyvää niille, jotka heitä vihaavat, ja rukoilla niiden puolesta, jotka vahingoittavat heitä ja vainoavat heitä (ks. Matt. 5:44, englanninkielinen

Meidän tulee seistä rinta rinnan muiden uskovien kanssa suojellaksemme ja vahvistaksemme vapautta puolustaa uskonkäsityksiämme ja elää niiden mukaan.

kuningas Jaakon raamatunkäännös; ks. myös 3. Nefi 12:44).

Kolmanneksi, uskovien ei pidä antaa sen tutun syytteen olla esteenä, jonka mukaan he pyrkivät säätämään moraalisuutta lailla. Monet lainsäädännön alueet perustuvat juutalaiskristilliseen moraliin, ja niin on ollut vuosisatojen ajan. Länsimainen sivilisaatio perustuu moraliin eikä voi olla olemassa ilman sitä. Kuten Yhdysvaltain toinen presidentti John Adams julisti: ”Meidän perustuslakimme on säädetty vain moraalille ja uskonnolliselle kansalle. Se on täysin riittämätön minkään muun kansan hallinnolle.”⁹

Neljänneksi, uskovien ei pidä epäröidä tavoitella lakeja sellaisten julkisten olosuhteiden tai käytäntöjen ylläpitämiseksi, jotka auttavat heitä toimimaan uskonsa vaatimusten mukaan, sikäli kuin nuo olosuhteet tai käytännöt ovat suotuisia myös kansanterveydelle, turvallisuudelle tai moraalille. Esimerkiksi vaikka monien rikoslakien sekä joidenkin perhettä koskevien lakien pohjana on uskonnollisia käsityksiä, näillä laeilla on pitkälinen tarkoituksenmukaisuuden historia demokraattisissa yhteiskunnissa. Mutta silloin kun

uskovat muodostavat enemmistön, heidän tulee aina ottaa huomioon vähemmistön näkemykset.

Lopuksi, totuuden ja suvaitsevaisuuden välisen tasapainomme henki tulee esiin näistä presidentti Hinckleyn sanoista: ”Auttakaamme niitä yhteiskuntaamme kuuluvia, jotka eivät ole meidän uskoamme. Olkaamme hyviä lähimmäisiä, ystävällisiä, anteliaita ja armeliaita. Olkaamme mukana hyvissä yhteiskunnallisissa hankkeissa. Saat olla tilanteita, jolloin on kyse vakavasta moraliin liittyvistä kysymyksistä emmekä voi taipua periaatetta koskevista asioissa. Mutta sellaisissa tilanteissa voimme kohteliaasti olla eri mieltä olematta töykeitä. Voimme tunnustaa niiden vilpittömyyden, joiden kantaa emme voi hyväksyä. Voimme puhua mieluummin periaatteista kuin persoonallisuuksista.”¹⁰

Vartiomies tornissa

Raamattu opettaa, että yksi profeetan tehtävistä on olla vartijana varoittamassa Israelia (ks. Hes. 3:17; 33:7). Ilmoituksessa Herra lisäsi tämän nykypäivän Siionia koskevan neuvon: ”Asettakaa [torniin vartija]”, joka näkee ”vihollisen tämän ollessa vielä kaukana” ja varoittaa, jotta viinitarha pelastuisi ”tuhoojan käsiltä” (ks. OL 101:45, 54).

Puhun yhtenä sellaisena vartijana. Vakuutan teille, että sanomani on totta. Julistan tietäväni, että Jumala elää! Todistan, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika, joka ristiinnaulittiin maailman syntien tähden, ja että Hän esittää meille jokaiselle ajattoman kutsun vastaanottaa Hänen rauhansa ottamalla vastaan oppia Häneltä ja vaeltamalla Hänen tietään (ks. OL 19:23). ■

Kirkon koululaitoksen hartaustilaisuudessa 11. syyskuuta 2011 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa mormonnewsroom.org/article/-truth-and-tolerance-elder-dallin-h-oaks.

VIITTEET

1. ”Is US a Nation of Liars? Casey Anthony Isn’t the Only One”, *The Christian Science Monitor*, 19. heinäkuuta 2011, s. 20; ”Anarchy in the UK”, *The Economist*, 13. elokuuta 2011, s. 144.
2. Ks. esim. *John Paul II: The Encyclicals in Everyday Language*, toim. Joseph G. Donders, 2005, s. 212–213; ks. myös rabbi Harold Kushner, *Who Needs God*, 2002, s. 78.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 665.
4. Eric Rassbach, lainattu artikkelissa William McGurn, ”Religion and the Cult of Tolerance”, *Wall Street Journal*, 16. elokuuta 2011, s. A11.
5. Kirje Dallin H. Oaksille, 14. toukokuuta 1998.
6. ”Be Not Afraid”, puhe Ogdenin uskontoinstituutissa, 16. marraskuuta 2008, s. 5; ks. myös Bruce D. Porter, ”Defending the Family in a Troubled World”, *Ensign*, kesäkuu 2011, s. 12–18.
7. Kirje Dallin H. Oaksille, 22. joulukuuta 1987.
8. ”Vanhurskauden esimerkkejä”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 65.
9. Julkaisussa *The Works of John Adams, Second President of the United States*, toim. Charles Francis Adams, 10 osaa, 1850–1856, osa 9, s. 229.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 131.

HOUKUTUS VALEHDELLA

Se kappelirakennus, jossa palvelen Jumalaa Nigeriassa, on lähellä koulua, jonka rehtori ei halua olla missään tekemisissä kirkon kanssa. Erään kerran tämä rehtori kielsi yhtä opettajaa tulemasta enää koskaan takaisin kouluun saatuaan kuulla, että opettaja on myöhempien aikojen pyhä. Hän torjui erään kirkon jäsenen, joka tarjoutui puhumaan hänen kanssaan ja selittämään kirkon tehtävää.

Koska olen laboratorio- ja lääkin-tätarvikkeiden myyntiedustaja, käyn

Rehtori esitti minulle kysymyksen, jota olin rukoillut, ettei hän kysyisi: ”Minkä kirkkokunnan jäsen olette?”

usein kouluissa ja sairaaloissa teke-mässä kauppaa. Yhden tuloksettoman kuukauden jälkeen minulla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin käydä tuossa koulussa. Suunnitelmani oli myydä tuotteeni ja lähteä toivoen, ettei rehtori saisi selville, että olen kirkon jäsen. Henki kuitenkin sanoi minulle, että rehtori *haluaisi* tietää uskonnostani.

Liiketoimeni koulun luonnontiede-osaston johtajan kanssa sujuivat hyvin, ja hän vei minut rehtorin luo laskun

maksamista varten. Täytettyään sekin rehtori alkoi esittää kysymyksiä tutustuakseen minuun paremmin. Kun hänen kysymyksistään tuli henkilökohtaisia, aloin tuntea oloni vaivautuneeksi. Sitten hän esitti kysymyksen, jota olin rukoillut, ettei hän kysyisi: ”Minkä kirkkokunnan jäsen olette?”

Tunsin houkutusta valehdella, ottaa sekkini ja lähteä, koska tarvitsin todella sen kaupan. Mutta minusta tuntui, että minun pitäisi kertoa hänelle totuus. Varhaiset pyhät olivat sentään kokeneet pahempaa kuin tämä vähäinen uskoni koetus.

Rohkeuden voimistamana katsoin häntä suoraan silmiin ja vastasin: ”Minä olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen.” Sitten lausuin todistukseni. Yllätyksekseni hän hymyili, sanoi meidän kaikkien palvelevan samaa Jumalaa ja ojensi minulle sekin.

Kun lähdin, mieleeni tuli eräs pyhien kirjoitusten kohta: ”Nyt tämä oli suuri koettelemus niille, jotka pysyivät lujina uskossa; kuitenkin he olivat lujia ja järkkymättömiä Jumalan käskyjen pitämisessä, ja he kestivät kärsivällisesti sen vainon, jota heidän päällensä kasattiin” (Alma 1:25).

Olin iloinen siitä, etten ollut tuottanut pettymystä taivaalliselle Isälle enkä itselleni. Tämän kokemuksen ansiosta lupasin itselleni olla aina hyvä myyntiedustaja. Mikä tärkeämpää, lupasin olla aina hyvä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin edustaja. ■ Aderogba Aderemi, Nigeria

RUOKAVARASIUNAUKSEMME

Aloimme vaimoni Brittneyn kanssa hankkia ruokavaraa avioliittomme alkuaikoina. Ensimmäisinä kuukausina häidemme jälkeen ostimme muutamia varastokelpoisia tuotteita joka kerta kun kävimme ruokaostoksilla. Lisäämällä vähän kerrallaan saimme koottua hyödyllisen ruokavaran. Emme tienneet, milloin meillä olisi tarve käyttää sitä, mutta tiesimme, että se oli tärkeä.

Oltuamme vuoden naimisissa muuttimme toiselle puolen maata jatko-opintoja varten ja otimme ruokavaramme mukaan. Meillä oli taloudellisia vaikeuksia. Olimme käyttäneet kaikki säästöämme asunnon hankkimiseen, eikä Brittney saanut ansiotuloa toimiessaan opetusharjoittelijana. Maksoimme laskumme sen tulon turvin, jonka sain toimekseni yliopiston assistenttina, mutta tuloni eivät riittäneet pitkälle.

Taloutemme kärsi vielä takaiskun toisena yönä uudessa kodissamme. Brittney heräsi ankariin vatsakipuihin, ja kun ne eivät muutaman tunnin jälkeenkään hellittäneet, lähdimme sairaalaan. Myöhemmin sinä päivänä häneltä poistettiin umpilisäke.

Hänen toivuttuaan istuuduimme budjetoimaan rahojamme. Laskiesamme seuraavien neljän kuukauden laskujen summaa – johon sisältyi sairaalassa tehty leikkaus – huomasimme, että tulisimme silti toimeen ottamatta velkaa. Se edellytti kuitenkin, ettemme käyttäisi ruokaan enempää kuin 25 dollaria kuukaudessa. Se oli suunnilleen neljäsosa siitä, mitä olimme yleensä käyttäneet.

Ruokavara, jonka olimme hankkineet kuluneen vuoden aikana, osoittautui korvaamattomaksi. Se riitti kattamaan perustarpeemme neljäksi kuukaudeksi, ja käytimme budjettoimamme 25 dollaria maidon ja muiden tuoretuotteiden hankkimiseen. Emme syöneet hienoja ruokia, mutta emme olleet nälissämmeäkään.

Kun elimme säästeliäästi ja palvelimme auliisti muita, saimme lisää siunauksia. Yksi opiskelutovereistani sai opintonsa päätökseen ja pyysi meitä auttamaan perheensä muuttossa. Ollessamme auttamassa hän kysyi, haluaisimmeko ottaa heidän

Herra siunasi meitä, kun hankkimme ruokavaramme, maksoimme kymmenyksemme ja osoitimme auliutta palvelulla.

pakastimeensa jääneen ruoan. Hänen ystävällisyytensä ansiosta meillä oli nyt lihaa ruokavaramme täydennyksenä.

Herra siunasi meitä, kun hankkimme ruokavaramme, maksoimme kymmenyksemme ja osoitimme auliutta palvelulla. Me selviydimme noista kuukausista lainaamatta yhtään rahaa. Tuon lukukauden jälkeen vaimoni sai kokopäivätyön, ja meillä oli varaa käyttää enemmän rahaa ruokaostuksiin. Kartutimme jälleen itsellemme ruokavaran, ja meitä siunataan edelleen, kun noudatamme Herran käskyjä. ■

Bruce Richards, Illinois, USA

MENIMME MUKAAN

Muutimme suuresta kaupungista, jossa oli paljon myöhempien aikojen pyhiä, viidentuhannen asukkaan pikkukaupunkiin maaseudulle Yhdysvaltain syvään etelään, jossa asuimme yli seitsemän vuotta. Kun olin lähdössä paikallisesta rautakaupasta ensimmäisenä päivänäme paikakkunnalla, teini-ikäinen myyjä toivotti: ”Hyvää päivänjatkoa, rouva Grant.”

Kysyin: ”Mistä tiedät nimeni?”

Hän vastasi: ”Te ootte ainoat uudet asukkaat kaupungissa.”

Löysimme talon vastapäätä yhtä protestanttista kirkkoa ja korttelin päässä toisesta, mutta asuimme 45 minuutin ajomatkan päässä lähimmästä myöhempien aikojen pyhien seurakuntakeskuksesta. Joka sunnuntai sekä pari kertaa viikossa taitoimme pitkän matkan seurakuntakeskuseemme. Noiden seitsemän vuoden aikana mieheni palveli piispakunnassa ja minä Alkeisyhdistyksen johtajana ja sitten Nuorten Naisten johtajana.

Tiesimme, että pikkukaupungin sosiaalinen elämä ja sydän sykkii paikallisissa kirkkoissa. Tiesimme, että meidän oli mentävä mukaan, jotta meidät otettaisiin yhteisössä vastaan. Kolme nuorta lastamme ystäväystyivät pian muiden seurakunnan lasten kanssa, mutta halusimme heidän myös tuntevan, että he kuuluvat naapurustoomme. Kannustimme heitä osallistumaan viikolla paikallisen kirkon toimintoihin, kuten eräässä kirkossa keskiviikkoiltaisain järjestettävillä perheillallisille.

Ilmoitimme ainoan poikamme sekä tyttömme paikallisiin nuorten ohjelmiin. Lapsemme osallistuivat myös

kesäisin raamattukouluun kummasakin läheisessä kirkossa. Tyttömme lauloivat yhden paikallisen kirkon nuorisokuorossa, ja toisesta tyttärestämme tuli jopa kuoron solisti. Poikamme oli mukana yhden paikallisen kirkon nuorten ryhmässä.

Vierailevat herätysliikkeiden papit saarnasivat usein ”mormoneja” vastaan, mutta naapurimme tiesivät, ettemme olleet lainkaan

sellaisia ihmisiä, joista saarnaajat heitä varoittivat.

Joka kesä erään protestanttisen lahkon paikalliset kirkot järjestivät nuorten leirin St. Simonsin saarella Georgiassa. Yhden sellaisen leirin jälkeen pappi sanoi saarnatuolista: ”Ainoa nuori, joka tänä kesänä lähti leirille, oli oma pikkuni mormonityttömme Kelly Grant.”

Protestanttiset naapurimme ottivat meidät omakseen, koska me

Tiesimme, että pikkukaupungin sosiaalinen elämä ja sydän sykkii paikallisissa kirkkoissa. Tiesimme, että meidän oli mentävä mukaan, jotta meidät otettaisiin yhteisössä vastaan.

KOSKIVATKO OHJEET MINUA?

otimme omaksemme heidät. Meidän ei koskaan tarvinnut tehdä kompromisseja tasovaatimuksissamme tai periaatteissamme.

Lastemme kasvaessa kasvoi myös heidän todistuksensa palautetusta kirkosta. Se, mitä he oppivat muiden kirkkojen raamatunkertomuksista, auttoi heitä ymmärtämään paremmin Raamatun ja Mormonin kirjan välistä suhdetta. Lisäksi he näkivät pappeuden ratkaisevan tärkeän roolin kirkossamme, ja he tunsivat sen vaikutuksen.

Kun lapsemme lähestyivät seurusteluikää, mieheni työ siirtyi Atlantaan. Itkin allekirjoittaessamme talomme myyntisopimuksen. Lakimiehemme halasi minua ja sanoi lempeästi: ”Kukaan ei voi koskaan sanoa, etteivätkö mormonit ole olleet täällä.”

Lastemme kokemus protestanttisessa pikkukaupungissa opetti heille suvaitsevaisuutta, kärsivällisyyttä ja ymmärtämystä. He löysivät yhteistä maaperää muihin uskontokuntiin kuuluvien kanssa, mikä auttoi heitä palvelemaan kirkon lähettiläinä. Ja he oppivat arvostamaan sitä, miten tärkeitä ovat Pyhä Henki, pappeus ja Vapahtajan suuri rakkaus meitä kaikkia kohtaan.

Emme kääntäneet ketään niiden seitsemän vuoden aikana, mutta me kylvimme siemeniä. Tänä päivänä me olemme siunattuja, koska ihmiset tuossa pienessä kaupungissa tulivat elämäämme. Toivon, että he ovat siunattuja, koska me tulimme heidän elämäänsä. ■

Nancy Grant, Georgia, USA

Päätös olla säädyllinen on aina ollut minulle helppo. Vartuin kodissa, jossa oli korkeat tasovaatimukset, ja kun solmin temppeleliavioliiton, garmenttini muistuttivat minua säädyllisestä pukeutumisesta.

Uima-asujen ostaminen osoittautui kuitenkin minulle haasteeksi. Ilman garmenttien suuntaviivoja huomasin haluavani käyttää uima-asuja, joita häpeäisin, jos joku tuttuni näkisi minun käyttävän niitä.

Aviomieheni ja minä suunnitelimme lähtevämme kahdestaan risteilylle. Ajattelin, että risteily olisi täydellinen hetki käyttää sellaista uima-asua. En näkisi ketään tuttua, joten en tuntisi syyllisyyttä. Kukaan ei tietäisi, että olen myöhempien aikojen pyhä, ja kaikki muut naiset laivalla olisivat mitä todennäköisimmin pukeutuneita samalla tavalla kuin minä.

Koska olin jo naimisissa, ei ollut mitään todellista syytä, miksi minulla pitäisi olla säädyllinen uima-asu, tai niin ajattelin. Säädyllisyyttä koskevat ohjeet olivat vain teini-ikäisiä varten, eikä niin? Mutta mieleni sopukoissa oli jokin nalkuttava tunne. Olin solminut

avioliiton temppeleissä. Olin saavuttanut tavoitteeni pysyä kelvollisena ja löytää kelvollisen aviomiehen. Ja halusin edelleenkin valita oikein.

Päätin katsoa *Nuorten voimaksi* -kirjasta kohdan ”Pukeutuminen ja ulkoinen olemus”. Oli kulunut jo jonkin aikaa siitä kun olin käynyt kirjasen läpi, joten nämä sanat hyppäsivät silmilleni: ”Pukeutumisellasi ja ulkoisella olemuksellasi voit osoittaa, että tiedät, kuinka kallisarvoinen ruumiisi on. Voit osoittaa, että olet Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi ja että rakastat Häntä.” (2011, s. 6.)

Nuo sanat tuntuivat kaikuvan korvissani yhä uudelleen. Olinko minä Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi? Olinko halukas olemaan uskollinen *kaikkina* aikoina ja *kaikkialla* (ks. Moosia 18:9)?

Sen jälkeen olen päättänyt, että jopa lähes 30-vuotiaana minun täytyy säilyttää ne periaatteet, jotka opin nuoruudessani. Nuo periaatteet soveltuvat ehdottomasti yhä minuun. Haluan olla hyvä esimerkki lapsilleni. Haluan heidän tietävän, että olen Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi. ■

Julie Letner, Arizona, USA

Koska olin jo naimisissa, ei ollut mitään todellista syytä, miksi minulla pitäisi olla säädyllinen uima-asu, tai niin ajattelin.

Tasovaatimuksia

KAIKKIA AIKOJA VARTEN

Lori Fuller

Viisi nuorta aikuista kertoo, kuinka Mormonin kirjan esimerkit kuuliaisuudesta opastavat heitä heidän tehdessään valintoja oikean ja väärän välillä.

V arhaisessa vaiheessa evankeliumin oppimisessamme meitä opetetaan erottamaan oikea väärästä. Me opimme, että valinnoilla on seurauksia, että kuuliaisuus tuo siunauksia ja että vanhurskaat valinnat vievät meitä lähemmäksi Jumalaa. Teini-iässä me saamme *Nuorten voimaksi* -kirjaisen, jossa esitetään selkeästi evankeliumin mukaisen elämän tasovaatimukset.

Mutta toisinaan valinnat ja tasovaatimukset eivät enää ehkä näytäkään niin selkeiltä nuorista aikuisista, jotka yrittävät elää maailmassa olematta maailmasta (ks. Joh. 17:14). Vaikuttaa kenties siltä, että on olemassa laaja välimaasto, josta valita – suuri harmaa alue oikean ja väärän välillä.

Vaikka valinnat saattaisivatkin näyttää vaikeammilta tullessamme vanhemmiksi, voimassa ovat yhä samat tasovaatimukset kuin silloin kun olimme nuorempia. Kuuliaisuuden periaate pysyy. Se, että päättää olla kuuliainen nyt, on yhtä tärkeätä kuin aina ennenkin. Kun meidän on tehtävä päätöksiä, Mormonin kirjassa – joka kirjoitettiin meidän aikaamme varten – olevat periaatteet voivat ohjata meitä tekemään parhaita

ratkaisuja ja muistuttaa meitä siitä, että suurimmat siunaukset koituvat suurimmasta kuuliaisuudesta. Tässä artikkelissa viisi nuorta aikuista kertoo, kuinka he toteuttavat näitä periaatteita.

Kuuliaisuus tuo meitä lähemmäksi Jumalaa

”Mitä minun pitää tehdä, jotta syntyisin Jumalasta – –, jotta täytyisin ilosta eikä minua hylättäisi viimeisenä päivänä? – – Minä luovun kaikista synneistäni tunteakseni [Jumalan].” (Alma 22:15, 18.)

Kun kuningas Lamoni isä kuuli Jumalan sanaa, hän päätti luopua kaikista synneistään tunteakseen Hänet. Saadessaan tietää Jumalan tasovaatimukset hän päätti pitää ne pysyäkseen lähellä Jumalaa. Kuten muut antinefilehiläiset, hän teki liittoja taivaallisen Isän kanssa ja piti ne eikä ”koskaan luopunut” (Alma 23:6).

Kuuliaisuuden periaate pätee myös nykyajan nuorten aikuisten elämässä. Vijay Patha Intiasta selittääkin: ”Kuuliaisuus tuo meitä lähemmäksi Jumalaa. Se tuo mielenrauhaa, uskoa, onnea, rakkautta ja optimismia. Niiden saavuttamiseen ei ole muuta tietä kuin evankeliumi.

Kun vaikeita päätöksiä tulee eteen”, hän jatkaa, ”Pyhä Henki voi opastaa meitä niissä. Kun mitään rajoja ei ole, olemme suuremmassa vaarassa langeta. Liittojeni pitäminen antaa minulle rajat. Nämä rajat varjelevat minua lankeamasta tuntemattomille poluille ja ovat auttaneet minua monta kertaa edustamaan Kristusta ja pidättymään tekemästä jotakin, kuten käyttämästä karkeaa kieltä. Rajojen asettaminen tuo selkeyttä.”

Jumala auttaa meitä olemaan kuuliaisia

”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään käskyjä valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käskee heidän tehdä” (1. Nefi 3:7).

Joskus käskyt voivat tuntua vaikeilta noudattaa, mutta taivaallinen Isä on luvannut, että Hän valmistaa aina meille keinon olla kuuliaisia. Nefin tavoin nuoret aikuiset, jotka ovat päättäväisiä uskollisuudessaan, voivat kääntyä taivaallisen Isän puoleen saadaakseen voimaa ja kykyä olla kuuliaisina. Duncan Purser Englannista kertoo, kuinka hänelle kävi niin:

”Kymmenykset on käsky, jolle on asetettu rajat: me maksamme kymmenennen osan siitä, mitä ansaitsemme. Mutta paastouhrien kohdalla meille annetaan enemmän joustavuutta kuuliaisuudessamme.

Kun säästin yliopiston lukukausi-maksua varten, ajatus paastouhrin maksamisesta oli minulle haaste. Minulla oli todella vaikeaa paastosunnuntaisin, kun yritin päättää, pitäisikö minun maksaa ja kuinka paljon oli ’runsas’ uhri. Tapanani oli rukoilla, ja sen lisäksi että tunsin aina kehotuksen maksaa paastouhrit, tunsin myös enemmän halua tehdä niin.

Tiedän, että Herra siunaa niitä, jotka pitävät tämän käskyn, ja kun olen kuuliainen, en ole koskaan vailla elämän välttämättömyyksiä. Kun elämme evankeliumin mukaan, pidämme käskyt ja ymmärrämme, että olemme esimerkkejä kaikille lähipiirissämme, halumme tulla paremmaksi kasvaa, ja Herra osoittaa meille, mitä tehdä.

Herra on antanut meille tasovaatimuksia meidän hyödyksemme. Me voimme valita, missä määrin elämme näiden tasovaatimusten mukaan ja muuttaako kuuliaisuutemme meitä vai ei. Oma kokemukseni on, että olen nähnyt siunausten tulevan, kun noudatan Hengen kehotuksia.”

Herra haluaa meidän olevan täsmällisen kuuliaisia

”He tottelivat ja pitivät huolen, että täyttivät jokaisen käskysanan täsmällisesti, niin, ja heille tapahtui heidän uskonsa mukaisesti” (Alma 57:21).

Täsmälliseen kuuliaisuuteen pyrkiminen nuorten sotilaiden tavoin

auttaa Jeesuksen Kristuksen seuraajia tulemaan Hänen kaltaisikseen. Mutta Vapahtajamme ja taivaallinen Isämme ymmärtävät, ettei kukaan ole täydellinen. Sellaisia hetkiä varten, kun sorrumme, He ovat valmistaneet meille keinon tehdä parannuksen ja toimia paremmin.

”Menetin unelmieni tytön, koska rikomme siveyden lakia – vain vähän”, kertoo Tyler (nimi on muutettu). ”Mutta se, että rikkoo siveyden lakia ’vain vähän’, on silti siveyden lain rikkomista. Menetin jatkuvasti kuuliaisuuden kallisarvoisia siunauksia, ja halusin Hengen elämäni.

En halunnut tehdä mitään niistä pienistä asioista, joita ihmisten mielestä voi tehdä, ’niin kauan kuin ei tarvitse mennä piispan puheille’. Halusin pitää lain sataprosenttisesti. Mutta päätökseni olla kuuliainen tuli liian myöhään suhteemme pelastamiseksi. Siveyden lain rikkominen oli saastuttanut sen.

Siveyden laki on olemassa meidän suojaksemme. Se ei rajoita rakkauttamme. Sen sijaan se on tärkein tapa osoittaa rakkauttamme. Pitämällä sen me ilmaisemme: ’Minä rakastan sinua riittävästi kunnioittaakseni sinua ja pitääkseni Jumalan käskyt. Minä rakastan sinua riittävästi pitääkseni elämämme Kristukseen keskittyneenä.’

Myös meidän naimattomien tulee noudattaa *Nuorten voimaksi* -kirjassen tasovaatimuksia. Siveyden laki koskee yhdenveroisesti kaikkia, olipa ihmisen ikä tai tilanne mikä tahansa. Olen kiitollinen tästä uudelleen löytämästäni todistuksesta, koska se auttaa minua

Mormonin kirjassa opetetaan kuuliaisuuden periaatteita, jotka voivat auttaa meitä pitämään kiinni rautakaiteesta, kun meidän on tehtävä päätöksiä.

pääsemään lähemmäksi Vapahtajaa ja iankaikkista kumppaniani sitten kun löydän hänet.”

Ehdoton kuuliaisuus pitää meidät poissa vaarasta

”Ja tapahtui, että kun Lehonti sai sanoman, hän ei uskaltanut mennä alas vuoren juurelle. – Ja tapahtui, että kun Amalikkia huomasi, ettei hän saanut Lehontia tulemaan alas vuorelta, hän meni ylös vuorelle.” (Alma 47:11–12.)

Lehonti oli päättänyt pitää pintansa. Mutta hän tuli siihen tulokseen, että voisi laskeutua vähän alemmas kohdatakseen vihollisensa puolitiessä. Vaikka Lehonti oli varma siitä, että hallitsi tilanteen, Amalikkia alkoi antaa ”vähitellen myrkkyä” (Alma 47:18), kunnes Lehonti kuoli eikä kenties edes tajunnut vaaraa, ennen kuin oli liian myöhäistä.

Claudia R. Coloradosta Yhdysvalloista kertoo, kuinka hän piti pintansa:

”Minusta tuntuu, että yhteiskunta on siirtymässä kohti harmaata aluetta. Ihmiset sanovat esimerkiksi alkoholista: ’Ei yksi kulaus tapa.’ Sellainen järkeily on itse asiassa sitä, että leikittelee ajatuksella mielessään. Ja juuri noissa tilanteissa – niissä, jotka vaikuttavat harmittomilta – tahdonvapautta todella koetellaan.

Siksi on opittava pysähtymään, oltava luja. Jotkut lähtevät tuolle harmaalle alueelle, ja tuosta harmaasta alueesta tulee todella mustaa. Ja sitten on tavallaan jumissa.

Olin ollut muutamilla hauskoilla treffeillä erään henkilön kanssa, mutta sitten kerran kun olimme kahden

autossa ja oli pimeä, hän yritti lähennellä minua. Tiesin, että se, mitä hän halusi tehdä, voisi johtaa muihin asioihin. En aikonut antaa sen tapahtua, joten hyppäsin ulos autosta.

Kun jokin on vastoin meidän naimatomiensa aikuisten tasovaatimuksia, meidän on pidettävä pintamme. Treffeillä haluaa tietenkin pitää kädestä, halata ja suudella. Mutta Saatana haluaa pettää meitä ja saada meidät ajattelemaan, että siveyden laki on harmaata aluetta, jossa voi olla osittain kuuliainen.

Tasovaatimustemme täytyy olla sitovammat kuin koskaan. Meidän pitää tehdä päätöksemme, ennen kuin tulee vaikeiden päätösten aika. Meidän on pysyttävä lujina, kun jokin on väärin. Tiedän, ettei maailmamme ole helppo. Meillä on koko ajan jotakin meneillään. Mutta profeetat ja apostolit ovat antaneet meille tasovaatimuksia ja ohjeita. Minulla on mukanani lompakkoon sopiva versio *Nuorten voimaksi* -kirjasta, ja se auttaa minua selviytymään vaikeista hetkistä.”

Me voimme olla kuuliaisia, kun muut lähipiirissämme eivät ole

”Ellei heillä ole rakkautta, sillä ei ole väliä sinulle, sinä olet ollut uskollinen; sen vuoksi sinun vaatteesi puhdistetaan” (Et. 12:37).

Kun Moroni rukoili, että tulevaisuuden pakanoita siunattaisiin, Jumala sanoi hänelle, että tärkeintä oli, että hän oli pysynyt uskollisena. Maailma ei tee tasovaatimusten mukaista elämää helpoksi uskollisille nuorille aikuisille. Mutta silloinkin kun muut valitsevat toisen tien, on mahdollista valita ylevämpi tie.

Monien muiden nuorten aikuisten lailla Victor Kim Etelä-Koreasta on toisinaan huomannut olleensa tilanteissa, joissa muut eivät noudata hänen tasovaatimuksiaan:

”Joskus töissä työtoverini ja minä lähdimme joukolla syömään, ja he käyttivät aina alkoholia. Minua painostettiin paljon tekemään samoin, eikä ollut helppoa torjua kaikkia minua painostaneita ihmisiä. Pidin aina huolta siitä, että he tiesivät etukäteen, etten käytä alkoholia. Siitä huolimatta minun oli oltava vahva ja osoitettava varmuutta rajoissani.

Kokemukseni mukaan ne, jotka eivät aseta selkeitä rajoja, saattavat luulla olevansa turvassa ja saada lopulta itsensä vakuuttuneiksi siitä, että kyllä pientä syntiä voi tehdä. He voivat turtua Hengen äänelle eivätkä enää näe, mikä on väärin ja miksi se on väärin.

Vertaisryhmän paine voi myös olla todella voimakasta. Ne, jotka eivät ole vahvoja, saattavat lopulta mennä mukaan, koska se, mitä heidän ystävänsä sanovat, vaikuttaa järkevältä, vaikka se ei olekaan tasovaatimuksemme mukaista. Mutta välimaastoa ei ole. Lopulta on valittava.

Vahvana pysymistä auttaa se, että sinulla on hyvä ystävä, niin että voitte puhua toistenne kanssa ja tukeutua toisiinne. Sillä tavoin voitte pysyä lujina yhdessä. Kun minä pidän tasovaatimukseni, tunnen olevani turvassa. Olen kelvollinen pyytämään, että Jumala varjelee minua. Uskon, että jos olen kuuliainen, Hän auttaa minua.” ■

Lori Fuller asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

ME TARVITSEMME KRISTUKSEN KIRKKOJA

Yksi trendikäs asenne on pahuksenmoinen valhe.

David A. Edwards

kirkon lehdet

Jos voisit kurkata Paholaisen työkalupakkiin, näkisit täsmätyökaluja ihmisten johdattamiseksi harhaan sekä muutamia kuluneita työkaluja, joita hän selvästikin käyttää eniten.

Yksi tietty saha, johon hän tarttuu yhä useammin näinä aikoina, on tämänkaltaisen ovelan valheen muodossa: ”Ei tarvita järjestäytyntä uskontoa, jotta voi olla hyvä tai hengellinen ihminen tai rakastaa Jeesusta. Kaikki kirkot kun ovat joka tapauksessa epätäydellisiä ja turmeltuneita.”

Tämä petollinen ajatus on ovela, koska se nojaa muutamaa totuudenmukaiseen ajatukseen, jotta niekaisit ison valheen. On totta, että meidän tulee vahvistaa suhdettamme

Jumalaan ja että ihmiset ovat epätäydellisiä, mutta nämä seikat eivät tarkoita sitä, että peruste kirkon olemasololle on väärä.

Tällainen ajattelu on virheellistä, ja tässä on vain viisi syytä, miksi niin on:

1. Kristus perusti kirkkonsa.

Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen evankeliumeista selviää, että suuri osa Vapahtajan palvelutyöstä oli sitä, että Hän kutsui ihmisiä, antoi heille valtuutta, koulutti heitä johtotehtäviin ja opetti heitä toimimaan ryhmänä. Vanhin Dallin H. Oaks kahden toista apostolin koorumista on opettanut: ”Ne, jotka torjuvat järjestäytyneen uskonnon tarpeen, torjuvat Mestarin työn, sillä Hän järjesti kirkkonsa ja sen virkailijat ajan keskipäivänä ja järjesti ne uudelleen nykyisenä aikana.”¹

2. Kirkossa opetetaan evankeliumia ja suoritetaan sen toimituksia.

Vapahtaja opetti selkeästi, että kaste ja Pyhän Hengen lahja ovat pelastukselle välttämättömiä (ks. Joh. 3:5) ja että valtuutta evankeliumin saarnaamiseen ja näiden toimitusten suorittamiseen säädellään. Vanhin Oaks onkin sanonut: ”Raamattu sanoo selkeästi, että pappeuden valtuus on välttämätön ja että tämä valtuus oli annettava niiden käten päällepanolla, joilla se oli. Pappisuuden valtuus ei tule

halusta palvella tai pyhien kirjoitusten lukemisesta.”²

3. Kirkko auttaa meitä tulemaan paremmiksi ihmisiksi.

Vanhin Donald L. Hallstrom seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta opetti äskettäin: ”Me tarvitsemme evankeliumia ja kirkkoa. Itse asiassa kirkon tarkoitus on auttaa meitä elämään evankeliumin mukaan.”³ Vaikka kirkko koostuu epätäydellisistä ihmisistä, se auttaa meitä tulemaan enemmän Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi opettamalla meille Hänen oppiaan, antamalla meille tilaisuuksia palvelamiseen ja henkilökohtaiseen kasvuun sekä suomalla meidän solmia ja uudistaa liittoja Jumalan kanssa.

4. Ykseydellä on merkitystä.

Herra on antanut meille käskyn: ”Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun” (OL 38:27). Tämä ykseys on olennainen osa taivaallisen Isämme meitä varten laatimaa suunnitelmaa. Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on opettanut:

”Me taivaallisen Isämme henkilapset kaipaamme sitä iloa, joka meillä kerran oli Hänen kanssaan tätä elämää edeltäneessä elämässä. Hän haluaa suoda tuon pyhän ykseyden toiveemme toteutuvan rakkaudestaan meitä kohtaan.

Hän ei voi suoda sitä meille yksilöllisesti. Ykseyden ilo, jonka Hän niin suuresti haluaa meille antaa, ei ole yksinäistä. Meidän täytyy etsiä sitä ja tulla kelvollisiksi saamaan sitä muiden kanssa. Ei siis ihme, että Jumala kehoittaa meitä kokoontumaan, niin että Hän voi siunata meitä.”⁴

5. ”Järjestynyt” ei ole sama asia kuin ”paha” tai ”turmeltunut”.

Yleensä kun ihmiset sanovat jotakuta tai jotakin ”järjestyneeksi”, se on kohteliaisuus. Mutta uskonnossa se on jotenkin kielteistä. Kahdentoista apostolin koorumin jäsenen vanhin Neal A. Maxwellin (1926–2004) mukaan yksi niistä syistä, joiden vuoksi Kristus järjesti kirkkonsa, oli se, että

”umpimähkäinen, yksilöllinen hyvyys ei riitä taistelussa pahaan vastaan”⁵.

Herra selitti tätä aihetta selkeästi sanoessaan: ”Katso, minun huoneeni on järjestyksen huone, sanoo Herra Jumala, eikä epäjärjestyksen huone” (OL 132:8). Järjestynyttä uskonnon pitää juuri ollakin.

Kun kohtaat valheita, jotka ovat Paholaisen työkaluja, muista, että sinulla on oma joukko työkaluja, jotka auttavat sinua elämään evankeliumin mukaan – työkaluja, jotka meille on tarjolla Jeesuksen Kristuksen kirkon ansiosta: pyhät kirjoitukset, Pyhän Hengen lahja, todistuksesi sekä nykyajan profeettojen ilmoittamat totuudet. ■

VIITTEET

1. ”Kaksi kommunikointikanavaa”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 85.
2. ”Ainoa tosi ja elävä kirkko”, *Liahona*, elokuu 2011, s. 50.
3. ”Kääntymys Hänen evankeliumiinsa Hänen kirkkonsa avulla”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 14–15.
4. ”Sydämemme yhteen liittyneinä”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 69.
5. ”Miksei nyt?”, *Valkeus*, toukokuu 1975, s. 42.

”Eräs ystävistäni on todella loukannut minua. Tiedän, että minun pitäisi olla anteeksiantavainen, mutta kuinka selviydyn loukkauksesta?”

Voi olla vaikeaa antaa anteeksi ystävällesi ja päästä irti loukatuista tunteista. Anteeksiantamiseen ja loukatuista tunteista selviytymiseen tarvitaan armoa – sinun ja Herran. Tehtäväsi ei ole yrittää selviytyä mielipahasta vaan antaa anteeksi:

osoittaa armoa ystävällesi (ks. OL 64:8–10). Kun teet niin, Herra osoittaa armoaan sinulle, jos pyydät Hänen apuaan. Se tarkoittaa, että Hän voi korvata mielipahasi rakkaudella ja rauhalla.

Puhu ystäväsi kanssa. Pyri ymmärtämään, mitä tapahtui. Saatat huomata, ettei ystäväsi tarkoituksena ollut loukata sinua, jolloin anteeksiantaminen ja loukatuista tunteista selviytyminen voi olla helpompaa.

Vaikka anteeksiantaminen olisikin vaikeaa tai veisi pitkän aikaa, jatka yrittämistä. Lopulta sinun on hyvä antaa ystäväsi tietää, että olet antanut hänelle anteeksi ja haluat yhä olla hänen ystävänsä. Kaunan kantaminen ystävyuden kustannuksella ei voi koskaan johtaa rauhaan, jonka todellinen anteeksianto tuo.

Muista, että me olemme kaikki riippuvaisia Vapahtajan sovitukselta saadaksemme anteeksi syntimme. Rukoile, että pystyisit antamaan anteeksi, ja usko, että Herra auttaa sinua. Hänellä on voima parantaa tuska sydämestäsi.

Anna Herran tuomita

Anna Herran tuomita muiden tekemät vahingolliset teot. Muista, että Herra sanoo: ”Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille” (OL 64:10). On vaikeaa unohtaa loukatut tunteet, mutta jos rukoilet apua, ymmärrät, että anteeksianto voi parantaa kauheita haavoja ja korvata vihan sellaisella rauhalla ja rakkaudella, jotka vain Jumala voi antaa.

Genesis H., 16, Antofagasta, Chile

Anna anteeksi jokaiselle

Herran Jeesuksen Kristuksen kärsimys sai Hänet vuotamaan verta joka huokosesta, mutta Hän voitti tuskan ja

Hänellä oli voimaa antaa anteeksi ristillä ollessaan. Ei siksi, ettei Hän tuntenut tuskaa, vaan siksi, että ainoa asia, jolla oli Hänelle merkitystä, oli Isän tahto. Samoin on meidän kohdalamme: ainoa asia, jonka pitäisi merkitä, on Jumalan tahto, ja Hän vaatii meitä antamaan anteeksi jokaiselle. Vaikka haavamme paranisivatkin hitaasti, me voimme päästä tuskastamme rukoilemalla ja antamalla vilpittömästi anteeksi niille, jotka ovat tehneet väärin meitä kohtaan.

Ahou O., 17, Norsunluurannikko

Rakasta heitä

Olen huomannut, että paras tapa suhtautua loukkaukseen on rakastaa sitä henkilöä, joka loukkasi sinua. Kun joku

on loukannut minua, yritän sanoa heille jotakin hyvää ja osoittaa erityistä ystävällisyyttä heitä kohtaan niin paljon kuin mahdollista. Kun teet niin, viha ei enää jäydy sisälläsi. Sen sijaan se häipyy kokonaan. Suhteesi henkilöön, joka loukkasi sinua, vahvistuu.

Katie A., 18, Utah, USA

Katso heitä Herran silmin

Jeesus Kristus on tuntenut tuskasi, jotta sinä voit saada anteeksi syntisi ja myös jotta sinä voit antaa anteeksi muille. Kun rukoilet kykyä nähdä jonkun niin kuin Herra näkee, huomaat, että ymmärrät tuota henkilöä paremmin.

Kun viikot kuluvat, huomaat, että katekerat tunteesi häipyvät.

Kimberly B., 18, Nebraska, USA

Rukoile anteeksiantavaisuutta

Rukoile rakastavalta taivaalliselta Isältääsi, että sinulla ja ystävälläsi on rohkeutta antaa anteeksi toisillesi. Anteeksiantaminen ihmiselle, joka on loukannut sinua, on Kristuksen kaltainen teko. Anteeksianto parantaa jopa loukautummatkin tunteet.

Lehi E., 16, Abu Dhabi, Yhdistyneet arabiemiirikunnat

Muista rakkaus

Nefi opetti: ”Herra Jumala on antanut käskyn, että kaikilla ihmisillä tulee olla aitoa rakkautta, mikä rakkaus on todellista rakkautta” (2. Nefi 26:30). Minulle lähimmäisenrakkaus on paras tapa päästä eroon mielipahasta, kun joku ystävästäni on loukannut minua. Rakkaus on toisen heikkouksien hyväksymistä, kärsivällisyyttä sellaista ihmistä kohtaan, joka on tuottanut meille pettymyksen, ja sitä, että yrittää olla loukkaantumatta, kun joku ei toimi sillä tavoin kuin olisimme toivoneet. Jos meillä on rakkautta ystäviämme kohtaan, meitä tullaan siunaamaan.

Liesel V., 21, Negros Occidental, Filippiinit

Rukoile oppiaksesi antamaan anteeksi

Sinun pitää rukoilla oppiaksesi rakastamaan toisia ja antamaan heille anteeksi. Vaikka anteeksianto voi olla joskus hyvin vaikeaa, taivaallinen Isämme on aina halukas auttamaan meitä. Muista esimerkkiä, jota

Vapahtaja näytti antamalla anteeksi kaikille. Kohdassa Kol. 3:13 sanotaan: ”Pitäkää huolta, että tulette toimeen keskenänne, antakaa anteeksi toisilenne, vaikka teillä olisikin moittimisen aihetta. Niin kuin Herra on antanut teille anteeksi, niin antakaa tekin.” Todellinen anteeksianto on prosessi, joskus pitkälinenkin. Mutta kun me todella annamme anteeksi, tunnemme suurta helpotusta ja iloa. Tiedän, että ponnistelemalla pystyt vapautumaan tuskasta ja löytämään todellista onnea.

Leonardo L., 20, Buenos Aires, Argentiina

Turvaa sovituksen

Sydämeni täyttyy ilolla, kun muistan, että Jeesuksen Kristuksen sovittava voima voi viedä pois tuskamme. Meillä kaikilla on aika ajoin tuskallisia kokemuksia, mutta pitämällä tiukasti kiinni taivaallisen Isän sanasta me voimme saada voimaa, jota tarvitsemme kestääksemme. Vaikka sotilaat naulasivat Jeesuksen Kristuksen ristille, Hän silti pyysi Isää antamaan heille anteeksi. Hänen sisimpänsä oli täynnä rakkautta ja armoa kaikkia

ihmisiä kohtaan. Tiedän, että jos me tulemme Hänen luokseen ja pyydämme Hänen apuaan, meidät ympäröidään Hänen äärettömällä rakkautellaan.

Virginia M., 20, Peru

SEURATKAAMME VAPAHTAJAN ESIMERKKIÄ

”Ristiinnaulitsemisen tuskallisimpina hetkinä Vapahtaja kykeni

sanomaan: ’Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.’ (Luuk. 23:34.) – – Sitä on vaikea tehdä, kun meitä on loukattu – tai olemme väsyneitä tai stressaantuneita tai kärsimme viattomina. Mutta juuri silloin kristillisellä käytöksellä on eniten merkitystä.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Libertyn vankilan opetusta”, kirkon koululaitoksen hartaustilaisuus nuorille aikuisille, 7. syyskuuta 2008.

UUSI KYSYMYS

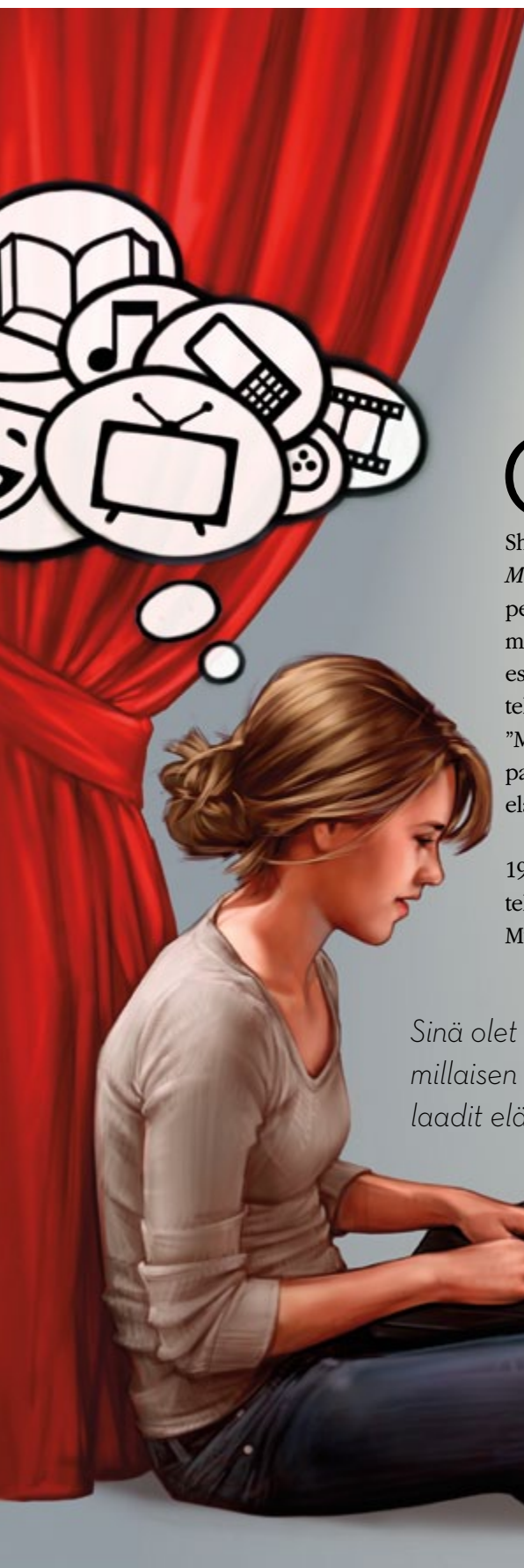
”Temppeli on niin kaukana, etten pääse sinne kovin usein. Kuinka temppeli voi olla suurempi osa elämäni tällä hetkellä?”

Lähetä vastauksesi sähköpostitse 15. maaliskuuta mennessä osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai lähetä se postitse osoitteeseen

Liahona, Questions & Answers 3/2013
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Sähköpostiviesti tai kirjeeseesi täytyy sisältää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimesi, 2) syntymäaikasi, 3) seurakuntasi, 4) vaarnasi tai piirisi, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempasi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

VALOT... KAMERA...

Olet varmaankin kuullut ilmauksen ”Koko maailma on näyttämö”, joka on William Shakespearen kuuluisasta näytelmästä *Miten haluatte*. Ajatus, jonka Shakespearen roolihahmo ilmaisi, on se, että me olemme kaikki näyttelijöitä, jotka esittävät rooleja elämän suuressa näytelmässä. Kysymykseni sinulle on nyt: ”Mikä on sinun roolisi elämässä?” tai paremminkin: ”Millaisen haluat roolisi elämässä olevan?”

Presidentti David O. McKay (1873–1970) on sanonut: ”Ajatukset ovat tekojen siemeniä ja edeltävät niitä.”¹ Mutta mikä saa ajatuksesi muuttumaan

Sinä olet se, joka päättää, millaisen käsikirjoituksen laadit elämääsi varten.

käsikirjoitukseksi aivoissasi? Tiedät varmaankin, että aivomme ovat kuin tietokone: sieltä voi saada esiin vain sen, mitä sinne on varastoinut. Jos sinne panee ainoastaan roskaa, niin muuta sieltä ei koskaan saa esiin. Sinun pitää ymmärtää, että kaikki, mitä katsot, luet tai kuuntelet, auttaa sinua laatimaan elämäsi käsikirjoitusta.

Voimakkaita kuvia ja ajatuksia

Koska suuri osa ammattiurastani oli mainosalalla, minulla on paljon kokemusta sen näkemisestä, kuinka media voi luoda voimakkaita kuvia ja ajatuksia ihmisten mieleen. Tehokkaan televisiomainoksen tekeminen voi olla aivan samanlaista kuin Hollywood-elokuvan tekeminen, paitsi että se ”purkitetaan” eli filmataan yleensä muutamman päivän eikä kuukausien aikana.

Kun olin käyttänyt paljon aikaa mediakampanjan tutkimiseen ja suunnitteluun, sain palkata kuvaajia Hollywoodista, malleja Italiasta ja musiikkituottajia New York Citystä. Sittemmin työ alkoi. Kuumeista tuotantoaika- taulua noudattaen me käynnistimme mainoskampanjan kaikenlaisissa tiedotusvälineissä. Se oli lumoavaa, jännittävää ja hauskaa työtä.

Tämän kokemuksen ansiosta voin vakuuttaa sinulle, että mainokset, joita näet verkossa, televisiossa tai lehdissä,

Adrián Ochoa

toinen neuvonantaja
Nuorten Miesten
ylimmässä
johtokunnassa

KÄY!

eivät itse asiassa ole todellisuutta. Kuvat, joita näet, ovat vain taiteellisia luomuksia, joiden tarkoituksena on houkuttaa ihmisiä ostamaan mainostettu tuote. Siksi en koskaan suostunut mainostamaan tuotteita, joihin en uskonut. Useimmat ihmiset ymmärtävät nämä tosiseikat mainoksiin liittyen, mutta sama yleinen periaate pätee elokuvaan, tv-ohjelmiin, verkkoja mobiililaitteiden sisältöön sekä elektronisiin peleihin: ne on kaikki luotu sisältämään laskelmoituja viestejä ja motiiveja.

Voimallinen suoja

Koska Saatana käyttää mediaa yrittääkseen harhauttaa meitä rikkomään Jumalan käskyjä, sinun tulee noudattaa horjumattoman päättäväisesti neuvoa, joka on annettu *Nuorten voimaksi* -kirjasessa: ”Valitse viisaasti, kun käytät mediaa, koska kaikki, mitä luet, kuuntelet tai katselet, vaikuttaa sinuun. Valitse vain sellaista mediaa, joka kohottaa sinua.”²

Muista, että todellisuudessa sinä olet täällä tässä elämässä, jotta voit vahvistaa uskoasi ja tulla koetelluksi sekä oppiaksesi ja ollaksesi onnellinen. Koska olet Kristuksen tosi kirkon jäsen, sinulla on apunasi suurta voimaa. Sinulla on Pyhän Hengen voima, joka varoittaa sinua, kun jokin

kohtaamasi asia on väärin. Sinulla on myös tahdonvapauden voima, joten voit valita, mitä teet ja mitä et tee.

Jos et ole aina ollut viisas ja olet toisinaan valinnut katsottavaksi tai kuunneltavaksi vääränlaista sisältöä, päättä nyt tehdä muutos. Jos nuo huonot valinnat ovat vähentäneet kykyäsi tuntea Henki, polvistu pyytämään taivaalliselta Isältä voimaa ja anteeksi-antoa. Ja jos sinulla edelleenkin on ongelmia, pyydä apua vanhemmiltasi tai piispaltasi. Sinua ehkä hävettää tai pelottaa puhua heidän kanssaan, mutta se tarkoittaa, että sinulla on sitäkin suurempi syy tehdä niin. Voit voittaa haasteesi olemalla rohkea ja nöyrä, ja kun teet niin, tunnet parannuksen ihanaa rauhaa ja iloa.

Et ole vain näyttämöllä oleva näyttelijä. Olet Jumalan lapsi koetusten maailmassa, joka on täynnä hyvää ja huonoa mediaa. Jos ruokit henkeäsi oikeanlaisella sisällöllä, roolisi elämässä on onnen rooli ja tulet olemaan kuin valo, joka loistaa muiden avuksi ja opastukseksi. Ympärillämme on aina pimeyttä, mutta iankaikkinen ja valaistu polku on aina ohjaamassa meitä kaiken hyvän ja valon lähteelle. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa *Pappeuden velvollisuudet ja siunaukset*, pappeudenhaltijoiden perusoppikirja, osa B, 2000, s. 270.
2. *Nuorten voimaksi*, 2011, s. 11.

ONKO SE AIKAMME ARVOISTA?

”Miettikääpä, kuinka käytämme aikaamme tehdesämme valintoja television katselun, videopelien pelaamisen, internetissä surffaamisen tai kirjojen tai lehtien lukemisen suhteen. Tietenkin on hyvä katsoa tervehdystä viihdettä tai saada mielenkiintoista tietoa. Mutta ei kaikki senkaltainen ole sen arvoista, kuinka paljon elämästämme käytämme sen saamiseksi. Toiset asiat ovat parempia ja toiset parhaita.”

Vanhin Dallin H. Oaks kahden toista apostolin koorumista, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 105.

RIIPPUVAINEN VIDEOPELEISTÄ

Julkaistaan nimettömänä

Kun olin 13-vuotias, sain äidiltä syntymäpäivälahjaksi videopelin. Videopelit olivat minulle melko uusi tuttavuus, ja tässä pelissä oli hienoa grafiikkaa ja se oli hyvin viihdyttävä. Koulusta oli lomaa, ja päätin, että pelaisin pelin mahdollisimman pian loppuun, jotta minulla olisi enemmän aikaa pelailta ulkona ystäväni kanssa.

Aloin pelata uutta videopeliäni yhtenä torstai-iltapäivänä. Ennen kuin huomasinkaan, kello oli yli puolenyön enkä ollut pitänyt iltarukoustani. Mutta jatkoin pelaamista.

Tilanne vain paheni. Kun heräsin seuraavana aamuna, heti ensimmäiseksi avasin videopelin ja aloitin taas

pelaamisen. Keskeytin peliä tuskin syödäkseni tai nukkuakseni, enkä ajatellut mitään muuta kuin sitä, miten pääsisin pelissäni seuraavalle tasolle.

Luantai-iltana äiti varoitti minua, että ellen menisi nukkumaan ajoissa, minun olisi vaikea herätä seuraavana aamuna ja lähteä kirkkoon. Mutta minä jatkoin pelaamista ja menin nukkumaan vasta kolmelta aamulla. Kun saavuin kirkkoon, tunsin itseni niin väsyneeksi, että minun oli vaikea keskittyä. En pystynyt jakamaan sakramenttia, ja palasin täysin uupuneena kotiin nukkumaan.

Nukuin koko sunnuntain enkä herännyt ennen kuin maanantai-aamuna, ja silloinkin heräsin vain, jotta voisin jatkaa pelaamista. Sillä viikolla tiesin, että minun oli saatava hyvät yöunet ja yritettävä mennä aikaisin nukkumaan, mutta siitä huolimatta tuhlasin aikaani videopeleihin. Aloin käyttää enemmän aikaa videopelien pelaamiseen kuin pyhien kirjoitusten lukemiseen. Itse asiassa lakkasin jopa useaksi päiväksi lukemasta niitä. Kun koulu taas alkoi, äiti kielsi minua pelaamasta viikolla, joten käytin hyväkseni viikonloput ja pelasinkin myös sunnuntaisin.

Koska en enää osallistunut sunnuntain kokouksiin, lakkasin tekemästä sitä, millä on todella merkitystä, niin vähäpätöisen asian kuin videopelin vuoksi. En noudattanut isoisäni neuvoa. Hän sanoi kerran: ”Älä koskaan jätä asioita, joilla on todella merkitystä, jonkin arkipäiväisen vuoksi.” Tuo neuvo on aina pysynyt mielessäni.

Tajusin, että minun piti löytää tasapainoa elämääni. Yksi asia, joka auttoi minua, oli seminaariluokkani. Yläkoulussani seminaari pidettiin osana päivittäistä lukujärjestystä, ja se auttoi minua paljon. Se antoi minulle tilaisuuden oppia asettamaan asiani oikeaan tärkeysjärjestykseen ja Herran kaiken muun edelle. Jos me turvaamme Herraan ja jos me pyydämme koko sydämestämme Häntä auttamaan meitä joillakin elämämme osa-alueilla, Hän kuulee meitä. Jos me todella haluamme muuttua, me voimme muuttua.

Onneksi en joutunut kokemaan mitään suurta ongelmaa lopettaakseni videopelien pelaamisen. Riitti, että panin asiani tärkeysjärjestykseen ja rajoitin pelaamiseen käyttämäni aikaa. Se ei kuitenkaan tapahtunut ennen kuin pyysin Herralta rukouksessa apua ja Hän auttoi minua. ■

KESKITTYKÄÄ

ARVOIHIN

*lankaikkisten arvojen omaksuminen auttaa
meitä tulemaan juuri sellaisiksi kuin taivaallinen
Isä haluaa meidän olevan.*

**Vanhin
Russell M. Nelson**

kahdentoista apostolin
koorumista

Haluaisin puhua joistakin arvoista,
joihin teidän pitäisi keskittyä joka-
päiväisessä elämässänne. Te nuoret nai-
set tunnistatte ne. Ja te nuoret miehet,
niitä ei ole tarkoitettu yksinomaan nuo-
rille naisille. Nuo arvot ovat aivan yhtä
lailla teidän huomionne arvoisia kuin ne
ovat nuorten naistenkin.

Usko

Ensimmäinen Nuorten Naisten arvo on usko. Itse asiassa usko on evankeliumin ensimmäinen periaate. Teidän uskonne tulee keskittyä rakastavaan taivaalliseen Isäämme ja Hänen rakkaaseen Poikaansa Herraan Jeesukseen Kristukseen. Teidän tulee myös jatkuvasti vahvistaa uskoanne Jumalan pelastussuunnitelmaan.

On tärkeää kehittää uskoa pitää kaikki Jumalan käskyt, koska te tiedätte, että ne on annettu siunaamaan teitä ja tuomaan teille iloa. Te kohtaatte ihmisiä, jotka valitsevat, mitä käskyjä he noudattavat ja mistä he eivät piittaa. Tällainen poimiva ja valikoiva tapa ei toimi. Se johtaa kurjuuteen. Valmistautuaksenne kohtaamaan Jumalan teidän on pidettävä kaikki Hänen käskynsä. Vaatii uskoa noudattaa Hänen käskyjään, ja niiden pitäminen vahvistaa tuota uskoa.

Jumalallinen luonne

Toinen Nuorten Naisten arvo on jumalallinen luonne. Se on aikuismainen tapa sanoa: ”Oon lapsi Jumalan.” Teissä on jumaluutta. Taivaallinen Isämme on luonut teidät.

Oletteko koskaan ajatelleet olla kiitollisia sydämestänne? Miettikää, millaista työtä se tekee. Se pumpkaa joka päivä niin paljon

nestettä, että sillä täyttäisi junan tankkivaunun, noin 7 600 litraa. Sydämessä on neljä läppää, jotka avautuvat ja sulkeutuvat 100 000 kertaa päivässä, yli 36 miljoonaa kertaa vuodessa, eivätkä ne rikkoudu. Mikään ihmisvalmistainen materiaali – paperi, muovi, metalli tai teräs – ei voi rikkoutumatta avautua ja sulkeutua niin monta kertaa niin tiheään. Jokainen elin kehossa on niin hyvin suunniteltu ja niin ihmeellinen toiminnaltaan.

Te tiedätte, että jos yritätte uida veden alla hengittämättä, voitte tehdä niin vain tietyn aikaa. Mikä pakottaa teidät nousemaan pintaan vetämään henkeä? Kaulassa on kaksi pientä mittaria, jotka mittaavat hiilidioksidia, ja ne lähettävät viestin aivoihinne ikään kuin sanoen: ”Hiilidioksiditasosi on liian korkea. Hankkiudu siitä eroon.” Niinpä uitte pintaan ja uloshengityksellä hankkiudutte eroon hiilidioksidista.

Mitä uskomattomia kykyjä kehossanne onkaan! Pitäkää hyvää huolta kehos-tanne. Älkää tehkö mitään, mikä tarvेलisi tämän ihmeellisen, Jumalan antaman luomuksen luonnollisen kauneuden.

Henkilökohtainen arvo

Seuraava Nuorten Naisten arvo on henkilökohtainen arvo. Jeesuksen Kristuksen uskollisesta opetuslapsesta tulee omistautunut Jumalan poika tai tytär – kiinnostuneempi olemaan vanhurskas kuin itsekäs, innokkaampi osoittamaan myötätuntoa kuin halua hallita, sitoutuneempi nuhteettomuuteen kuin suosioon.

Te tiedätte, kuinka äärettömän arvokkaita olette. Jokainen uskollinen nuori nainen kirkossa todellakin julistaa, että henkilökohtainen arvo on yksi hänen vaalituimmista arvoistaan. Hän sanoo: ”Olen äärettömän arvokas, ja minulla on oma jumalallinen tehtävä, jonka pyrin täyttämään” (*Nuorten Naisten edistyminen*, kirjanen, 2009, s. 29). Sama pätee nuoriin miehiin. Jokainen Jumalan poika ja tytär on äärettömän arvokas, koska hänellä on jumalallinen tehtävä.

Henkilökohtaiseen arvoon sisältyy myös uskonne kehittäminen yksilöinä. Kukaan muu ei voi kehittää teidän uskoanne. Voitte toivoa, että teillä olisi presidentti Thomas S. Monsonin tai jonkun muun sankarin usko, mutta teidän täytyy kehittää sitä itse. Kun teette virheen, te yksilöinä teette parannuksen näistä aiemmista ongelmista. Kun teidät kastettiin ja te saitte Pyhän Hengen lahjan, se tapahtui teille yksilöinä. Niinpä te yksilöinä teette liittoja. Nämä pelastuksen toimitukset koskevat kaikki yksilöä.

Suurimmat toimitukset ja jäsenyyden siunaukset kirkossa saadaan temppelissä. Siellä toimitetaan endaumentti ja sinetöimistöimukset vanhempiin, puolisoon ja esivanhempiin. Kaikki korotuksen toimitukset koskevat perhettä. Näettekö tuon eron? *Pelastuksen* toimitukset koskevat yksilöä, *korotuksen* toimitukset koskevat useampaa kuin yhtä ihmistä.

Tieto

Seuraava Nuorten Naisten arvo on tieto. Kirkossa koulutuksen ja tiedon hankkiminen ovat uskonnollisia, vastuullisia tehtäviä. Me koulutamme mieltämme, jotta jonakin päivänä voimme palvella jotakuta muuta tavalla, jolla on arvoa. Koulutuksen saaminen tekee eron siinä, että vain toivoo voivansa tehdä jotakin hyvää ja että pystyy tekemään jotakin hyvää.

Ihmiset kysyvät minulta usein, millaista on olla lääkäri. He kysyvät: ”Kuinka kauan opiskelit?” No, siinä meni kauan. Lääketieteen loppututkinnostani kului vielä 12,5 vuotta siihen, kun sain lähettää ensimmäisen laskun palveluistani lääkärinä. Se oli pitkä aika, mutta kuinka vanha olisin ollut tuon 12,5 vuotta myöhemmin, ellen olisi opiskellut? Täsmälleen yhtä vanha. Voisitte siis yhtä hyvin pyrkiä kaikkeen siihen, mitä teistä voi tulla.

Lääketieteellisen koulutukseni ansiosta sain vuonna 1972 tehdä sydänleikkauksen presidentti Spencer W. Kimballille (1895–1985). Älkää siis väheksykö tietoa. Jumalan kirkkaus on todellakin älyä (ks. OL 93:36).

Valinnat ja vastuu

Seuraava Nuorten Naisten arvo on valinnat ja vastuu. Se on toinen tapa ilmaista ”moraalinen tahdonvapaus”. Moraalinen tahdonvapaus kuuluu elämään, koska taivaallinen Isä haluaa meidän jokaisen toimivan omasta puolestamme ja tulevan sellaisiksi kuin haluamme olla.

Valinnat ja vastuu ilmaisee teille, että jokaisen tekemänne valinnan myötä te olette vastuussa tuon valinnan seurauksista. Siksi meidän pitää tehdä vastuullisia päätöksiä. Sillä ei luultavasti ole paljonkaan väliä, käytätkö sinistä vai punaista solmiota tai purpuranpunaista tai vihreää mekkoa, mutta sillä on väliä, viekö valintanne teitä lähemmäksi Herraa ja Hänen elämäntapaansa vai pois päin niistä. Ja miksi me neuvomme ja pyydämme hartaasti teitä seuraamaan Herran tietä? Yksinkertaisesti siksi, että se on tie onneen.

Hyvät teot

Seuraavaksi tulee Nuorten Naisten arvo hyvät teot. Tämän arvon mallina on Jeesuksen Kristuksen elämä. Hän rakasti ihmisiä. Osoittaakseen rakkautensa ihmisiä kohtaan Hän palveli heitä. Kun me rakastamme jotakuta, me osoitamme sen tekemällä jotakin ystävällistä. Oppikaa siis palvelemaan: etsikää tarve ja täyttäkää se. Yllättäkää ihmiset hyvällä teolla, jota he eivät olleet odottaneet. Meillä on tuo mahdollisuus kotona, koulussa ja kirkossa.

Muistan ensimmäisen kerran, jolloin tulin Afrikkaan johtavana auktoriteettina.

Matkakumppaninani oli vanhin Russell C. Taylor. Joka aamu herätessäni huomasin, että hän oli kiillottanut kenkäni. Hänen ei tarvinnut kiillottaa kenkiäni, mutta se oli hänen tapansa sanoa: ”Minä rakastan sinua.”

Nuhteettomuus

Seuraava Nuorten Naisten arvo on nuhteettomuus. [Englannin kielessä] sana *nuhteettomuus* on peräisin kokonaista tai eheää tarkoittavasta sanasta. Lääketieteessä puhutaan sydämen rakenteellisesta eheydestä. Kun siis jotakin menee pieleen – esimerkiksi sydämeen tulee haava – sanomme, että se on menettänyt eheydensä eikä tee enää sitä, mitä sen on määrä tehdä. Ihmiseen sovellettuna nuhteettomuus tarkoittaa, että on luotettava – sellainen, johon voi luottaa.

Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että Herra rakasti profeetta Joseph Smithin veljeä Hyrumia tämän sydämen vilpittömyyden vuoksi (ks. OL 124:15). Herra ei puhunut sydämen anatomiasta vaan Hän puhui Hyrumin hengen nuhteettomuudesta.

Hyveellisyys

Uusin Nuorten Naisten arvo on hyveellisyys. *Hyveellisyys* on hieno sana. Mitä se merkitsee teille? *Hyveellisyys* tarkoittaa puhtautta. Mutta sillä on toinenkin merkitys. Muistatteko Uudesta testamentista, kuinka nainen, jolla oli verenvuototauti, kosketti Vapahtajan viitan tupsua? Vapahtaja sanoi: ”Joku koski minuun. Minä tunsin, että minusta lähti voimaa.” (Luuk. 8:46; englanninkielisessä kuningas Jaakon raamatunkäännöksessä sana ’voimaa’ on ’virtue’ [parantava voima], suom. huom.) Tässä tapauksessa *hyveellä* [virtue] on siis eri merkitys. Me haluamme kummankin kaltaista hyveellisyyttä teille kallisarvoisille nuorille miehille ja nuorille naisille.

Pyrkikää olemaan kaikkea mitä voitte olla

Tieto tuo voimaa, puhtaus tuo voimaa, rakkaus tuo voimaa. Me haluamme, että teillä on voima tulla juuri sellaisiksi kuin Herra haluaa teidän tulevan. Te kasvatte, te muututte ja te olette vastuussa siitä, millaisia teistä lopulta tulee.

En usko, että sillä on mitään merkitystä, oletteko huonekalumyyjä, kirurgi, lakimies tai arkkitehti. Mikä tahansa kelvollinen ammatti, mikä sitten teille sopiikin, on hieno. Mutta se, millä on todella merkitystä, on se, millaisia teistä tulee.

Esittäkää itsellenne nämä kysymykset: Olenko minä nuhteeton? Olenko minä puhdas? Olenko minä rakastava? Olenko minä myötätuntoinen? Kaikki nämä ominaisuudet ovat mittaamattoman arvokkaita. Ja kun ajattelette Nuorten Naisten arvoihin kuuluvia ominaisuuksia ja elätte niiden mukaan, ne auttavat teitä tulemaan juuri sellaisiksi kuin voitte olla. ■

Nuorille Nairobissa Keniassa marraskuussa 2011 pidetyistä puheista.

SEMINAARINOPETTAJANI OLI AIVAN YHTÄ KIIREINEN

Filippiineillä on luonnontiedelukioita, joissa keskitytään voimakkaasti lukuaineisiin. Näiden koulujen oppilaat opiskelevat tavallista useampia aineita, käyvät pidempää koulupäivää ja saavat paljon kotitehtäviä. Se oli ympäristö, jossa elin, kun olin nuori nainen.

Luovuin monista toiminnoista mennessäni lukioon, koska tiesin, että käyttäisin hyvin paljon aikaa opiskelemiseen. Kävin harvoin kirkon toiminnoissa ja jätin toisinaan kirkossa käymisen väliin sunnuntaisin koulun tapahtumien vuoksi. Minulla oli myös vaikeuksia seminaariin osallistumisessa.

Eräänä lauantaina seminaarinopettajani kertoi minulle, kuinka kiire hänellä oli ollut lukioaikoinaan. Aikataulustaan

huolimatta hän onnistui hoitamaan seminaaritehtävänsä ja tutkimaan pyhien kirjoitusten hallittavia kohtia kirjastossa. Päätin tarttua hänen haasteeseensa tehdä samoin. Kannoin pyhien kirjoitusten hallittavien kohtien kortteja mukana koko ajan ja silmäilin niitä vapaa-aikanani. Rukoilin apua tasapainottaakseni seminaariopiskeluni koulun vaatimusten kanssa. Opettelin pyhien kirjoitusten kohtia koulumatkalla. Otin kortit esiin jutellessani ystäväni kanssa. Väli- ja ruokatunneilla ystäväni nauttivat tentatessaan minulta hallittavia kohtia korteista. Ja sitten muutama heistä alkoi tuoda omat pyhät kirjoituksensa mukanaan ja puhua toiminnoista omissa kirkoissaan. Tunsin muutoksen ilmapiirissä ympärilläni, ja koulunkäynti tuntui kevyemmältä ja paremmalta.

Kolme nuorempaa siskoani noudattivat esimerkkiäni, ja nyt

perheeni nauttii kodissamme pyhien kirjoitusten siunauksista. Pyhien kirjoitusten hallittavien kohtien oppiminen oli hyvin yksinkertainen tehtävä, mutta mikä tärkeämpää, ulkoa opittujen sanojen lisäksi minä opin, miten pyhät kirjoitukset voivat vaikuttaa minuun ja lähipiirissäni oleviin ihmisiin. Tiedän, että vaikka kohtaisimme millaisen haasteen tai koettelemuksen tahansa, saamme aina voimaa ja johdatusta rakastavan Vapahtajamme sanoista.

Maria Andaca, Manilan suurkaupunkialue, Filippiinit

PARAS KIELI

Koska käytämme samaa suuta rukoilemiseen, todistuksemme lausumiseen ja pyhän sakramentin siunaamiseen kuin puhumiseen, meidän täytyy huolehtia siitä, että pidämme kielenkäyttömme siistinä ja puhtaana. Tapa, jolla puhumme, kertoo paljon siitä, keitä me olemme ja millaista elämää elämme. Apostoli Paavali on sanonut: "Älkää päästäkö suustanne sopimatonta puhetta, vaan puhukaa sitä, mikä kulloinkin on hyvää ja hyödyllistä ja kuulijoille iloksi" (Ef. 4:29). Taivaallista Isäämme loukkaa se, että käytämme Hänen nimeään turhaan.

Karkean kielenkäytön vastakohta on rukous. Kun me rukoilemme, me käytämme parasta mahdollista kieltä. Kommunikoidessamme taivaallisen Isämme kanssa, joka rakastaa meitä, meidän on erittäin tärkeää tehdä niin puhtaudessa ja nöyryydessä. Tällä tavoin meitä johdatetaan ja me kykenemme näkemään evankeliumin äärettömät siunaukset elämässämme.

Jared Rodriguez, Maryland, USA

UUSI YSTÄVÄ

Istuin ruokapöydässä ystäväni kanssa, kun huomasin, että uusi Michael-niminen poika oli siirretty meidän ruokatuntivuorollemme. Näytti siltä, ettei hän oikein tuntenut ketään mutta oli halukas saamaan uusia ystäviä. Hän päätti istua vanhempien poikien ryhmään, jotka olivat hetken olevinaan hänen ystäviään mutta päätyivät tekemään hänestä pilaa. He jatkoivat hänen kustannuksellaan pilailemista, kunnes hän alkoi itkeä. Näin sen tapahtuvan, ja se vaivasi minua todella. Sain myöhemmin tietää, että Michael on autistinen.

Päätin kysyä Michaelilta, halusiko hän istua minun ja ystäväni kanssa. Hän kieltäytyi, luultavasti siksi, että pelkäsi ihmisten taas pilailevan hänen kustannuksellaan. Hän päätti istua mielummin yksin.

Menin seuraavana päivänä hänen luokseen ja esittelin hänet ystävilleni. Huomasin, että hän oli iloinen siitä, etten ollut luovuttanut hänen kohdallaan, ja me aloimme jutella. Sain tietää, että hän on erinomainen ristinollan pelaaja. Hän on melkein voittamaton. Sain myös huomata, kuinka uskomattoman älykäs hän on. Hän osaa luetella kaikki Yhdysvaltain presidentit

ja sanoa, minä vuonna he palvelivat. Hän on ällistyttävä, mutta kovinkaan monet eivät ole halukkaita näkemään muuta kuin hänen vammaisuutensa. Jotkut muista oppilaista kiusasivat minua siksi, että istuin hänen kanssaan, mutta en antanut sen häiritä minua. Minusta oli mukavaa olla Michaelin kanssa.

Joka päivä kun ruokatunnilla tapasimme, huomasin, että Michael oli aiempaa iloisempi. Hän odotti joka päivä ruokatuntia, ja niin tein minäkin. Se, mitä minä pidin pelkästään palveluksena, oli todellisuudessa hienon ystävyysalku.

Laura Potts, Illinois, USA

Vastauksia
kysymyksiin

PELASTUSSUUNNITELMASTA

Michael R. Morris
kirkon lehdet

”Ja mikähän on mormonien uskonkäsitys avioliitosta?” lukion espanjan kielen opettajani kysyi minulta.

Kaikki luokkatoverini kääntyivät kuuntelemaan vastaustani. Nielaisin miettiessäni, kuinka luokkamme keskustelu oli vaeltanut Don Quijotesta ja Dulcineasta seurusteluun ja avioliittoon.

Olin ainoa kirkon jäsen luokassa. Mitä minun pitäisi sanoa? Kuinka paljon yksityiskohtia minun pitäisi kertoa? Pilkkaisivatko kaikki minua, jos puhuisin iankaikkisesta avioliitosta?

”Me, tuota...”, takeltelin tietämättä vielä-kään, mitä sanoisin.

Samassa ystäväni Denise tuli avukseni. ”Mormoneilla on kaunis näkemys avioliitosta”, hän sanoi. ”He uskovat, että heidän temppelissään solmittu avioliitto voi kestää ikuisesti.”

”Se on kaunista”, opettajamme vastasi. Jopa luokkatoverini näyttivät tyytyväisiltä.

Sen jälkeen oppitunti jatkui, ja minä jäin miettimään, miksi olin hikoillut kysymyksen vuoksi, johon kirkkoon kuulumaton ystäväni vastasi niin vaivattomasti.

Kun yhä useammat ihmiset kuulevat kirkosta, myöhempien aikojen pyhillä on entistä enemmän tilaisuuksia vastata evankeliumia koskeviin kysymyksiin. Opini lukiossa, että

meidän ei tarvitse antaa pitkiä vastauksia eikä meidän tarvitse pelätä. Evankeliumin kauniit, yksinkertaiset opit puhuvat puolestaan.

Seuraavan kerran kun ystäväsi kysyvät sinulta opista, jonka tunnemme nimellä pelastussuunnitelma, voit käyttää seuraavia lyhyitä vastauksia. Niissä on yksityiskohtaisia tietoja asioista, joita useimmat ihmiset haluavat tietää, joten sinun ei tarvitse ajatella, että sinun pitää laatia kaavio koko pelastussuunnitelmasta.

Mistä me
olemme tulleet?

Me olemme iankaikkisia olentoja. Ennen kuin synnyimme, me elimme Jumalan, henkemme Isän, luona. Kaikki ihmiset maan päällä ovat kirjaimellisesti saman taivaallisen Isän lapsia, veljiä ja sisaria keskenään. Kuolevaisuutta edeltävässä elämässämme jokainen meistä oli yksilö, jolla oli jumalallinen luonne ja päämäärä. Jumala antoi meille kaikille tahdonvapauden lahjan eli oikeuden valita itse sekä kuolevaisuutta edeltävässä elämässä että täällä maan päällä. Koska Hän on henkemme Isä, me kutsumme Häntä taivaalliseksi Isäksemme.

Miksi me olemme täällä?

Maanpäällinen elämä on osa Jumalan suunnitelmaa iankaikkiseksi onneksemme. Tuohon suunnitelmaan kuuluu fyysisen ruumiin saaminen ja se, että opimme valitsemaan hyvän pahasta. Elävä profeettamme, presidentti Thomas S. Monson, on sanonut: ”Kuinka kiitollisia meidän tuleekaan olla siitä, että viisas Luoja on luonut maailman ja asettanut meidät tänne ja unohduksen verho on vedetty aikaisemman olemassaolomme eteen, niin että voisimme kokea koetusajan ja saada tilaisuuden osoittaa kelpoisuutemme tullaksemme arvollisiksi saamaan kaiken sen, minkä Jumala on meille valmistanut” (”Elämän kilpajuoksu”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 91).

Minne me olemme menossa tämän elämän jälkeen?

Elämämme jatkuu kuoleman jälkeen, mutta tuleva elämämme määräytyy sen mukaan, kuinka me elämme nyt. Jos me elämme evankeliumin mukaan, me voimme Herran Jeesuksen Kristuksen armosta tehdä parannuksen, saada anteeksi ja tulla puhtaiksi Jumalan edessä.

Mormonin kirjassa meille opetetaan, ”että kaikkien ihmisten henget, niin pian kuin ne ovat lähteneet tästä kuolevaisesta ruumiista, – – olivatpa he hyviä tai pahoja, otetaan kotiin sen Jumalan luokse, joka antoi heille elämän.

Ja silloin tapahtuu, että niiden henget, jotka ovat vanhurskaita, otetaan vastaan onnen tilaan, jota sanotaan paratiisiksi, levon tilaksi, rauhan tilaksi, missä he saavat levätä kaikista vaivoistaan ja kaikesta huolesta ja murheesta.” (Alma 40:11–12.)

Jos me hyödynnäme sovituksen eli Jeesuksen Kristuksen uhrin, teemme parannuksen synneistämme ja pyrimme elämään kuten Hän eli, Hänen sovituksensa puhdistaa meidät ja suo meidän elää ikuisesti taivaallisen Isämme kanssa.

Ne, jotka päättävät olla seuraamatta Kristusta ja ottamatta vastaan Hänen evankeliumiaan, eivät saa noita siunauksia (ks. Alma 40:13–14).

Mikä on Jeesuksen Kristuksen rooli?

Taivaallinen Isämme lähetti Poikansa Jeesuksen Kristuksen meidän Vapahtajaksemme ja näyttämään meille tavan elää Jumalan suunnitelman mukaan. Vapahtajan sovitus voi pestä pois syntimme ja tehdä meistä kelpollisia palaamaan Jumalan eteen. Ristiinnaulitsemisen jälkeen Vapahtajan ruumis oli haudassa kolme päivää, kunnes Hänen henkensä palasi siihen. Jeesuksen haudasta saaman voiton ansiosta (ks. Morm. 7:5) me nousemme ylös kuoleman jälkeen ja elämme ikuisesti täydelliseksi tehdyssä ruumiissa. ■

OSALLISTU KESKUSTELUUN

Koko helmikuun ajan tutkit pelastussuunnitelmaa pyhäkoululuokassa ja Nuorten Naisten luokassa tai pappeskuorossa. Eryyisesti pyhäkoulussa keskitytään siihen, miten voit *opettaa* pelastussuunnitelmaa. Voit laatia luettelon lisäksyksistä, joita sinulla tai ystäväilläsi kenties on pelastussuunnitelmasta, ja kertoa niistä opettajallesi ja muille nuorille seurakunnassasi. Yhdessä voitte löytää tapoja, joiden avulla osaatte opettaa tätä oppia muille.

VALMIITA OPETTAMAAN

”Jos elätte evankeliumin periaatteiden mukaan [ettekä] vain tutki niitä, tuon tiedon erityisen yhdistelmän ansiosta voitte tuntea itsenne levollisiksi ja valmiiksi opettamaan sitä, minkä tiedätte todeksi.”

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista Michael Ottersonin lainaamana artikkelissa ”Uskontoamme koskeviin kysymyksiin vastaaminen”, *Liahona*, elokuu 2012, s. 78.

Miten johdan kokouksen?

Olet siis täyttänyt 12 vuotta ja siirtynyt Alkeisyhdistyksestä Nuoriin Naisiin tai Aaronin pappouteen. Kaikki sujuu hyvin, ja pidät paljon joistakin niistä uusista asioista, joita saat tehdä. Olet kuitenkin huomannut, että tämä muutos

tuo myös uusia velvollisuuksia. Yksi näistä velvollisuuksista, joka saattaa olla sinusta vähän pelottava, on, että sinua voidaan nyt pyytää johtamaan kokouksia.

Johtamastasi kokouksesta (toimintailan toiminta, sunnuntaikokous,

koorumin tai luokan johtokunnan kokous) riippuen vaatimukset ja esityslista voivat olla vähän erilaisia, mutta tässä on muutamia yleisiä ehdotuksia ja ohjeita harkittavaksesi, kun täytät tämän velvollisuuden:

- Käytä esityslistaa, jossa määritellään pääpiirteittäin, mitä kokouksessa tapahtuu. Kysy johtajiltasi, onko heillä tyhjää esityslistaa, jonka voit täyttää.
- Valitse laulu, joka luo Hengelle otollisen ilmapiirin.
- Suunnittele, kuka pitää alku- ja loppurukouksen.
- Anna tehtäviä etukäteen, jos voit.
- Saavu ajoissa ja huolehdi siitä, että kaikki on valmiina.
- Ilmoita, kuka pitää rukouksen, johtaa laulua, opettaa ja tekee jotakin muuta kokouksessa.
- Ole johtaessasi kunnioittava ja anna Hengen ohjata sinua. Ole hyvä esimerkki muille kokoukseen osallistuville nuorille.

Alkuun voi olla vähän pelottavaa opetella johtamaan kokousta, mutta se helpottuu, kun teet niin useammin, ja sillä tavoin hankit osaltasi joitakin taitoja, joita tarvitset tulevana johtajana kirkossa. ■

MALLI KOKOUKSEN ESITYSLISTAKSI

Useimmat kokoukset kirkossa noudattavat samankaltaista kaavaa. Tässä on ne asiat, joita esityslistallasi todennäköisimmin on:

- Tervetuloa
- Alkulaulu
- Alkurukous
- Vierailijoiden esitteleminen
- Käsiteltävät asiat ja ilmoitukset
- Oppiaihe tai toiminta
- Loppurukous

ERITYINEN TODISTAJA

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Kahdentoista apostolin koorumin jäsenet ovat Jeesuksen Kristuksen erityisiä todistajia.

Kuinka pyhät kirjoitukset voivat auttaa minua?

Meidän Isämme taivaassa ymmärsi, että me kohtaaisimme vaikeita haasteita. Hän antoi välineitä, jotka auttaisivat meitä menestymään. Yksi näistä välineistä on pyhät kirjoitukset.

Pyhät kirjoitukset avaavat väylän yhteydenpidolle taivaallisen Isämme ja Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Pyhistä kirjoituksista voi tulla meille uskollisia ystäviä. Ne ovat saatavilla aina tarvittaessa.

Pyhien kirjoitusten kohtien ulkoa opetteleminen voi antaa suurta voimaa.

**PYHÄ
RAAMATTU**

**MORMONIN
KIRJA**

Jonkin pyhien kirjoitusten kohdan pohdikeleminen voi olla avain ilmoituksen ja Pyhän Hengen johdatuksen saamiseen.

Artikkelista "Pyhien kirjoitusten voima",
Liahona, marraskuu 2011, s. 6–8.

Se, millä on todella

Charlotte Wood Wilson

Perustuu tositapahtumaan

"Isämme taivahan Hän elää, rakastaa. Se totta on, niin Pyhä Henki mulle todistaa." ("Isämme taivahan", Lasten laulukirja, s. 8.)

Viides luokka oli minulle vaikea vuosi. Olin ollut saman ystäväjoukon kanssa monella luokalla, ja ajattelin, että me olisimme aina ystäviä. Mutta pian sen jälkeen kun viides luokka alkoi, ystäväni alkoivat kiroilla ja käyttäytyä tavoilla, joiden tiesin olevan vastoin taivaallisen Isän tahtoa. He myös

alkoivat olla ilkeitä muille oppilaille meidän luokalla ja puhua pahaa selän takana.

Viimein minusta tuli yksi niistä oppilaista, joista ystäväni tekivät pilaa. He jopa antoivat minulle ilkeän lempinimen: Isohuuli-Charlotte tai lyhyemmin "IHC". Tunteitani oli loukattu syvästi. Yritin vältellä ystäviäni koulussa, mutta se oli vaikeaa, koska olimme samalla luokalla.

"Hei, kaverit!" sanoin kerran ruokatunnilla yrittäen olla ystävällinen ja iloinen.

"Hei, IHC! Isohuuli-Charlotte!" he rallattivat yhdessä irvistellessään minulle.

Juoksin pois yrittäen pidätellä kyyneliä. Söin ruokatunnilla yksin ja laskin minuutteja siihen, että pääsisin kotiin.

"Mikä hätänä, kulta?" äiti kysyi, kun hän koulun jälkeen huomasi itkettyneet kasvoni.

"Kaverit, jotka olivat ennen ystäviäni, ovat alkaneet haukkua minua kamalalla nimellä. Minä en vain ymmärrä, miksi heidän pitää olla minulle niin ilkeitä." Aloin taas itkeä.

Charlotte viidennellä luokalla...

merkitystä

”Niiden kavereiden ei pitäisi käyttäytyä sillä tavalla. Mutta sillä ei oikeastaan ole merkitystä, mitä muut ihmiset ajattelevat sinusta. Olet kaunis, eikä sinulla ole mitään syytä kuunnella, mitä ne ilkeät kaverit sanovat.”

”Mutta äiti”, minä sanoin, ”minä näen ne joka päivä. Minä välitän siitä, mitä ne ajattelee minusta. Ja muut kuuntelee, mitä ne sanovat minusta. Miten voin olla vain välittämättä *kaikista*?”

”Charlotte, ainoat, joiden mielipiteillä on merkitystä, olette sinä ja taivaan Isä. Jos olet tyytyväinen itseesi ja siihen, mitä teet, ja jos taivaallinen Isä on tyytyväinen sinun valintoihisi, niin sillä ei ole väliä, miten ihmiset sinua nimittelevät tai mitä he sanovat sinusta. Minä lupaan sen.”

Muutaman seuraavan viikon ajan koulussa vanhat ystäväni nauroivat yhä minulle ja nimittelivät minua. Mutta huomasin pian, että voin kulkea ympäriinsä rauha sydämessäni. Tiesin, että jos isot huuleni kelpasivat taivaalliselle Isälle, niin ne kelpaisivat minullekin.

Minä selviydyin loppuajasta viidennellä luokalla. Sain ennen pitkää uusia ystäviä, jotka eivät nimitelleet

minua ja jotka autoivat minua ajattelemaan hyvää itsestäni. Tärkeintä oli kuitenkin, että opin, että jos taivaallinen Isä on tyytyväinen siihen, kuka olen, niin minun ei tarvitse olla huolissani siitä, mitä kukaan muu ajattelee. ■

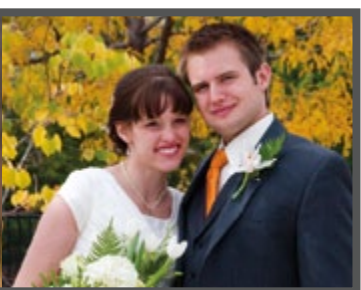
Charlotte Wood Wilson asuu Oregonissa Yhdysvalloissa.

”Ei ole kauniimpaa näkyä kuin nuori nainen, joka säteilee

Hengen valoa ja joka on luottavainen ja rohkea, koska hän on hyveellinen.”

Elaine S. Dalton, Nuorten Naisten ylijohtaja, ”Muistakaa, keitä olette!”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 122.

ja häätävänään.

Meidän sivumme

Liza P., 7, Venäjä

*Josheline ja Camila C.,
iältään viisi- ja kaksi-
vuotiaat, asuvat
Boliviassa, ja heistä
on hauskaa käydä
kirkossa oppimassa
taivaallisesta Isästä.
He valmistautuvat
kirkkoon nopeasti ja
auttavat vanhempiaan
pitämään kiirettä, että
ehtivät sinne ajoissa. He pitävät rukoilemisesta,
ja he rakastavat luokkiaan Alkeisyhdistyksessä.*

Minä rakastan Mormonin kirjan kertomuksia Nefistä – etenkin sitä, kun hän lähtee perheensä kanssa erämaahan ja kun hän rakentaa laivan.

Saúl T., 11, Meksiko

MISSIONARY

Tomas P., 5, Argentiina

Kerran veljeni ja minä matkustettiin meidän tädin kanssa bussilla hänen luokseen viikon lomalle. Isä antoi meille siunauksen ennen lähtöä. Vähän ajan päästä eräs mies, joka myös oli bussissa, halusi jäädä pois. Kun kuljettajan apulainen auttoi miestä matkatavaroiden kanssa, kuulin hiljaisen kuiskauksen: "Teidän matkatavarat on varastettu." Kun katsoin ulos, meidän matkatavarat oli tosiaan otettu pois bussista ja piilotettu heinikkoon. Huusin, että ne oli meidän matkatavaroita eikä sen miehen. Tiedän, että se, joka puhui minulle, oli Pyhä Henki, ja olin hyvin kiitollinen.

Vaniala R., 10, Madagaskar

**Lähetysaarnaaja,
piirtänyt Emilia A.,
11, Suomi**

**Fidel N., 11, Kongon
demokraattinen
tasavalta**

"Minä olen mormoni.
Minä tiedän sen.
Minä elän sen mukaan.
Minä rakastan sitä."

Ann M. Dibb, toinen
neuvonantaja Nuorten
Naisten ylimmässä
johtokunnassa

Lokakuun 2012
yleiskonferenssissa

KUVITUS CRAIG STAPLEY

Maapallo luotiin taivaallisen Isän lapsia varten

”Vau!” Anna sanoi. ”Katsokaa kaikkia tähtiä.” Kaikki Annan perheessä kohottivat katseensa leiritulesta. Näytti siltä kuin pimeällä taivaalla olisi miljoonia tähtiä.

”Ajatelkaahan”, äiti sanoi, ”jokaisen noista tähdistä on taivaallinen Isä luonut.”

”Mainitaan kukin yksi lempiasioistamme, jonka taivaallinen Isä on luonut meitä varten”, isä ehdotti.

”Minä tiedän”, Daniel sanoi nopsasti. ”Minä tykkään niistä valtavista aalloista, jotka me nähtiin valtameressä viime vuonna.”

Anna ei tiennyt, mitä valita. Hän ajatteli lämmintä aurinkoa, kirkasta kuuta ja ihanalta tuoksuvia kukkia. Sitten hän muisti, kuinka paljon hän rakasti kaikenlaisia pehmeitä, pöröisiä eläimiä. ”Eläimet!” hän sanoi.

Annaa alkoi paleltaa, joten isä kietoi hänen ympärilleen peiton. ”Kun taivaallinen Isä oli luonut kaiken sen kauniin lapsiaan varten, Hän näki, että se oli hyvä”, isä sanoi.

Annalla oli lämmin, onnellinen tunne sisällään. Hän veti peiton leukaansa asti ja katsoi taas tähtiä. ”Kiitos, taivaallinen Isä”, hän kuiskasi. ■

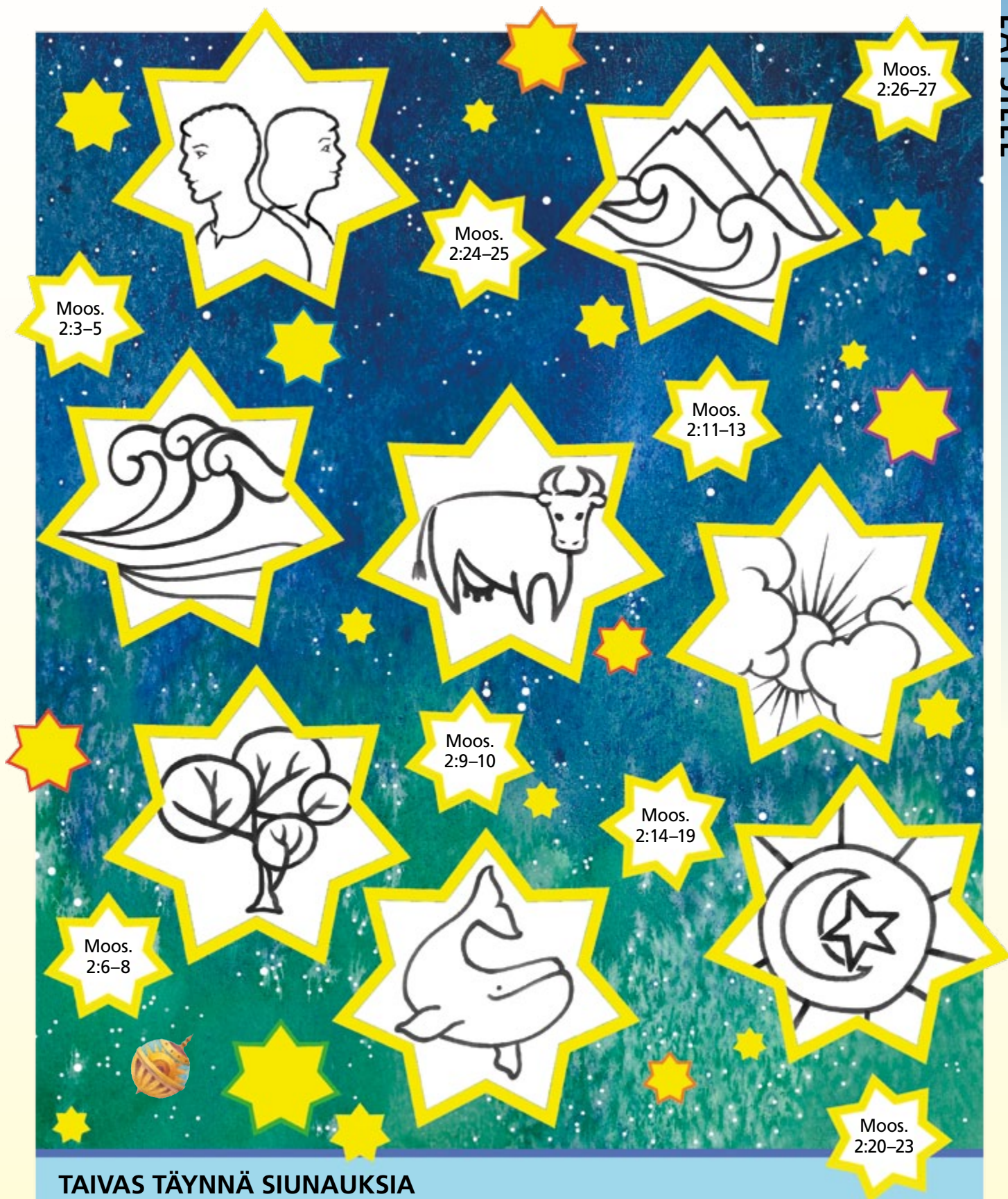
LAULU JA PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTA

- ”Taivaallinen Isä rakastaa minua” (*Lasten laulukirja*, s. 16–17)
- Moos. 2:3–27

IDEOITA PERHEEN JUTTELUUN

- Voit antaa jokaiselle perheenjäsenelle paperipussin ja pyytää perhettä menemään ulos ja keräämään kolme asiaa, jotka taivaallinen Isä on luonut. Tai voisitte piirtää kuvia tai tehdä luettelon taivaallisen Isän luomistöistä. Jutelkaa sitten siitä, kuinka ne ja muut luomistyöt osoittavat, että taivaallinen Isä rakastaa meitä.
- Voisitte vuorotellen lukea ääneen kussakin tähdessä olevat pyhiin kirjoitusten jakeet ja etsiä jakeita vastaavan tähden.

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

TAIVAS TÄYNNÄ SIUNAUKSIA

Yhdistä kukin yllä olevista pyhien kirjoitusten kohdista kuvaan, jossa näkyy yksi taivaallisen Isän luomistöistä.
Väritä kukin kuvatähden ja pyhien kirjoitusten tähden muodostama pari samalla värillä.

Kauneutta kaikkialla

Marissa Widdison

kirkon lehdet

Kuvittele, että olet käymässä Afrikassa. Kun katsot kiikarien läpi villieläimiä, huomaat jonkin hahmon tulevan kohti. Se on huuhkaja! Kun se tulee lähemmäs, kohotat käsivartesi puolustautuaksesi. Mutta hyökkäyksen sijaan huuhkaja laskeutuukin käsivartellesi, päästelee pieniä ääniä ja katsoo sinua hetken ennen kuin lähtee taas lentoon. Näin todella tapahtui presidentti Boyd K. Packerille, joka on kahdentoista apostolin koorumin presidentti. Hän rakastaa eläimiä ja etenkin lintuja.

Yksi tapa, jolla presidentti Packer osoittaa, kuinka paljon hän rakastaa luontoa, on taide. Lapsesta asti hän on pitänyt piirtämisestä, maalaamisesta ja veistämisestä. ”Kaikki havaintoni vahvistavat sielulleni, että on olemassa Jumala, joka on luonut sen kaiken”, presidentti Packer sanoo. ■

Presidentti Packer piirsi nämä eläimet, kun hän oli 11-vuotias. Hänen isällään oli tapana tuoda kotiin ylimääräistä paperia, jota paikallinen sanomalehti ei käyttänyt, ja presidentti Packer makasi mahallaan piirtämässä. ”Jos piirtäminen on tauti, vaikuttaa siltä, että olin saanut vakavan tartunnan”, hän sanoo.

Presidentti Packer oli noin 10-vuotias, kun hän teki tämän männynkävyistä, jotka hän löysi perheen telttaretkellä.

Kun presidentti Packer palveli lentäjänä asevoimissa, hän lähetti kotiin kirjeitä kuorissa, jotka hän koristeli vapaahetkinään.

Presidentti Packer sahasi ja maalasi alla olevat puiset linnut ollessaan lapsi. Hän käytti puuta, jota hän sai vanhoista laatikoista, ja maalia, jonka hän sai naapurilta.

Presidentti Packer on veistänyt vuosien varrella kymmeniä lintuja. Hän sanoo, että veistäminen auttaa häntä rentoutumaan ja pohtimaan sitä, mitä hänen pitäisi tulevissa puheissa sanoa.

Jennifer Maddy

Perustuu tositapahtumaan

”Lapset, totelkaa kaikessa vanhempianne, sillä se on Herran mieleen” (Kol. 3:20).

Ethan tuijotti värikkäitä videopelien kansia, jotka reunustivat hyllyjä. Hänen vanhempansa sanoivat, että hän voisi valita yhden pelin syntymäpäivälahjaksi, ja valinnanvaraa oli todella paljon! Ethanin katse hyppäsi kilpa-ajopelistä seikkailupeliin ja sieltä tanssipeleihin. Viimein hän otti käteensä kilpa-ajopelin ja vei sen isälleen.

”Löysitkö mieleisesi?” isä kysyi.

”Taidan haluta tämän kilpa-ajopelin”, Ethan sanoi.

”Näyttää hauskalta”, isä sanoi.

”Mikä sen ikäsuositus on?”

Ethan käänsi näkyviin kannen takaosan. Hän tiesi, että hän saisi pelata vain pelejä, joissa oli tietty ikäsuositus. Kun hän oli saanut

tietokoneen, hänen vanhempansa olivat puhuneet hänelle siitä, miten tärkeää on noudattaa heidän perheensä sääntöä videopelien ikärajoista. Ethan tiesi, että monissa peleissä oli huonoa sisältöä, ja hän halusi olla kuuliainen.

Ethan löysi kannessa olevan ikäsuosituksen ja näytti sitä isälle. ”Tämä on tarkoitettu kaikille”, hän sanoi.

”Hienoa”, isä sanoi. ”Mennään maksamaan se. Hyvää syntymäpäivää, Ethan!”

”Kiitos, isä!” Ethan virnistä innoissaan siitä, että pääsisi kotiin kokeilemaan uutta peliään.

Muutama päivä myöhemmin Ethan meni ystävänsä Chasen luo leikkimään. Hän ja Chase olivat samassa Alkeisyhdistyksen luokassa,

ja he leikkivät paljon yhdessä. Ethan otti mukaan uuden videopelinsä.

”Hei, Ethan”, Chase sanoi tullessaan avaamaan oven. ”Tule sisään. Minulla on uusi videopeli, jota me voidaan pelata!”

”Niin minullakin!” Ethan sanoi näyttämällä peliään.

Pojat asettuivat tietokoneen ääreen, ja Chase pani sinne pelinsä. Pelin nimi välähti ruudulle ja samoin sen ikäsuositus. Ethan jähmettyi. Ikäsuositus oli sellainen, ettei hän saisi pelata peliä.

Chase selasi ohjaimellaan innokkaasti valikkoja ja aloitti pelin.

SUOSITUSSÄÄNTÖ

EVANKELIUMIN TASOVAATIMUKSENI

”Luen ja katselen vain sellaista, mikä on taivaallisen Isän mielen mukaista.”

Ethan ei nähnyt vielä mitään pahaa. Hän napsautti omaa ohjaintaan siirtäkseen hahmoaan pelissä. Se oli hauskaa, mutta mitä kauemmin hän pelasi, sitä epämukavammalta hänestä tuntui. Hän ei ollut vielä nähnyt mitään pahaa, mutta hän halusi noudattaa perheensä sääntöä.

”Kuule Chase, minä en saa pelata pelejä, joissa on tuo ikäsuositus”, Ethan sanoi suoraan.

”Ai, ei se haittaa”, Chase sanoi. ”Tässä pelissä ei ole mitään pahaa.”

”Oletko varma?” Ethan kysyi.

”Joo”, Chase sanoi. ”Meidän perhe pelaa tätä. Tälle on varmaan annettu väärä ikäsuositus.”

Juuri silloin Chasen äiti kurkisti huoneeseen. ”Hei, pojat”, hän sanoi. ”Onko kaikki hyvin?”

Ethan nielaisi kuuluvasti. ”Hei, sisar Murphy”, hän sanoi. ”Ei muuta kuin etten minä saa pelata videopelejä, joissa on tämä ikäsuositus.”

”Minä sanoin hänelle, ettei tässä pelissä ole mitään pahaa”, Chase sanoi.

Chasen äiti heilautti kättään. ”Älä ole huolissasi, Ethan”, hän sanoi.

”Tiedän, että monet pelit, joissa on tuo ikäsuositus, eivät ole hyviä, mutta olen varma, että äitisi antaisi sinun pelata tuota peliä.” Hän

hymyili ja lähti sitten huoneesta.

Chase jatkoi pelaamista, mutta Ethan pani ohjaimensa pois. ”Chase, mitä jos pelataan sitä kilpa-ajopeliä, jonka minä toin?” Ethan kysyi.

Chase kohautti olkapäitään ja tuijotti edelleen ruutua. ”Äh, minä pelaan mieluummin tätä.”

Ethan nousi hiljaa ja meni Chasen huoneeseen, josta hän löysi muutamia leikkikilpa-autoja, joilla leikkiä. Ne eivät olleet yhtä hauskoja kuin hänen videopelinsä, mutta Ethanista tuntui hyvältä tietää, että hän noudatti perheensä sääntöä. ■

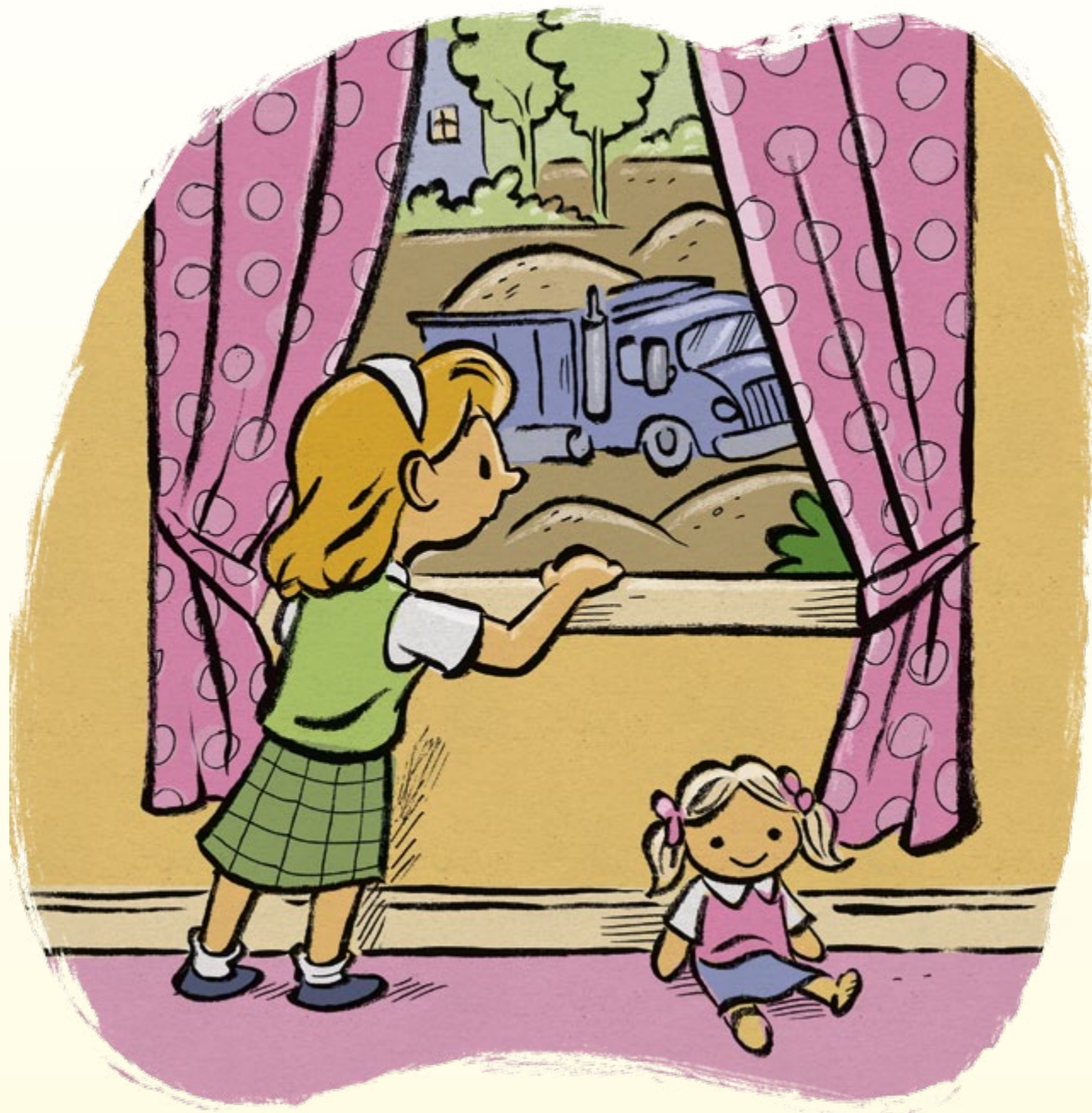
Jennifer Maddy asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Rakennetaan yhdessä

Michelle Tripp, Idaho, USA

Perustuu tositahtumaan

VRUUM. VRUUM. VRUUM. Ashley katsoi ulos ikkunasta. Hän näki sinisen kuorma-auton. Hän näki suuria maakasoja. Naapurit rakensivat uutta taloa.

”Mistä maakasat tulee?” Ashley kysyi. ”Kuka tekee taloja?”

”Kuorma-autot tekevät maakasoja”, äiti vastasi. ”Rakentajat tekevät taloja.”

”Minun opettajani sanoi, että Jeesus teki kaiken”, Ashley sanoi.

”Niin”, äiti sanoi. ”Jeesus teki kaiken sen, mistä taloja rakennetaan.”

Ashley katsoi pihalle. ”Niin kuin puut ja kivet ja maan?” Ashley kysyi.
”Niin”, äiti vastasi. ”Jeesus teki myös meidän kehomme. Kehollamme me voimme rakentaa.”

Ashley oli iloinen. Jeesus auttoi hänen naapureitaan rakentamaan taloa.
Hän tiesi, että Jeesus voisi auttaa häntäkin tekemään kaikenlaista. ■

KAUNIS MAAILMA

Ashley oppi, että taivaallinen Isä ja Jeesus ovat tehneet kaiken. Katso tätä kaunista paikkaa, jonka He ovat luoneet. Etsi kuvasta sivun alalaidassa olevat asiat ja ympyröi ne.

KIRKON UUTISIA

Sivustolla news.lds.org on lisää kirkon uutisia ja tietoa tapahtumista.

Kirkko kannustaa kaikkialla maailmassa olevia jäseniä palvelemaan paikallisella tasolla

Heather Whittle Wrigley

Kirkon uutisia ja tapahtumia

Suunnilleen vuoden ajan kirkon huoltotyöosasto on korostanut entisestään sitä, että jäsenet kautta maailman tekisivät avustustyötä omilla paikkakunnillaan.

LDS.org-sivuston humanitaarisen avun osiossa sanotaan: ”Millaisia tarpeita tai haasteita näet tai mistä kuulet puhuttavan? – Jos näet paikkakunnallasi jonkin tarpeen, mutta et löydä järjestettyä ohjelmaa sen täyttämiseksi,

Chiläläiset jäsenet pakkasivat tuhansia hygieniapakkauksia valtavan maanjäristyksen tehtyä tuhojaan heidän maassaan vuonna 2010.

© FR

yrityä itse löytää ratkaisu.” (Sivustolla LDS.org napsauta kohtaa **Resources, Welfare, Humanitarian Service.**)

Kirkon hätäavusta vastaava johtaja Lynn Samsel korosti paikallisella tasolla annetun humanitaarisen avun etuja: ”Se on nopeampaa, tulin kanssa on vähemmän ongelmia, se antaa kirkolle mahdollisuuden hankkia jäsenille tuttuja paikallisia tuotteita, se tukee paikallista taloutta ja auttaa rakentamaan suhteita.”

Vuonna 2011 muutamissa arabimaissa tapahtuneet poliittiset levottomuudet pakottivat tuhansia ihmisiä jättämään kotinsa. Sen sijaan, että Salt Lake Cityssä olisi koottu hygieniapakkauksia ja lähetetty ne sitten Lähi-itään, kirkko tarjosi varoja paikalliselle vyöhykkeen johtokunnalle. Jordaniassa asuvat 50 jäsentä pystyivät sitten yhdessä muiden paikallisten organisaatioiden kanssa vain viidessä päivässä kokoamaan ja jakamaan 40 000 hygieniapakkausta ja ruokapakettia.

Kautta maailman yksittäiset jäsenet voivat aloittaa omia palveluprojektejaan. Joissakin tapauksissa seurakunta, piiri tai vaarna voi järjestää jäsenille ja muille tilaisuuksia palvella.

Gustavo Estrada huoltotyöosastolta selittää, että paikalliset ratkaisut vastaavat tarpeisiin usein paremmin kuin ratkaisut, jotka on suunniteltu tuhansien kilometrien päässä.

11. maaliskuuta 2011 Japanissa tapahtuneen tuhoisan maanjäristyksen ja tsunamin jälkeen kirkko kiirehti tarjoamaan apua. Kirkko lähetti rahaa paikallisille johtohenkilöille, jotka sitten ostivat paikallista ruokaa ja muita tarvikkeita. Ne Japanissa olevat jäsenet, joihin maanjäristys ei vaikuttanut suoranaisesti, kokosivat tarvikkeet pakkauksiksi, jotka vastasivat katastrofin uhrien erityisiä tarpeita paremmin kuin tavanomaiset pakkaukset.

”Kun jäsenet ryhtyvät palvelemaan omalla paikkakunnallaan, he voivat rakentaa suhteita naapureihinsa ja saada osakseen luottamusta, joka syntyy, kun työskennellään yhdessä yhteisen ongelman ratkaisemiseksi”, sanoo kirkon humanitaarisen palvelun johtaja Sharon Eubank.

Vuonna 2012 pyrittäessä alentamaan kehitysmaiden lapsikuolleisuutta MAP-vapaaehtoiset Ghanassa lähettivät 1,5 miljoonaa tekstiviestiä toisille ghanalaisille ja ilmoittivat heille kirkon yhteistyökumppanin sponsoroimasta rokotusohjelmasta.

”Kun tulevaisuudessa ilmaantuu jokin muu ongelma, perusta uudelle yhteistyölle on [nyt] jo olemassa”, sisar Eubank kertoo. ”Yhdessä palveleminen rakentaa keskinäistä ymmärrystä ja kehittää todellista kristillistä veljeyttä nopeammin kuin mikään muu asia, jota voin ajatella.” ■

Vieraillessaan Filippiineillä apostolit korostivat uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen

Filippiinien vyöhykkeen uutiskomitea

Vanhin David A. Bednar ja vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista sekä muutamat muut kirkon johtohenkilöt vierailivat Filippiinien vyöhykkeellä 24. elokuuta – 2. syyskuuta 2012.

Pappeusjohtajien konferensseissa, nuorten naimattomien aikuisten hartaustilaisuuksissa, vaarnakonferensseissa ja lähetyksentän kokouksissa johtavat veljet opettivat oppia ja kannustivat pyhiä vahvistamaan uskoaan Jeesukseen Kristukseen.

Lagunassa pidetyssä erityisessä kokouksessa vanhin Bednar vastasi nuorten naimattomien aikuisten kysymyksiin. Hän selitti: ”Vapahtaja käytti kysymyksiä yhtenä pääasiallisista opetusmenetelmistään. Jos pyrimme esittämään innoitettuja ja tehokkaita kysymyksiä, kun pohdimme ja rukoilemme, te ja minä voimme päästä osallisiksi oppimiskokemuksesta, joka antaa meille mahdollisuuden saada innoitusta ja löytää omat vastauksemme Pyhän Hengen avulla.”

Sunnuntaina Legazpin vaarnakeskuksen kapeli, juhlasali ja muita tiloja oli täpötäynnä jäseniä, kun vanhin Cook opetti: ”Älkää antako epäilystenne häiritä uskoanne.”

Hän korosti, kuinka tärkeää on, että aviomiehet ja vaimot ovat tasaveroisia kumppaneita avioliitossa, kuten opetetaan julkaisussa ”Perhe – julistus maailmalle” (*Liahona*, marraskuu 2010, s. 129).

Vanhin Cook tervehti jäseniä kokouksen päätyttyä.

VALOKUVA KAYE BAY

Iloilossa Panayn saarella olevat jäsenet ja lähetyssaarnaajat matkustivat jopa viisi tuntia veneellä ja linja-autolla osallistuakseen kokouksiin, joissa vanhin Bednar opetti heitä vahvistamaan uskoa Jeesukseen Kristukseen ja auttamaan muita tulemaan Kristuksen luokse.

”Me olemme täällä opettamassa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, mutta meidän tulee aina muistaa, että todellinen opettaja on Pyhä Henki”, Iloilon lähetyksentällä Filippiineillä palveleva kokoaikainen lähetyssaarnaaja sisar Manguil kiteytti.

Cagayan de Orossa vanhin Cook sanoi paikallisille nuorille aikuisille: ”Teidän vanhurskauttanne tarvitaan, ja tämän kansakunnan täytyy vahvistua. Kirkon voimakkuus Filippiineillä tulee tekemään suuren vaikutuksen ja siunaamaan ihmisiä kaikkialla Aasiassa.”

Hän kannusti jäseniä keskittymään kaikkein tärkeimpään, voittamaan epäilykset, harjoittamaan uskoa ja solmimaan temppeleivioliiton.

”Heidän periaatteita koskevien opetustensa ja pyhiin kirjoituksiin liittyvien ajatustensa ajankohdaisuus on [hyvin] tärkeää”, sanoo filippiiniläisen Iliganin vaarnan johtaja Carlo V. Crisanto. ”Varmastikin tarvitsemme noita periaatteita tänä aikana. – – Kaikista tehtävistämme tärkein on perhe.”

Apostolit päättivät vierailunsa Filippiineillä kokoukseen kahden filippiiniläisen senaattorin kanssa. He osallistuivat myös kulttuurijuhlaan, jossa esiintyi paikallisia nuoria. ■

Elokuussa ja syyskuussa vanhin David A. Bednar ja vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista vierailivat kymmenen päivän ajan kaupungeissa eri puolilla Filippiinejä ja tapasivat johtohenkilöitä, jäseniä ja lähetyssaarnaajia.

Mormonin kirja julkaistu laon kielellä

Yli 4 500 kirkon jäsentä Laosissa, Thaimaassa ja pienemmissä ryhmissä Yhdysvalloissa ja Kanadassa voivat nyt lukea koko Mormonin kirjaa laon kielellä.

Uusi käännös on saatavana pehmeäkantisena laitoksena kirkon jakelukeskuksista sekä internetin kautta osoitteista store.lds.org (varastonumero 35607 331) ja LDS.org.

Johtajakoulutuskirjasto auttaa jäseniä heidän uusissa tehtävissään

Sivusto Leadershiplibrary.lds.org on toiminut jo toista vuotta arvokkaana lähdearkistona jäsenille. Se sisältää noin 100 videota 11 kielellä ja on avuksi monissa eri tehtävissä kirkossa.

Videot sisältävät käsikirjoittamatonta filmiaineistoa todellisista

seurakunnista eri maissa. Kirjastoon lisätään uutta materiaalia neljännesvuosittain sitä mukaa kuin vyöhykkeen johtokunnat havaitsevat lisää koulutustarvetta.

”[Johtajakoulutuskirjaston] tarkoituksena on auttaa paikallisia johtohenkilöitä oppimaan, opettamaan ja toteuttamaan käsikirjan periaatteita ja menettelytapoja”, sanoo vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista.

Johtohenkilöt perustivat Venäjälle toisen vaarnan ja Italiaan kahdeksannen

Syyskuun 9. päivänä 2012 – 88-vuotispäivänään – vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista perusti Pietarin vaarnan, joka on toinen vaarna Venäjällä.

Seitsemän päivää myöhemmin vanhin Ronald A. Rasband

seitsemänkymmenen johtokunnasta jakoi Milanon vaarnan Italiassa ja perusti uuden Milanon itäisen vaarnan. Milanon vaarna nimettiin uudelleen Milanon läntiseksi vaarnaksi.

Kirkon johtohenkilöt vierailivat valtionpäämiesten luona Kroatiaa sekä Bosnia ja Hertsegovinassa

Syyskuussa 2012 vanhin Ronald A. Rasband seitsemänkymmenen johtokunnasta ja vanhin Kent F. Richards, toinen neuvonantaja Euroopan vyöhykkeen johtokunnassa, tapasivat Kroatian sekä Bosnia ja Hertsegovinan valtionpäämiehet.

Kroatiaa vanhin Rasband tapasi presidentti Ivo Josipovićin ja vakuutti, että kirkko on edelleen sitoutunut vahvistamaan perhettä.

Syyskuun 12. päivänä vanhin Rasband tapasi Željko Komšićin, yhden Bosnia ja Hertsegovinan kolmijäsenisen presidenttineuvoston jäsenistä. Kyseessä oli kaikkien aikojen ensimmäinen kirkon johtohenkilön sekä Bosnian ja Hertsegovinan valtionpäämiehen tapaaminen.

Presidentti Komšić kuvaili Bosnian ja Hertsegovinan monimuotoista uskonnollista yhteisöä ja toivotti Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon tervetulleeksi siihen yhteisöön. Vanhin Rasband selitti, että perhe on tärkeällä sijalla kirkossa ja että kirkon jäsenet tukevat innolla tätä Bosnian ja Hertsegovinan kanssa yhteistä tavoitetta.

Nuoria naimattomia aikuisia vanhin Russell M. Nelsonin ja sisar Nelsonin kanssa Pietarin kesäpuutarhassa Venäjällä.

© BR

Tutki, pohdi ja toteuta käytännössä

Liahona vahvistaa henkeäni ja todistustani evankeliumin totuuksista. Se varjelee minua erityisesti Saatanan ansoilta auttamalla minua kääntymään todella tärkeiden asioiden puoleen. Joka kuukausi siinä on sanoma, joka tuntuu olevan kirjoitettu juuri minulle. Minä tiedän, että on Isän tahto, että me tutkimme ja pohdimme sanomia joka kuukausi ja toteutamme niitä elämässämme päivittäin.

Pamela Ananta Barbosa da Silva, Brasilia

Valon polku

Pyhät kirjoitukset ovat korvaamaton aarre. Mutta pidän myös *Liahonaa* aarteena. Sen sivuilta loistaa suurenmoinen valo. Se antaa meille tilaisuuksia korjata virheemme ja tulla täydellisiksi siinä olevien sanomien avulla, aivan kuten pyhät kirjoitukset. Jokainen sivu antaa arvokasta opetusta, antaa mahdollisuuden ja antaa valon polun.

Manuel de Araújo Fernandes, Mosambik

Tässä numerossa on artikkeleja ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä.

”Opetuslapsuutta kaikkina aikoina, kaikessa, kaikkialla”, s. 22: Voit pyytää perhettäsi suorittamaan ”opetuslapsuuskokeen”, josta kerrotaan tässä artikkelissa. Tutkikaa viikon ajan rukoillen jotakin tiettyä Jeesuksen Kristuksen opetusta tai kertomusta Hänestä. Seuraavassa perheillassa perheenjäsenet voivat raportoida omista kokemuksistaan ja oivalluksistaan.

”Valot... kamera... käy!” s. 48: Artikkelin luettuasi keskustele perheesi kanssa siitä, kuinka tärkeää on valita mediasta hyvää tarjontaa. Voit pyytää perheenjäseniä kertomaan lempiesimerkinsä median hyvästä tarjonnasta ja siitä, kuinka se on auttanut heitä. Voit pitää

esillä kuvaa Jeesuksesta Kristuksesta, kun keskustellette siitä, kuinka meidän tulisi valita mediasta sellaista tarjontaa, jota olisi mukava katsella tai kuunnella, jos Herra olisi meidän kanssamme. (Lisää ehdotuksia tämän aiheen opettamiseksi on sivulla 9.)

”Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona”, sivu 66: Voitte käydä perheen kanssa kävelyllä ja panna merkille, kuinka monia taivaallisen Isän luomia asioita näette. Perheenjäsenet haluavat ehkä kerätä jotakin, piirtää kuvia tai ottaa valokuvia lempiasioistaan luomakunnassa. Voitte lopuksi laulaa ”Taivaallinen Isä rakastaa minua” (*Lasten laulukirja*, s. 16–17).

Minun lähetyssaarnaajaperheiltani

Uutena jäsenenä kirkossa haluan aina auttaa seurakuntani lähetyssaarnaajia. Olen usein nähnyt, että vaikka tutkijat eivät tuntisi oloaan mukavaksi kuunnellessaan lähetystyökeskusteluja, he osallistuvat mielellään perheiltään.

Kerran kutsuin kokoaikaiset lähetyssaarnaajat ja erään kirkkoon kuulumattoman perheen omaan perheiltäni. Ennen heidän tuloaan paastosin ja rukoilin, että Henki voisi olla läsnä ja avata heidän sydämensä evankeliumille. Me katsoimme lähetyssaarnaajavideon siitä, kuinka perheitä autetaan edistymään ja kehittämään luottamusta. Jälkeenpäin kerroimme ajatuksiamme videosta. Henki oli hyvin voimakas.

Nyt tämä ihana perhe haluaa tietää enemmän evankeliumista tapaamalla lähetyssaarnaajat. Meitä kaikkia on pyydetty auttamaan lähetystyössä, ja olen huomannut, että perheillat ovat tehokas tapa kertoa muille ilosta, jonka evankeliumi tuo elämäni.

Maria de los Angeles Vilca Zeballos, Peru

MUISTAKAAMME HÄNTÄ SAPATTINA

Michael R. Morris

kirkon lehdet

Pyhäkoulun oppiainehemme lepopäivän pyhittämisestä oli sujunut hyvin – kunnes joku mainitsi television.

Kun ihmiset ilmaisivat mielipiteitään siitä, oliko television katsominen sunnuntaisin sopivaa, muutamat luokan jäsenistä alkoivat antaa ohjeita. Ennen pitkää toiset luokan jäsenet loukkaantuivat. Hengen tilalle, joka oli alkuun ollut mukana keskustelussamme, tuli selvästi havaittava kireys.

Tarkkaillessaan lisääntyvää epäsopua Kenneth Payne, joka kuuluu vaarnamme johdotuntaan, pyysi saada puheenvuoron. Hän nousi ja alkoi kertoa meille pojastaan Brianista, joka oli palvellut Tokion pohjoisella lähetyskentällä Japanissa. Kun veli Payne ja hänen perheensä ottivat Brianin vastaan lentokentällä tämän palattua lähetystyöstä maaliskuussa 2003, Brian oli valittanut jäykkää, kipeää leukaa. Muutaman viikon kuluessa Brianilla havaittiin imusolmukekyöpä.

Kuukautta myöhemmin hän aloitti kemoterapiakuurin ja sitten sädehoidon. Veli Payne sanoi, että lääkärit olivat suunnitelleet luuydinsiirron syyskuun 22. päiväksi, mutta heti

*Jos sunnuntain
toiminnot estävät
meitä muista-
masta Vapahtajaa
ja palvelemasta
sapattina niin
kuin Hän palve-
lisi, niin ehkäpä
meidän pitäisi
harkita uudelleen
valintaamme.*

tuon kuukauden alettua ”Brianilla alkoi olla vaikeuksia”.

Hänet otettiin sairaalaan syyskuun toisella viikolla. Siinä vaiheessa lääkärit päättivät syöväen aggressiivisuudesta johtuen, ettei luuydinsiirtoa kannattanut enää tehdä. Perhe toi Brianin kotiin sairaalasta 21. syyskuuta. Hän kuoli seuraavana aamuna.

”Syyskuun 22. päivä on erityinen päivä perheelleni ja minulle”, veli Payne sanoi. ”Sinä päivänä me hiljennämme tahtia ja ajattelemme Briania, hänen vaikutustaan perheessämme ja sitä, kuinka hän antoi kaksi viimeistä vuotta elämästään Herralle ja japanilaisille, joita hän rakasti. Me kaipaamme häntä, ja sinä päivänä me ajattelemme hänen elämänsä ja kunnioitamme hänen muistoaan.”

Meille kaikille, veli Payne sanoi, sunnuntai on päivä, jona hidastaa tahtia ja muistaa.

”Me varaamme aikaa osallistua kirkon kokouksiimme, nauttia sakramentin, surra syntejämme ja pohtia Vapahtajan kärsimystä meidän puolestamme”, hän sanoi. ”Me palvelemme, me rakastamme ja me yritämme olla antamatta sellaisten toimintojen häiritä, jotka estäisivät meitä palvelemasta Häntä.”

Veli Payne sanoi, että jos sunnuntain toiminnot auttavat meitä tuntemaan sellaista henkeä, niin meistä voi tuntua hyvältä, kun osallistumme niihin. Mutta jos ne estävät meitä muistamasta Vapahtajaa ja palvelemasta sapattina niin kuin Hän palvelisi, niin ehkäpä meidän pitäisi harkita uudelleen valintaamme.

Sitten hän istuutui eikä sanonut muuta. Hänen ei tarvinnut. Henki oli palannut luokkaan, ja me kaikki kuuntelimme. ■

KUVITUS ROBERT T. BARRETT

BRIGHAM YOUNG

Brigham Young johti **pioneerit** Nauvoosta Illinoisin osavalttiosta Suolajärven laaksoon. Ollessaan kirkon presidenttinä hän palveli myös Utahin territorion kuvernöörinä. **Eagle Gate** [Kotkaportti] oli maamerkki paikassa, jossa tultiin hänen mailleen. Brigham Young merkitsi **kävelykepillään** paikan, jonne **Suolajärven temppeli** rakennettaisiin. Hän oli kirkon presidenttinä 30 vuotta, pidempään kuin kukaan toinen myöhempien aikojen profeetta.

iahona pyysi myöhempien aikojen pyhiä eri puolilla maailmaa osallistumaan "opetuslapseuskokeiluun". Heitä pyydettiin tutkimaan viikon ajan jotakin tiettyä Jeesuksen Kristuksen opetusta tai Häntä koskevaa kertomusta ja raportoimaan, kuinka heidän tutkimisensa vaikutti siihen, miten he elävät. Katso sivulta 22 raporttia kuudesta jäsenestä, jotka osallistuivat kokeiluun. He kuvaavat oppimaansa sekä sitä, kuinka se muutti tapaa, jolla he nyt seuraavat Vapahtajaa.